

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

S H E R R I L Y N
K E N Y O N

RETRIBUTION

One step into the Dark-Hunter®
world and you'll never turn back...

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bilinmiyor

RETRIBUTION

SHERRILYN KENYON

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İthaf](#)

[Epigraf](#)

[William Jessup "Sundown" Brady Man. Efsane. Canavar.](#)

[1873 Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bonus Sahne](#)

[Yazarın Notu](#)

[Telif Hakkı](#)

Kocam için, sayılamayacak kadar çok nedenden dolayı.

Beni güldüren ve hayatımı neşeyle dolduran oğullarım için.

Aklımı başımda tutan arkadaşlarım için.

Ve Sundown'ın kitabı için yalvaran okuyucularım için.

Hayatımın bir parçası olduğunuz ve kalbimi sevgiyle
doldurduğunuz için hepinize teşekkür ederim.

Dünün bugünü çok fazla tüketmesine izin vermeyin.

-Çeroki Atasözü

WILLIAM JESSUP "SUNDOWN" BRADY MAN. EFSANE.
CANAVAR. 1873

Tarafından yazıldı

SOLACE WALTERS

Cehenneme giden yolun iyi niyetlerle döşeli olduğunu söylerler. İçinde William Jessup Brady'nin omzunda kaldıraçlı Henry tüfeği ve kalçasında Smith & Wesson altıpatlar ile elle oyulmuştur.

Dünyanın en vahşi olduğu bir zamanda, o hepsinden daha acımasız. Evcilleşmemiş. Medenileşmemiş. Şeytan'ın en alçak çukurunun bağırsaklarından çıkan melez bir köpek, kasabalarımıza musallat olan ve insanları öldüren belaların en kötüsüdür.

ayrım gözetmeksizin. Hiç kimse onun gazabından muaf ya da güvende değildir. Hiç kimse onun hedefinden güvende değildir. Kiralık bir silah, hiçbir hedeften kaçmaz. Erkek, kadın ya da çocuk.

Sizde para varsa, onda da mermi var. Kurbanını tam gözlerinin ortasından vuracak bir kurşun.

Bu kötü adamı romantik bir kahraman yapmak isteyenler var. Onu Robin Hood gibi düşünenler de var ama Sundown Brady herkesten alıp sadece kendine veriyor.

O gerçekten ruhsuz.

Bu adamın başına konan ödül 50.000 dolar - bir servet olduğu kesin - ve hala insanlar onu yakalamaya çalışmaktan bile korkuyor. Aslında, yetkililer dağılmış kalıntıları bulmaya devam ediyor hata yapan zavallı, erdemli mareşal Oklahoma'da Brady banka soyarken ona ateş etmişler. Tek bir kurşun bile isabet etmemiş. Brady'nin ölümsüzlük ve zarar görmezlik için ruhunu Lucifer'e sattığına şüphe var mı?

Brady kimseye acımasa da, bu muhabir dışarıda Brady'nin kötülüğüne son verme cüretini gösteren biri olup olmadığını bilmek istiyor. Eminim siz iyi, namuslu, düzgün adamlardan biri, Brady'yi öldürmenin getireceği şöhret ve parayı ister. dünyayı gelmiş geçmiş en uğursuz varlıktan kurtarmaktan geliyor. Sana cesaret diliyorum, iyi adam. Düz nişan al.

Hepsinden önemlisi, size şans diliyorum.

* * *

"Bugün her şey değişiyor." Yaşadığına inanamıyordu. Jess Brady, bu hak edilmemiş rüyayı görecektense kadar uzun bir süre, en güzel, en kaşındırıcı kıyafetleriyle kilisenin dışında durdu. Bu, sefil hayatı için beklediği son dönüşü.

Banka soyuyor ve silahlı çatışmalarda deneyimli adamlara gözünü kırpmadan ve terlemeden bakıyordu.

On üç yaşından beri. Yine de burada, şu anda, bir ahır yangınında tek gözlü bir geyik kadar gergindi. Her parçası diken üstündeydi. Her parçası tamamen canlıydı ve doğduğundan beri ilk kez geleceği dört gözle bekliyordu.

Elleri titreyerek, zamanı kontrol etmek için eski, harap olmuş altın cep saatini çıkardı. Beş dakika içinde acımasız geçmişini sonsuza dek geride bırakacak ve yeni bir adam olarak yeniden doğacaktı. Artık William Jessup Brady, kart ustası, silahşör ve kiralık katil.... çiftçi William Parker olmak üzereydi.

Aile babası.

O parlak beyaz kilise kapılarının içinde dünyanın en güzel kadını vardı ve içeri girip onu kendisine ait kılmasını bekliyordu.

Hayaller gerçek olur. Biricik annesi ona küçük bir çocukken bunu söylemişti ama sert yaşamı ve tüm dünyaya karşı kıskançlık ve nefretle dolup taşan sarhoş babası, on iki yaşına geldiğinde ve annesinin fakir mezarı başında durduğunda bunu ondan söküp atmıştı. Hastalandığı günden beri başına iyi bir şey gelmemişti ve onun acı çektiği yıllar içinde derin bir acı bırakmıştı. Kalbi bu kadar temiz olan hiç kimse bu kadar acı çekmemeliydi.

Tek bir şey bile ona zevk vermemiş ya da dünyanın, içine doğacak kadar talihsiz aptallar için mutlak bir sefaletten başka bir şey olmadığını bir an bile düşündürmemişti. Ta ki Matilda Aponi ona gülümseyene kadar. Sadece o, dünyanın güzel bir yer olduğuna ve içindeki insanların etraflarındaki herkesi cezalandırmaya çalışan vahşi hayvanlar olmadığına inanmasını sağlamıştı. Daha iyi bir adam olmak istemesini sağlamıştı.

Annesinin ona olabileceğini söylediği adam.

Nefret ve acıdan arınmış biri.

Yaklaşan bir atın sesini duydu. Bu sağdıcı Bart Wilkerson olmalıydı. Evindeki diğer tek kişi Güvendiği hayat ve on üç yaşında bir kaçakken onu yanına alan kişi. Bart ona soğuk ve düşmanca görünen bir dünyada nasıl hayatta kalacağını öğretmişti. aldığı her nefesi ona çok görüyordu. Bart için üç ayrı olayda kurşun yemişti ve ikisi birlikte iki iblisten daha fazla çalkantı yaşamışlardı. cehennemin dikenli duvarlarını ölçeklendiriyor.

Jess gibi Bart da uzun, koyu renk bir takım elbise giymiş, kırılan saçlarını yeni taramıştı. Şu anda onlara bakan hiç kimse iki azılı kanun kaçağı olduklarını anlayamazdı. Saygın görünüyorlardı ama Jess bundan daha fazlasını istiyordu. Saygın olmak istiyordu.

Bart atından indi ve onu Jess'in sırf bugün için aldığı arabasının yanına bağıladı. Kahretsin, o bile Matilda'nın en sevdiği çiçek olan zambaklarla

süsledi. "Hazır mısın, evlat?" Bart ciddiyetle sordu.

"Evet." Korkmuş olsa da, bu dünyada istediğı başka bir şey yoktu.

Hiçbir şey.

Bütün haksız kazançlarını çoktan dağıtmıştı. Matilda onun geçmişini öğrenmeyecekti. Onun için her şeyi yapardı.

Hatta dürüst ol.

Jess, Bart'ın bir adım gerisinde kapıya doğru ilerlemeye başladı. Merdivenlere henüz ulaşmıştı ki bir silah sesi duyuldu.

Nefesini sertçe içine çekti.

Atışın etkisiyle şapkası başından fırlayıp uçarken ani bir acı vücudunun her yerini kapladı. Bu Birkaç metre uzağı düştü ve yakındaki bir çalıya takılana kadar yuvarlandı. Jess ileri doğru bir adım atmaya çalıştı ama ilkini başka kurşunlar izledi. Ve hepsi de vücudunun çeşitli yerlerine isabet etti.

Bu atışlar ona daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptırdı.

Toprakta dizlerinin üzerine çöktü.

Öfkesi alevlenmişti, bu ateşe karşılık vermek istedi ama Bart, Matilda'nın yüzüğünü almak için silahlarını sattığını biliyordu; bu, eski Jess Brady'den kurtulmak için yaptığı son hareketti. O artık

tamamen silahsız. Asla olmayacağına yemin ettiği tek şey.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Daha iyisini bildiği halde nasıl birini arkasına alabildi?

Belki de işlediği günahların kefareti buydu. Belki de onun gibi bir piçin hak ettiği tek şey buydu.

Hayatının en mutlu günü olması gereken bir günde vuruldu.

Bart onu tekmeleyerek yere düşürdü.

Acının ağırlığından nefes nefese kalan ve kanın tadını alan Jess ona baktı. Uğruna hayatını sayısız kez tehlikeye attığı tek adama. "Neden?"

Bart silahını yeniden doldururken umursamazca omuz silkti. "Her şey parayla ilgili, Jess. Bunu sen de biliyorsun. Ve şu anda sen bir servet değerindesin."

Evet... kodlarını nasıl unutmuş olabilir? Sahip olmak onu öldürürse, Bart Gull Hollow'daki en zengin adam olacaktı. Zaten olmadığından değil.

Jess'in tüm parasını verdiği kişi Bart'tı.

Jess, görüşü kararırken kan öksürdü. Artık çok üşüyordu. Çocukken bile çalıştığından daha soğuktu.

İlkbaharın ilk günlerinde ayakkabısız ve paltosuz. Babası ona hep sonunun böyle olacağını söylerdi. Sen bir çöpsün, evlat. Hep böyle olacaksın ve başka bir şey olacak kadar uzun yaşamayacaksın. Sözlerimi unutma. Bir gün kötü bir sonla karşılaşacaksın.

Ve burada yirmi altı yaşında ölüyordu. O kadar kötüydü ki, Tanrı onun Matilda'nın kilisesinin kapısına ulaşmasına bile izin vermedi.

Ama sonuçta o Sundown'dı ve Sundown Brady sessizce mezara gitmezdi. Hiçbir lanet adam onu öldürüp de yaşayamazdı. "Senin için geri döneceğim, Bart. Bunun için ruhumu satmam gerekse bile. Tanrı yardımcım olsun. Bunun için seni öldüreceğim."

Bart güldü. "Şeytana saygılarımı iletin."

"William!" Matilda'nın acı dolu çığlığı canını kurşun yaralarından daha çok yaktı.

Ona son bir kez bakmak için döndü, ama daha bakamadan Bart soğuk bir şekilde işini bitirdi ve ona Ölmeden önce onun yüzünü görmenin tesellisi.

* * *

Jess bir lanetle uyandı. En azından uyanık olduğunu düşünüyordu. Dürüst olmak gerekirse bunu söylemek zordu. Burası babasının kalbinin, yaşlı piçin ona karşı beslediği şefkatli duygular için ayrılmış köşesinden daha karanlıktı. Sessizlik o kadar yüksekti ki kulaklarında çınılıyordu.

Kendi kalp atışını bile duymadı. Çünkü

ben ölüyüm.

Vurulmanın acısını hatırladı, Matilda'yı gelinliği içinde görmeye çalıştığını hatırladı....

Demek burası cehennem.

Ama dürüst olmak gerekirse, alevler ve dayanılmaz acılar bekliyordu. İstirap. Elllerinde yabalarla üzerine uçan iblisler ve çocukken ahırlardan çıkardığı şeylere benzer kokular.

Onun yerine, karanlığın içinde hiçbir şey yoktu.

"Çünkü sen Olimpos'tasın. En azından ruhun öyle."

Yalnız bir ışık ona hayatında gördüğü en güzel kadını gösterdiğinde döndü. Uzun boylu, kıvrak ve kıvrımlı, saçları o kadar kırmızıydı ki loş ışıkta parılıyordu. Parlayan yeşil gözleriyle ruhani görünüyordu. Bir iblisten çok bir meleğe benziyordu, özellikle de vücudunu saran dökümlü beyaz elbisesi düşünülduğünde. Tarzıyla ilgili bir şey ona, iyi bir vurgun yaptıktan sonra bindikleri lüks otellerin bazılarında gördüğü beyaz heykelleri hatırlattı Yıllar boyunca. "Olympus nedir?"

Kendisini kızdırdığı için binicisini kovmak üzere olan bir kısrağı hatırlatan bir ses çıkardı. "Sözde modern insanın zayıf eğitimi için üzülüyorum. Nasıl bilmezsin Yunan tanrılarının yaşadığı dağın adı nedir?"

Çenesini ovuşturdu ve onun hakaretine duyduğu kızgınlığı bastırmaya çalıştı. Onun kim olduğunu öğrenene kadar, muhtemelen onu çok kızdırmak akıllıca olmazdı. "Şey, hanımefendi, alınmayın ama muhtemelen bunun Yunan olmamamla çok ilgisi var. Mississippi'deki Possum Town'da doğdum ve oradan daha doğruya gitmedim."

Boğazından kısık bir sesle hırladı, sonra öfkeyle konuştu Anlayamadığı bir dilde, ki muhtemelen en iyisi de buydu. İkisinin de kızgın olmasına gerek yoktu.

Yumruklarını sıkarak yere çöktü ve öldürücü bir bakışla onu kıstırdı. "Beni anlayabilmen için konuşmaya çalışacağım. Ben Yunan tanrıçası Artemis'im."

"Ben tanrılara ve tanrıçalara inanmam."

"Yapmalısın, çünkü bunun senin için ilgini çekeceğini düşündüğüm bir anlaşması var."

İşte bu, kulaklarının dikilmesine neden oldu. "Nasıl anlaşma?"

Kulağına fısıldayabilmek için aralarındaki mesafeyi kapattı.
"O sırada ne dediğini duydum.
en iyi arkadaşının ayaklarının dibinde ölüyordun. Ruhun
intikam için o kadar yüksek sesle haykırdı ki seni son
durağından alıkoymak için beni buraya çağırdı."

Onunla bakışlarını kilitledi. "Bart'ı öldürmem için beni geri
gönderebilir misin?"

"Evet, yapabilirim."

Sadece bu ihtimal bile onu hızla sevince boğdu. Bunun için
ona bütün gün hakaret edebilirdi. "Ne pahasına?"

"Ölürken adını sen koydun." "Ruhum."

Yanağını okşamadan önce başını ona doğru eğdi. "Buralarda
intikam almanın bedeli bu. Ama üzülme. Ruhsuz olmanın
başka avantajları da var. Eğer kabul edersen, sana ihanet
eden kişiye ne istersen yapman için yirmi dört saat
vereceğim. Bunun senin için hiçbir sonucu olmayacak."

Dişlerini geçirebileceği bir şey. Kararmış ruhu hiçbir zaman
işine yaramamıştı zaten.

Artemis gülümsedi. "Ölümsüzlüğe ve hayal edebileceğin
tüm zenginliğe sahip olacaksın."

"Çok şey hayal edebiliyorum."

"Ve yine de size verilecek olanın bir köşesini bile
doldurmayacak." Bir şey kulağa çok iyi geliyorsa...

Ona Ő pheyile bakarken başparmağını alt dudağında gezdirdi. "Fare izi nedir?"

Kötü kötü güldü. "Ne de olsa zekisin. Güzel. Bu iŐimizi kolaylaŐtırır."

"İŞ mi?"

"Hmmm. Karanlık Avcıları ordumda hizmet edeceksin."

Kaşlarını  attı. "Karanlık ne?"

"Avcılar," diye tekrarladı. "Onlar benim tarafımdan seçilmiş ölümsüz savaŐçılar."

"Ayakla seçilmiş?" Neden bahsediyordu?

"Terim her neyse," diye sinirli bir Şekilde tersledi. "Onlar insanları, onları avlayan Daimonlara karşı koruyan benim askerlerim."

Teknik olarak aynı dili konuŐuyorlardı ama lanet olsun... Daha önce hiÇ duymadığı bu kadar çok kelime kullanan bir kadını takip etmek zordu. "Daimon nedir?"

Adamın önünde volta atarken ellerini kalçalarına koydu. "Kısacası, kardeşim Apollo'nun pisliği. Yüzyıllar önce, o Apollites adında bir ırk yarattı." Jess'e bakmak için durakladı. "Ne kadar kibirli, değil mi? İnsanın zayıf olduğunu ve daha iyisini yapabileceğini düşünüyordu." Sonra volta atmaya devam etti. "Her neyse, onları insanlığın üzerine saldı ve Apollitler ona düşman olup en sevdiği insan cariyesini ve yeğenimi öldürdüler. Pek akıllıca değil. Apollon'un onları kimin öldürdüğünü bulamayacağını nasıl düşündüler, aklımda almıyor. GeliŐmeler için çok fazla, değil mi?"

Gözlerini devirdi. "Apollitler... çok saçma. Her neyse, artık onun tarafından lanetlendiler ve yirmi yedi yıldan fazla yaşayabilmelerinin tek yolu insanları öldürüp ruhlarını çalmak - onlara bu küçük lütuf için Atlantisli bir fahişe tanrıçaya teşekkür etmeliyiz." Elini büyük bir tedirginlikle havaya kaldırdı. "Onu öldürmeyi ne kadar çok istediğim konusuna hiç girmeyeyim bile."

Artemis elini bıraktı ve onunla yüzleşti. "Her neyse, eğer dikkat ettiysen sen de burada devreye giriyorsun. Ruhunu bana satarsan sonsuza dek Daimon'ları -Apollitlere verilen isim- arayıp yok edeceksin. İnsanlıktan beslenenler. Çıktın mı?"

"İçeride mi demek istiyorsun?"

"Her neyse. Evet."

Jess bunu düşündü. En son biriyle içeri girmek için pazarlık yaptığı zaman Bart'tı.

Sonunda pek de iyi sonuçlanmamıştı.

"Bilmiyorum. Bunu düşünmem gerek."

Artemis elini uzattı ve sağına doğru salladı. A Görüntüler belirene kadar parıldayan ışık orada titreşti. Jess gördüğü manzara karşısında nefesi kesildi. Bu inanılmazdı. Her şeyi sanki cam bir pencereden bakıyormuş gibi görüyordu; o kadar gerçektir ki uzanıp ona dokunabilirdi.

Görüntüler Bart'ın onu tekmeleyerek yere düşürdüğünü ve ardından kafatasına giren son kurşunu gösteriyor.

Bu kez, sadece Bart'ın onu uzaktan öldürdüğünü değil, aynı zamanda Bart'ın cesedinin üzerinden geçtikten sonra ne yaptığını da gördü. Öfke

Jess onun Matilda'nın babasını ve vaizi öldürmesini, ardından Jess'in gelinini arka odaya sürüklemesini izlerken şişti.

"Yeter!" diye kükredi, daha fazla dayanamadı. Bart'ın yarı hayvan olduğunu her zaman biliyordu ama bu sadece bunu kanıtlıyordu. Matilda'yı böyle kirletmeye nasıl cüret ederdi...

Allah belasını versin.

Bart'ın kanıyla yıkanma ihtiyacının ağırlığından kelimenin tam anlamıyla titrerken Artemis'e öfkeyle baktı. "Ben varım."

"Bilmen gereken birkaç ayrıntı daha var, örneğin-"

"Umurumda değil," diye hırlayarak onun sözünü kesti.

"Yeter ki

O piçin bağırsaklarını deşmekle başlarsa, her şeyi yaparım. Ve yaparım da.

bir şey ifade etmiyor."

"Tamam o zaman." Avucunda parlak altın bir madalyon belirdi. Adamın kolunu tuttu ve madalyonu koluna bastırdı.

Acı içinde soluk soluğa kalırken, yakıcı bir acı içini parçaladı. Yine de madalyonu adamın pazusunda tutmaya devam etti, o kadar iğrenç olan yanık et kokusundan habersizdi ki midesi bulanıyordu. Sonunda madalyonu çektiğinde, adam kendini tamamen bitkin ve zayıftı. Kolunda, kadının madalyonu bastıracağı yerde garip bir çift ok ve yay izi vardı.

Tam ona böyle biriyle nasıl dövüşebileceğini soracakken, ayak parmaklarından başının tepesine kadar yeni bir sıcaklık yayıldı. Birdenbire kendini daha önce hiç olmadığı kadar güçlü hissetti. Daha uyanık. Anlamsız şeyler duyabiliyordu. Artemis'in kalp atışları ve uzaklardan gelen

seslerin fısıltısı gibi şeyler. Ona öğretilenden daha fazla bilgiye sahipti.

Bu bir tanrı olmak gibiydi ve yine de yeni keşfettiği tüm gücünün Artemis'in sahip olduklarının yanında hiçbir şey olduğunu biliyordu.

Madalyonu avucunun içine alarak ondan uzaklaştı. "Hainini uygun gördüğün şekilde öldürmek ve intikamını almak için yirmi dört saatin var, at adam.

Onları say. Ve gün ışığının sana dokunmasına izin verme. Eğer yaparsan... Ruhun olmadan ölmek istemezsin. Bu hiç hoş değil. Önümüzdeki birkaç gün içinde, Acheron Parthenopaeus adında bir adam seni bulacak.

ve sana bir Kara-Avcı olmak hakkında bilmen gereken her şeyi öğretecek. Eğer akıllıysan onu dinlersin." Geri çekilip kollarını kaldırırken ona şeytani bir sırıtış attı. "Çılgınlığa hoş geldin."

BÖLÜM 1

138 yıl sonra Las

Vegas, Nevada

"Nasılsın?"

Abigail Yager, erkek doktor yatağının başında durmuş ona ölümcül olabilecek bir madde enjekte ederken bu sözleri zar zor anladı. Ama işe yararsa, bu riske değecekti. "Ne?"

"Abby? Beni duyabiliyor musun?"

Yavaşça gözlerini kırptırdı ve Hannah'nın sorusuna odaklanmaya çalıştı. Her şey bulanıktı. Yine de ışığın Hannah'nın sarı saçlarında nasıl oynadığını görebiliyordu. Kız kardeşinin güzel yüzündeki endişeyi. "Um... evet."

Hannah küfretti. "Onu öldürüyorsun. Dur!"

Doktor dinlemedi.

Hannah ona doğru yürümeye başladı ama yatağın diğer tarafına ulaşmadan ağabeyi Kurt onun yolunu kesti. "Kes şunu, Hannah."

"Bunun ona ne yapacağını bilmiyoruz. O bir insan!"

Kurt başını salladı. "Buna ihtiyacı var. Bizi güçlendiriyorsa, ona da aynısını yapmalı. Ayrıca, artık çok geç. Bu noktada, ya ona yardım edecek ya da ölecek. Bu kadar basit."

Ses tonunda daha az özen olabilir mi?

Hannah Kurt'ü itti. "Senden utanıyorum. Bizim için yaptığı onca şeyden sonra onu hâlâ bir insandan başka bir şey olarak görmüyorsun." Abigail'in yanına döndü ve onun elini tuttu. "Benimle kal, Abby. Beni ailemin tek üyesi olan duyarsız bir hıyarla yalnız bırakma."

"Ben hıyar değilim!"

Hannah onu görmezden geldi. "Ablama ihtiyacım var. Hadi kızım. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Abigail şu anda girdikleri öfkeli tartışmayı gerçekten takip edemiyordu. Dürüst olmak gerekirse, tek duyduğu kalbiydi kulaklarına vuruyordu. Geçmişine ait görüntülerin sanki bir DVD'deymiş gibi zihninde oynadığını gördü. Eski iki-üçünün büyüdüğü katlı ev. Hannah'yla birlikte yatma saatlerini geçirip en son aşık oldukları ünlüler hakkında fısıldaşp kıkırdamaları.

O zamanlara dair çok mutlu anılar...

Düşünceleri, Abby'nin kendi ailesi katledildikten sonra onu yanlarına alan Kurt ve Hannah'nın anne ve babasına döndü. Onlar da yıllar önce lanetleri yüzünden ölmüşlerdi ve Abby'nin evlat edindiği kardeşleri için yapamayacağı şey yoktu.

Ve en büyük bedeli siz ödüyor olabilirsiniz.

"Bekle..."

Doktorun sesi miydi o?

Vücudunun derinliklerinde bir şeyin paramparça olduğunu hissettiğinde uğultu daha da arttı. Vücudundaki her molekül alev almış gibi görünürken sırtını kamburlaştırarak çığlık attı.

"Ona ne oluyor?" "Kardeşini

buradan çıkar."

Abigail, Kurt onu odadan çıkarıp kapıyı arkalarından çarparken Hannah'nın itirazlarını duydu. Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzölüyordu. Artık hiçbir şey göremiyordu ama yine de her şeyi görüyordu. Bunu tarif etmenin hiçbir yolu yoktu. Sanki dünyaya bir ayna tutmuş gibiydi.

"Nefes al," diye fısıldadı doktor. "Sadece nefes al. Ölmene izin vermeyeceğim."

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Acı vücudunu parçaladı. Sanki içten dışa doğru yanıyordu.

Dayanamayarak, daha fazla dayanamayana kadar çığlık attı. İşte bu kadar. Söylediklerine rağmen, ölüyordu. Öyle olmalıydı. Kimse bu kadar acıya dayanamaz ve yaşayamazdı. Hayatta kalmasına imkan yoktu.

Aslında, karanlığın onun için geldiğini hissetti. Onu bütünüyle yutuyordu. Parça parça. Onu tamamen parçalıyordu.

Nefes almaya çalışarak başını bir o yana bir bu yana çevirdi. Bir şey ellerini boğazına dayamış, onu boğuyordu.

Doktor muydu?

Odaklanamadı. Göremiyordu.

"Dur!" Çığlığı kulaklarında yankılandı.

Sonra acı, geldiği kadar hızlı bir şekilde, sebepsiz yere gökyüzüne fırlayan bir kuş gibi onu terk etti. Gitmişti.

Boğazı şimdi çok kuruydu. Doktorun bakışlarıyla buluşmak için başını eğdi. Yüzündeki maskeyi indirirken endişesi alnına kazınmıştı.

"Nasıl hissediyorsun?" Konuşurken dişlerinin sadece küçük bir kısmı görünüyordu. Başka bir şey parladı. A O kadar hızlı gitmişti ki, onu kavrayamamıştı. Önemli miydi?

"Suya ihtiyacım var," diye homurdandı. "Başka bir şey istiyor musun?" "Evet," diye nefes aldı.

"Ne?"

Abigail, öz anne ve babasının ölüm anısı içini yakarken dudaklarını yaladı. Bunca yıl sonra bile, bu anı sanki daha dün yaşanmış gibi sapasağlam duruyordu.

Henüz dört yaşındaydı ve kırmızı Susam Sokağı pijamalarını giymişti, ailesinin arkadaş dediği adam onları av tüfeğiyle acımasızca katlederken yatağın altına saklanmıştı. O korkunç şiddet sesleri sonsuza dek kalbine kazınmıştı. Bulunduğu yerden, adamın siyah kovboy çizmelerini görmüş, adam odasını ararken döşeme tahtalarının gıcırdamasına neden olmuştu. Dehşet içinde, adamın pembe prenses halısının üzerinde kan izleri bırakmasını izlemişti. En sevdiği oyuncak ayısını ağzına götürmüş ve sertçe ısırmıştı.

Ağlamamak ve bulunduğu yere ihanet etmemek için. O Şifonyerinin önünde durakladı ve aynada onun yüzünü o kadar net gördü ki. Mükemmel bir şekilde.

Ve o ağır ayak seslerinin evini terk ettiğini duyduğunda, tek bir şeye yemin etmişti.

O adamı bulmak ve ailesini öldürdüğü gibi acımasızca öldürmek. Ona vermeye hiç niyeti olmadığı bir merhamet için yalvartmak için.

İntikam onun olacak....

"Abigail?" Doktor onu kendisine bakmaya zorladı. "Başka ne arzuluyorsun?"

"Sundown Brady'nin boğazı."

BÖLÜM 2

"Birileri Karanlık Avcıları öldürüyor."

Jess Brady, yaveri Andy içeri girdiğinde kaşlarını çatdı. kocaman mutfakta, oflayıp pufluyor, siyah saçları sanki çocuk saçlarını sıkıyormuş gibi kafasının her tarafına yayılıyordu - Andy'nin ne zaman strese girse yaptığı bir alışkanlıktı bu.

Çok daha az heyecanlıydı, özellikle de sadece birkaç saattir ayakta olduğu için, Jess dumanı tüten kahvesine doğru nefesini üfledi. "Sakin ol, yavrum. Henüz kafeinimi almadım." Sabahları çoğu insan için akşamın erken saatleri olsa da o bir sabah insanı değildi.

Çocuk hâlâ çingiraklı yılanın etrafındaki bir kısrak gibi zıplıyordu. Herhangi bir konuda hiç bu kadar gergin olmuş muydu?

Cevap göğsüne sertçe çarptı ve sinirliliğini iyileştirmek için hiçbir şey yapmadı.

Jess düşüncelerini hızla bu anıdan uzaklaştırdı ve Andy'nin doğduğu günden beri tanıdığı çocuğa odaklandı.

Andy otuzuna yaklaşmış olmasına rağmen Jess'in şimdiye kadar tanıdığı herkes kadar sinirliydi. Böyle zamanlarda Andy'nin babasının eski sakinliğini özliyordu. Şimdiye kadar hiçbir şey o adamı sarstı.

Bir akrep yuvasına düştüğü zaman bile. "Sundown...

anlamıyorsun. Bu-"

Çocuğun sözünü yarıda kesmek için elini kaldırdı.

"Anlıyorum evlat. Fark etmediysen söyleyeyim, Kara-Avcılar da neredeyse insanlar kadar çok menüde yer alıyor. Bizi öldürmeye çalışan bir şey olması normal. Şimdi, neden genelevdeki bir vaizden daha telaşlısın?"

"Sana anlatmaya çalışıyorum." Andy sanki öcünün kapıdan içeri girmesini bekliyormuş gibi kapiya doğru eliyle işaret etti. "Dışarıda Kara Avcıları öldüren bir insan var ve Birinin onları durdurması gerekiyor."

Jess konuşmadan önce yavaşça bir yudum aldı. Ah, evet, bu tam yerine oturdu. Biraz daha içerse ölü bir adamın gelebileceği kadar insana yakın olacaktı. "Bu çok kaba bir davranış."

Bütün bunlar Andy'yi daha da sinirlendirdi. "Sana ne anlatmaya çalıştığımı gerçekten anladığınızı sanmıyorum."

Jess çenesindeki bıyıkları kaşdı. "Ve annem aptal olanları boğdu. Söylediğin her şeyi duyuyorum.

Bizim kötü adamlar olduğumuzu düşünen bir grup Buffy var. Bu benim ilk rodeom değil, yavrum. O kadar uzun zamandır oluyor ki, baban büyükbabanın gözlerinde bir parıltı olmadan çok önce onlara Helsing deniyordu. Bunun için teşekkürler, Hollywood ve Stoker. Sanki ölümsüz olmak daha önce berbat değilmiş gibi. Onlar sadece dünyanın geri kalanına var olduğumuzu göstererek durumu bizim için daha da kötüleştirdi. Şimdi ölümsüzlüğe susamış her gotik

Bizim için dolaşıyor, onları ısırmanız ve dönüştürmemiz için yalvarıyorlar. Sana hiç o zamandan bahsetmiş miydin-?"

"Günbatımı," diye tersledi Andy. "I-"

"Ses tonunu kontrol etmelisin, evlat. Unutma, eskiden yaşamak için insan öldürürdüm ve şu anda fazla tolerans gösterecek kadar uzun süredir ayakta değilim. Senden gerçekten hoşlanmam gerektiğini unutmadan önce sesini biraz alçalt."

Andy uzun bir iç geçirdi. "Peki, ama şuna cevap ver."

Bu çocuk ne zaman Riddler'a dönüşmüştü? Andy çocukken Batman'in tekrarlarını izlemeyi bırakmalıydı.

"Diğerlerinden herhangi biri geçmişte Daimon maiyetiyle birlikte sizin peşinizden geldi mi?"

İşte bu onun dikkatini çekti. Daimonların zaman zaman insanları hizmetçi ya da araç olarak kullanması alışılmadık bir durum olmasa da, bir insanı takip etmeleri normal değildi.

Jess kahveyi paslanmaz çelik tezgâhın üzerine koydu. "Yine mi geldin?"

"Evet... bu bir Daimon sürüsüyle seyahat ediyor ve bulabildikleri her Avcıyı öldürüyor. Üçünü burada, dördünü de Arizona ve Oklahoma'da öldürdü."

Jess'in bunu sindirmesi tam bir dakika sürdü. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Tawny beni aradı, annesinden almış." Şimdi, çoğu kişi için bu tuhaf gelebilir. Ama Andy gibi Tawny de çok kuşaklı bir yaverdi. Birkaç bin yıl önce, yaver ağı, gündüz saatlerinde uyuyan Karanlık-Avcılara "normal" bir örtü sağlamak için kurulmuştu. Silahtarlar onların insan gibi görünmelerine yardımcı oluyordu ve en önemlisi, Silahtarlar onların varlığını dünyanın geri kalanından koruyor ve onlara göz kulak oluyordu.

İşlerine odaklanabilmeleri için günlük ihtiyaçlar. Daimon'ları öldürmek ve çaldıkları insan ruhlarını, bu ruhlar ölmeden ve sonsuza dek kaybolmadan önce serbest bırakmak.

Ama Dublörlerin en iyi yanı, bazılarının doğrudan tanrılarla konuşabilen Kahinler olmasıydı.

Karanlık Avcılarının Daimonların izini sürmek ve onları öldürmek için kullanabileceği bilgiler.

Tawny'nin annesi de o Kahinlerden biriydi.

Ancak tanrıların ne dediğini deşifre etmek başka bir meseleydi.

Jess mutfak tezgâhına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bana annesinin tam olarak ne dediğini söyle."

"Kötü bir rüzgarın geldiğini ve senin arkanı kollamalısın. Lionel şafaktan önce eve varmayı başaramadı. Öldürüldü ve katili, bir insan bir Daimon muhafızına liderlik ediyordu, kendi türünden daha fazlasını arıyordu."

Lionel Las Vegas'a atanan bir başka Karanlık Avcısıydı. Üç gece önce, güneş doğmadan önce sığınağa ulaşmayı başaramayınca ölmüştü - en azından onlara söylenen buydu. Ölümsüzlüğün bir bedeli vardı ve onları öldürebilecek şeyler az olsa da, bu az sayıdaki şey ölmek için çirkin bir yoldu.

Jess başparmağını alnına sürttü. "Tanrılar bu kadar açık mı konuştu?"

Andy çekingen davrandı. "Şey... tam olarak değil. Nasıl olduklarını bilirsin."

Evet, her zaman çözülmesi iki başlı bir kobradan daha zor olan bilmecelemlerle konuşurlardı. "Peki nasıl-?"

"Deşifre etmeleri günler sürdü ama haklı olduğuna ve arkanızı kollamanız gerektiğine yemin ediyor."

Tanrıça Artemis'in onu dirilttiği günden beri bunu yapıyordu. Bart onu koruma konusunda çok iyi eğitmişti.

Vücudunun her açısına dikkat ediyor ve ne ya da kim olursa olsun tetikte kalıyordu. Jess bir daha asla kurban olmak istemiyordu.

"Andy-"

"Bana Andy deme. Ben ona inanıyorum. O elimizdeki en iyi Kahinlerden biri."

Bu konuda haklıydı. Ama ...

"Hepimiz hata yaparız." Ve Jess kendi payına düşenden fazlasını yapmıştı.

Andy'nin çenesinde bir tik başladı. Jess'i boğazlamak istediği belliydi ama bunu denememesi gerektiğini de biliyordu.

"Peki," dedi, sonunda bu konuda yumuşadı. "Her neyse. Peşinde oldukları kişi sensin, bu yüzden beni ilgilendirmez. Çalışacak bir sürü Kara-Avcı var. Onlar da muhtemelen çok daha az sinir bozucudur." Sonra konuyu tamamen değiştirdi. "Takip cihazını ve telefonunu tamir ettim." Jess'in iPhone'unu ona uzattı. "Bu gece ıslatmamaya çalış."

"Peşinde olduğum Daimon'un bir su fıskiyesinden geçmeye karar vermesi benim suçum değil." Vegas'ta yaşamının en kötü yanı, her yerde büyük çeşmeler olmasıydı ve nedense Daimon'lar Kara Avcıların suya alerjisi olduğunu düşünüyor gibiydi. Ya da belki de öldürülmeden önce onları kızdırmanın bir yoluydu.

Andy onun yorumunu görmezden geldi. "Annem senin için yulaf ezmeli kurabiyelerinden gönderdi. Lavabonun yanındaki kavanozdalar." Conestoga vagonuna benzeyen ve reklam filminde hiç de yeri olmayan kabı işaret etti. Büyük bir orduyu beslemek için tasarlanmış birinci sınıf mutfak.

Bu kurabiyeleri düşünmek onu çok neşelendirdi. Cecilia dünyanın en iyi kurabiyelerini yapardı. Andy'nin babasının onun için çalışmasının en çok özlediği yanı buydu. Her akşam kahve içmek için üst kata çıktığında ocakta taze kurabiyeler olurdu.

Andy raporuna devam etti. "Çamaşırlarınızı aldım ve koridordaki dolaba astım. Şirketle görüştüm ve atlarınız önümüzdeki hafta buraya taşınacak. Böylece eyerlerin yanından her geçişinde surat asmayı bırakabilirsin."

Vay canına, bunu yaptığından haberi yoktu. Huh ... o zorunda kalacaktı ifadelerine dikkat ederdi. Kimseye bu kadar açık olmaktan nefret ederdi.

Andy kapıya doğru işaret etti. "Sipariş ettiğin botlar salondaki masanın üzerindeki kutuda, Kell'in geçen gece kırdıklarının yerine gönderdiği fırlatma bıçakları da öyle. Siyah Stetson'ı yeniden bloke ettiremedim, bu yüzden yeni bir

Bir tane de sipariş üzerine. Motosikletinizin gazı tamamen dolu ve Sin, siz avlanırken hepinize kumarhanesinde ücretsiz vale park hizmeti sunuyor.

Eve gitmeye hazır olduğunuzda bisikleti alıp gidebilmeniz için personeline bisikleti ön tarafa park ettirecek ve eğer şehirde mahsur kalırsanız ve şafaktan önce buraya dönemezseniz, odalarından birinde saklanabilirsiniz. kapıcıda üzerinde adınızın yazılı olduğu bir anahtar var. İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

Andy'nin en iyi yanı buydu. Babası gibi o da şeytanın masa başı memuru kadar becerikliydi. "Hayır. Aklıma bir şey gelmiyor. herhangi bir şey."

"Pekâlâ. Bir şeye ihtiyacın olursa cep telefonum yanımda." Çocuk hep böyle derdi.

Jess kurabiyelere doğru ilerledi. "İyi geceler."

Andy kapıya gitmeden önce başıyla onayladı. Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi durakladı, sonra da garajın üstündeki dairesine gitmek üzere hızla çıktı. Nedense çocuk giderken Jess'in gözünde Andy'nin küçük bir çocuk olduğu canlandı

babasının peşinden koşuyordu. Andy'nin tombul yanaklarını, kocaman gözlerini ve çilli yüzünü hâlâ görebiliyordu. O genç ses tonuyla Jess'in ona ata binmeyi öğretip öğretmeyeceğini soruşunu, sonra da Andy, Jess'in ona aldığı Shetland midillisi tarafından ilk kez yere düşürüldüğünde onu yerden kaldırışını duyabiliyordu. Küçük sümüklü hemen ayağa kalkmış, tozunu almış ve sonra da bir aslan gibi eyere tırmanmıştı.

Şimdi o küçük çocuk, yabancıların Jess'ten daha yaşlı olduğunu düşündüğü bir adamdı.

Ölümsüz olmanın en zor yanı buydu. İzlemek Değer verdiği insanlar çocuk olur, yaşlanır ve ölürken o hiç değişmemişti. Tıpkı Andy'de olduğu gibi, çocuğun babasını da Ed doğduğu andan beri tanıyordu. Taylor Kara Avcı hayatının başından beri ailesi onun Dublörleriydi.

Yine de onlarla arasına bir duvar örmüştü. Asla çok yaklaşımlarına izin vermemeliydim. En azından Andy'ye kadar. Nedenini bilmiyordu ama o küçük pislik Jess'in en iyi savunmasını bile aşmayı başarmıştı. Andy birçok yönden oğlu gibiydi.

Jess'in uzun hayatı boyunca böyle hissettiği sadece bir kişi daha vardı.

Silebilmeyi dilediği bir başka anıyla yüzünü buruşturdu.

Vicdan azabı ve kederle kıvranan Jess, saati kontrol etmek için cebinden saatini çıkardı. Açtığı anda, Matilda'nın ölümünden beri saatinin içinde duran yıpranmış sepya fotoğraftaki yüzüne bakmak için durakladı.

yeniden doğduğu gün. Kaç yıl geçerse geçsin, onu kaybettiği için hâlâ acı çekiyordu.

Yeniden doğuşuyla ilgili gerçekten nefret ettiği tek şey buydu. Onun hayatta olduğunu bilmek ve onu görememek. Kara Avcıların aile sahibi olmaları yasaktı ve geçmişlerinden kimsenin bunu bilmesine asla izin vermemeliydiler. geri döneceklerdi. Artemis onları yarattığında ettikleri yeminin bir parçasıydı bu.

Yine de, yaşadığı sürece onu takip etmiş ve bir kez olsun hiçbir şey istemediğinden emin olmuştu. Evlenip altı çocuk sahibi oldu.

Onsuz.

Öldüğü güne kadar hayırseverinin kim olduğunu hiç bilmiyordu. Squires ona, ölen uzak bir amcası tarafından kurulan ve kendisine bırakılan bir vakıf fonu olduğunu söylemişti. Paranın, hiçbir şiddetin eşitleyemeyeceği bir skoru eşitlemek için bir tanrıçayla yaptığı bir anlaşmadan geldiğini asla bilmiyordu.

Bazen ölü olmak yetmiyordu.

Boğazı düğümlenerek saatini kapattı. Ne olması gerektiğini düşünmenin bir faydası yoktu. Yapması gerekeni yapmıştı. Matilda muhtemelen onsuz daha iyi olacaktı zaten. Er ya da geç, geçmiş onları yakalayacaktı ve sonuç aynı olacaktı.

En azından her şeyi katlanılabilir kılmak için kendine söylediği yalan buydu. Ama içten içe gerçeği biliyordu. Hiç kimse onu ondan daha fazla sevemezdi.

Bugüne kadar yaptığından daha fazla.

"Seni özlüyorum, Tilly." Her zaman özleyecekti. Bir daha hiç kimse ona onun hissettirdiği gibi hissettiremeyecekti.

Değerli.

Küfrederek, melankolik düşünceleri karşısında dudağını büktü. "Yaşlı bir kadına dönüşüyorum. Örgü örmeye ve pembe diziler, benzin fiyatları ve kaba sürücüler hakkında sızlanmaya başlasam iyi olacak."

Sundown Brady'nin yaptığı bu değildi.

Hayır. Vakit öldürüyordu ve bu gece kanla yıkanma havasındaydı.

BÖLÜM 3

Ren Waya, kulaklarında toprağın kalp atışlarının gümbürtüsünü duyarken esintinin üzerinde süzülüyordu. Bir kabile davulunun sesi gibiydi bu, kadim ruhları uykularından uyandırıp savaşa hazır hale getiriyordu. Ve o uçarken, Rahibe Rüzgâr ona yeni bir koku taşıdı. Daha önce hiç koklamadığı bir koku ve aşırı yaşlılığı göz önüne alındığında, bu çok şey ifade ediyordu.

Burada bir şey vardı ve buraya ait değildi.

Tam yerini saptayamayınca aşağıya doğru eğildi, sonra çok aşağıdaki yolda bir sürücüyü fark etti. Sürücü Vegas trafiğine ve ışıklarına yaklaştığında motosiklet vahşi hızından yavaşladı. Ren şık siyah motosikleti şehre kadar takip ederken bir çığlık attı.

Siyah bir pardösüye bürünmüş olan sürücü izlendiğinden habersizdi. Elbette, sürücünün kaskının içindeki yüksek sesli, gümbür gümbür müzik, olması gereken bir seviyeye getirilmişti.

Sağırılığın bununla bir ilgisi olabilir. Styx'in "Hain." Bu ironi Ren'in gözünden kaçmamıştı. Şu anki haliyle gülümseyebilseydi, gülümserdi.

Sürücü trafiğin arasından sıyrıldı ve eski bir Sümer tapınağından esinlenerek tasarlanmış, parlak ışıklı Ishtar Gazinosu'na döndü. Ren biniciyi gözden kaybetti çünkü binici park pavyonu. Duvarı ıskalamak için sağa doğru yattı ve geri döndü.

* * *

Jess valeye adını vermeden önce kaskını çıkardı.

Görevli dikkat kesildi. "Bay Brady, efendim, size beyaz eldiven muamelesi yapmamız söylendi. Bisikletinizi istediğiniz yere park edebilirsiniz ve kimsenin rahatsız etmemesini sağlayacağız. Herhangi bir sorunuz ya da ihtiyacınız olursa, kapıcı Damien Metaxas ile irtibata geçsin, o sizin için ilgilenecektir."

Bir adam bu hizmet seviyesine alışabilirdi - bu sanki Disney World'de olmak. "Teşekkürler," dedi ve valeyeye bir yirmilik uzattı.

Jess, araba ve limuzin kuyruğunun ön tarafında motosikletin yol dışında olması gereken dar bir alana kaydı, ardından 2006 model MV Agusta F4CC'sini kaldırıma park etti. Tanesi 120.000 dolar olan motosikleti, bir hırsız için altın madeniydi.

Motosiklet bilgisi. Para onun için o kadar da önemli değildi. Ancak yerine yenisini koymak başka bir meseleydi, Çünkü sadık bir arkadaş kadar nadir bulunurlardı ve uzun zamandır ona bağlıydı.

Açgözlü olduğu için bir insanın bağırsaklarını deşmekten nefret ediyorum. Ama eskiden daha azı için daha kötüsünü yapardı.

Arabayı kilitledi, kaskını koltuğa koydu ve anahtarları cebine attı. Pardösüsü için biraz sıcaktı ama ticareti için ihtiyaç duyduğu silahları gizlemeye yardımcı olduğu için bunu tercih etti. Sivilleri gereğinden fazla korkutmaya gerek yoktu.

Vegas'ın kötü yanı, bir Daimon'a mikrop bulaştırmadan tüküremezdiniz. Buranın neredeyse sahibi onlardı. Aslında, buradaki vale şoförlerinden üçü Apollitti, onunla konuşan da dahil. Ve kumarhane müdürü Damien Metaxas, aslında hiçbir Kara Avcının öldürmesine izin verilmeyen tam gelişmiş bir Daimon'du. Metaxas'ın sadece ölmeyi hak eden insanlarla beslendiğini iddia ediyorlardı -tecavüzcüler, katiller,

pedofiller. Ama neden onların sözüne inanasınız ki?
Gerçekten kontrol eden oldu mu?

Kumarhane sahibi Sin bir Kara-Avcı iken bile onları kendisi için çalıştırıyordu.

Jess güneş gözlüklerini çıkarıp takarken, "Sen hasta bir herifsin, Sin," diye mırıldandı.

Düşmanlarını yakınında tut, sanırım.

Yine de... "Geç kaldın."

Jess sırtıttı ve bunu yaparken dişlerini göstermemeye dikkat etti. Derin, aksanlı sese döndü.
arkasından geldi. "Büyükannemin kontrol altında tuttuğunu ve sokağa çıkma yasağı koyduğunu bilmiyordum."

İki santim daha uzun olan Ren'in simsiyah uzun saçları tek bir örgü halinde arkaya doğru toplanmıştı. Yüzünde sinirli bir ifade olmasa bile son derece göz korkutucuydu. En azından korkutulabilecek olanlar için.

Jess kesinlikle o kategoriye girmiyordu.

Ren'in vücudundaki tek renk, Kızılderili mirasına bir saygı duruşu olarak taktığı kemik ve turkuaz gerdanlığıydı; onun dışında tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü. Jess bir keresinde ona hangi kabileye ait olduğunu sormuş ama Ren cevap vermeyi reddetmişti. Jess için önemli olmadığından, yüz yıldan uzun süredir arkadaş olmalarına rağmen bir daha hiç sormamıştı.

Jess bıyıklarını kaşıdı, keşke biraz daha yakın tıraş olsaydı diye düşündü. "Çikolata ile iletişim kurduğunu sanıyordum. bu gece."

Ren başını salladı. "Choo Co La Tah."

"Ben de öyle demedim mi?"

İşte size acılı bir ifade. Oldukça etkileyiciydi. "Doğuştan Çerokei dilini konuşan bir adam olarak neden bazı şeyleri doğru telaffuz edemediğinizi anlamıyorum."

"Ah, patates, potahto. Bu büyük şemada gerçekten önemli mi?"

"Eğer onunla temas kurarsan öyle olur. İnanın bana, karışık Cherokee kanınız onun söz konusu olduğu yerde size hoşgörü kazandırmaz."

Evet, ölümsüzlerle ilgili bir şeydi bu. Birçoğu pek de iyi huylu sayılmazdı. Birçoğu da düpedüz hoşgörüsüzdü. Ve Choo Co La Tah'a gelince, Jess Onu tanıyordu ama bu konu hakkında hiç konuşmamıştı. "O zaman ona Yüce Varlık dediğimden emin olacağım."

Ren güldü. "Akıllıca bir seçim."

Jess konuyu birkaç dakika önce onu rahatsız eden şeyle değiştirmeye karar verdi. "Ben gelirken üzerimden uçan sen miydin?"

"Beni gördün mü?"

Jess kayıtsızca omuz silkti. "Bilmiyor musun, hissediyorum etrafımdaki her şey." Artemis ona psişik güçler bahşetmeden önce bile, bu doğuştan sahip olduğu bir yetenektir. Hiç kimse ona gizlice yaklaşılamamıştı.

Arkasından silah çekip onu vurmaya başka bir hikâyeydi. Sadece Bart kadar ona yakın olan biri

onu bu şekilde öldürebilirdi. Bart bir yabancı olsaydı, bu asla olmazdı.

"Ben de gizliliğimi koruduğumu sanıyordum."

Jess homurdandı. "O kız gibi ötüşünle mi? Boğazına bir kurbağa girip öldü mü yoksa?"

Ren kısa bir heh sesi çıkardı. "Senden hoşlandığıma memnun olsan iyi edersin."

"Gerçekten de öyleyim, çünkü nasıl bıçak fırlattığınızı gördüm ve gerçekten hayranlık uyandırıcı. Şimdi, eğer sakıncası yoksa..." Jess ondan uzaklaşmaya başladı. Eğer çok uzun süre birlikte kalırlarsa Birbirlerinin gücünü tüketmek. Bu tanrıların bir güvenlik önlemiydi. Karanlık Avcıların güçlerini birleştirip insanlığı ele geçirmelerini engellemek için kullanılır.

"Bekle."

Jess durakladı.

"Choo Co La Tah batıdan doğal olmayan bir şeyin geldiği konusunda beni uyarmak istedi."

Cherokee'ler için ölümün yönü. Ren'in halkının annesininkilerle aynı inançlara sahip olup olmadığını bilmiyordu. "Evet, tamam. Caddenin yukarısından gelen Daimonlara dikkat edeceğim."

"Bu ciddi bir durum Jess. Her şeyin sıfırlanacağı Zamansız Zaman'a yaklaşıyoruz. İşler ters giderse ne olacağını herkesten iyi sen bilirsin."

Evet, vardı. Takvimleri olan tek eski Amerikalılar Mayalar değildi. Cherokee'ler de dahil olmak üzere birçok kabilenin benzer dönen döngüleri vardı. "2012 henüz gelmedi."

"Hayır, ama Solgun Olan'ın dönüşü her ne geliyorsa onun tarafından hızlandırıldı. Bu gece dikkatli olun."

Herkesin bir avuç tavuk gibi onu gagalaması artık can sıkıcı olmaya başlamıştı. "Andy de daha önce bana aynı şeyi söylemişti."

"İki uyarı. Bir gece."

Dinleme zamanı. O anladı. Bir insan olarak vurulmadan önce bu uyarıları almamış olması çok kötüydü. Bu artık ölümsüz ve dokunulmaz olan birine belirsiz uyarılardan biraz daha fazla yardımcı olabilirdi. Ama sonra, hayat her zaman bir gün geç ve bir dolar kısa bir çalışma oldu. "Pekâlâ. Dikkat edeceğim."

Ren başını ona doğru eğdi. "Güzel, çünkü burada olmamın tek sebebi sensin ve kendimi bir anda köklerimden koparmış olduğumu düşünmek istemem. Gereksiz yere." Jess birkaç hafta önce buraya transfer edildiğinde Ren de gelmek istemişti. "Boğazını kesmek için beni ruh yürüyüşü yapmak zorunda bırakma."

Jess bu tehdit karşısında homurdandı. "Söylemeliyim ki, ölmek en iyi günümü gerçekten mahvederdi. Bunu yaşadım, yaptım ve şimdi düşünüyorum da Artemis bana tişört vermeyi unutmuş."

Ren gözlerini devirdi. "Sen psikopatsın."

"Ve bir Avcı eksikimiz var, bu yüzden Daimon'lar beslenmeye başlamadan önce devriye gezmeliyiz."

Ren elini önünde salladı ve ana dilinde bir dua okudu.

Jess bunu anlamadı ama jestini takdir etti.

"Sen de öyle, di-na-da-nv-tli." Ve bununla birlikte

Bir Daimon için yürüyen bir Happy Meal olmayı bekleyen bilgisiz turistlerle dolup taşan meşhur şerit.

Jess, dışarıda dolaşan doğal olmayan yırtıcıları hissetmek için sahip olduğu tüm duyuları kullanırken yavaş adımlarla ilerlemeye devam etti. Şehrin tuhaf bir havası vardı ve bu da onu buradaki DH'lerin tükenişi hakkında meraklandırıyordu.

Ishtar Kumarhanesi'nin sahibi Sin'i bu listeden çıkarmıştı. Sin, Artemis'in hizmetkârlarından biri olan Kat'e aşık olmuş ve onun hizmetinden kurtarılmıştı. Yani onunki mutlu bir göçtü.

Lionel, Renee ve Pavel son birkaç ay içinde ölmüşlerdi. Güya kötü şans yüzünden. Lionel ve Renee şafaktan önce eve varamadıkları için. Pavel'in ise acayip bir araba kazasında kafası kopmuştu. En azından resmi hikaye buydu.

Andy ve Ren'in söylediklerinden sonra Jess şimdi bunun ne kadar doğru olduğunu merak ediyordu.

Çatışmada ölenlerin yerine iki Kara-Avcı daha getirilmişti. Daha çok Yukon Jane olarak bilinen Syra ve düzgün konuşması son derece psikopat tavırlarını yalanlayan bir İngiliz olan Rogue. Bu çocuk kesinlikle doğru değildi.

Lionel'in yerine kimi getireceklerini merak etti. Sanırım öğreneceğim.

Güzel bir sarışın sokakta yanından geçerken, gel beni takip et kovboy bakışıyla dikkatini bu düşünceden uzaklaştırdı. Kızın yürüyüşündeki küstahlık karşısında yavaşça takdirkâr bir nefes aldı. Kendini nasıl idare edeceğini ve daha da önemlisi, onun için yanıp tutuşan bir erkeği nasıl idare edeceğini bilen bir kadına her zaman bayılmıştı.

Omzunun üzerinden ona gülümsedi.

Yapacak işin var, evlat.

Evet, ama çok lezzetliydi.

Çalış, Jess. Andy haklıysa, serbest dolaşan bir katil var ve onu bulup durdurmalısın.

Aslında sarışının peşinden gidemeyeceği için sızlanıyordu. Reno'da, yapılabilir. Burada ...

Çok fazla Daimon var.

Öldürülmeleri için başka bir neden daha.

İç geçirerek Spring Mountain Yolu'nu geçti ve Vegas Bulvarı'nda kuzeye doğru ilerledi. Fashion Show Alışveriş Merkezi'ndeki Neiman Marcus'un girişini henüz geçmişti ve o tanıdık ürperti omurgasından aşağı indiğinde The Cloud'a yaklaşıyordu. Kesin olan bir şeydi bu.

Yakınlarda Daimonlar vardı.

Ama nerede? İnsanlar her yerdeydi. Bu büyüklükteki bir kalabalığın içinde Daimon'un yerini saptamak zordu. Parlak ışıklardan bahsetmiyorum bile, opak güneş gözlükleri takılı olsa bile, ışığa duyarlı Kara-Avcı gözleri için zordu. Kara-Avcılar modern ampulden çok önce yaratıldıkları için Artemis onlara parlak olan her şeyden nefret eden inanılmaz bir gece görüşü vermişti. Düpedüz acı vericiydi.

Gözlerini kapatarak diğer duyularına odaklandı. İlk başta duyduğu her şey onu şaşkına çevirdi. Ancak birkaç saniye sonra, neye ihtiyacı olduğunu tam olarak belirleyebilecek şekilde sakinleşti.

Sol tarafındaki yeraltı otoparkındaydılar.

Jess, polisin gözetleme için kullanabileceği sokak kameralarından uzak durmaya dikkat ederek oraya doğru yöneldi - Rogue'un en iyi olduğu şeylerden biri de buydu, İngiltere'den geldiğinden beri, sokaklarında tam stoklu bir mega Best Buy mağazasından daha fazla kamera vardı.

Arabalarla dolu ve insanlardan arındırılmış otoparka doğru eğildi. İlk başta başka bir şey duymadı, ama sonra ...

Sağında.

Hançerlerini çıkararak, uzun boylu, siyah saçlı, koyu renk güneş gözlükleri takan ve mevsime uygun olmayan sıcak giysiler giyen bir adamın neden dişlerine kadar silahlı olduğunu anlamayacak biriyle karşılaşma ihtimaline karşı kollarında tuttu. Gerçekten, Memur Bey, insanlığı korumaya çalışıyordum.

İnsanların ruhlarını emerek yirmi yedinci yaş günlerinden sonra yaşamalarını sağlayan bu şeyleri öldürmek ona göre değildi. Neden kimsenin buna inanmadığını hayal bile edemiyordu. Gerçekten, modern mahkemelerin ve yargıçların cüreti.

Jess beklediğinden çok daha korkunç bir şey bulunca aniden durdu.

Yerde dört Daimon vardı ve bir tür iblis olması gereken bir şeyle kelimenin tam anlamıyla ziyafet çekiyorlardı. İlk bakışta insan gibi görünüyordu. Ama normalden biraz farklı olan garip cilt tonunu ve kokusunu gözden kaçırmak mümkün değildi.

O vücut insan değildi.

Daimonlardan biri Jess'in varlığını hissetmiş gibi ona baktı. "Kara-Avcı," diye hırladı.

Normalde Daimon'lar bunu yapar ve kaçarlardı. Son 139 yıldır standart operasyon prosedürü buydu.

Bunlar çalışmadı.

Şey, doğru değil. Ona doğru koştular. Son seferinde Syra ve birkaç kişiyle birlikte Fairbanks, Alaska'da kısa bir süre kalmıştı. Ve bu onun için pek de iyi gitmemişti. Orada ölen diğer Kara Avcılar için daha da kötüydü.

Jess ona ilk ulaşanı yakaladı. Daimon'u geriye doğru tekmeledi ve hançerini doğrudan Daimon'un kalbine sapladı.

Patlamadı.

Bu Daimon'u çok kızdırdı.

Dur bir dakika.

"Bu da ne-?" Sözleri Daimon'un onu kaldırıp uzaktaki duvara fırlatmasıyla son buldu ve betona sertçe çarptı. Acı vücudunda patladı. Bu kadar acı çekmeyeli uzun zaman olmuştu. Birçok mutsuz anıyı geri getirmişti.

Yine de, bir yalama alıp geri vermedi. Hayır efendim. Ayağa fırladıktan sonra tek bir hareketle ceketini silkti ve saldırgana doğru koşmaya başladı.

"Seni ısırmalarına izin verme."

Jess, Sin'in kavgaya katıldığı yere doğru baktı. Neredeyse bir baş daha uzun olan Sin'in siyah saçları kısa kesilmişti. Ren gibi siyah giyinmişti; bu hepsinin yaptığı bir şeydi çünkü

Kavgalarda toplayabilecekleri kan lekelerini kamufle etmek ve kabul etmek gerekirse, siyahlar içinde kötü görünmek bebek pembesi giymekten çok daha kolaydı- Sin ona küçük bir palaya benzeyen yeni bir silah fırlattı.

Daimon neler olup bittiğini anladığı anda onu yakaladı. Daimon'un gözleri silahı görünce büyüdü. Şimdi, alışık olduğu şey buydu. Saygı.

Aslında korku, ama kabul ederdi.

Sin en yakınındaki Daimon'u sırt üstü çevirdi ve tek bir hamlede kafasını kesti. Jess'in bakışlarıyla karşılaştı. "Artık onları nasıl öldüreceğini biliyorsun."

Yeterince eminim.

"Ne yaparsan yap Jess, bir tanesinin bile kaçmasına izin verme."

Jess yapmadı. Tabii ki, biraz koşmak gerekti. Alçakta duran bir park güvertesi kirişi tarafından kafası kesildi, Daimons nasıl tekme atılacağını bildiği için birkaç kaburgası zedelendi ve onun yaşındaki bir adamın yapabileceğinden daha fazla akrobasi yaptı, ama sonuncusundan aşağı koştu ve Daimon'un daha fazla insanın canını almamasını sağladı.

Nefes nefese kalmış ve terlemiş bir halde, kaşlarını çatarak korkunç cesedin başında durdu.

Sin ona katılırken sıırttı. "Bunun oldukça etkileyici olduğunu söylemeliyim. Tavşan gibi koşuyorsun. Ne yazık ki futboldan önce doğmuştun. Sen, dostum, profesyonel olurdun." Sert bakışlarını Jess'in vücudunda gezdirdi. "Seni ısırmadılar, değil mi?"

"İstekli bir dişi olmayan hiçbir şey beni ısırmaz ve kesinlikle açık bir davet olmadan hiçbir şey." Jess, bu davetin çenesini salladı. "Neden hâlâ burada olduklarını söylemek ister misin?" Daimonlarda her zaman güvenebileceğiniz tek şey, kendi kendilerini temizledikleri gerçeğiydi. Birini öldürürseniz, toza dönüşür. Normalde kan gölü içinde yerde yatıp böyle korkunç ve iğrenç görünmezlerdi.

Sin cesedi tekmeledi. "Sanırım bunlar henüz Reno'ya ulaşmamış."

"Bunlar mı?"

"Gün ışığında yürüyen

Daimonlar." Ah, hayır...

Bu iyi olamazdı. "Yine mi geldin?"

"Birkaç yıl önce burada küçük bir sorun yaşadık. Turistleri avlayan bir gallu iblisleri kovani vardı. Gallu'nun ne olduğunu bildiğinizi sanmıyorum."

"Ben bir silahşörüm Jim, şeytanbilimci değil."

Sin, yerdeki cesedi yakabilmek için onun yanından geçti. "Güzel Bones taklidi. Roddenberry gurur duyardı." Çenesini yanan cesede doğru salladı. "Gallus benim panteonumun kabus listesine katkısıdır. Acımasız ve ahlaksızdırlar, kimi öldürdükleri umurlarında değildir ve neredeyse yok edilemez."

"Güzel."

"Hiçbir fikrin yok. Onları bir süreliğine burada tuttum. Ne yazık ki kaçtılar."

Anlamıştı ve tam da korktuğu gibiydi. Suck City Limits farlarda beliriyordu. Normallikten sapmaması gerektiğini daha iyi bilmeliydi. "Peki kaç kişi Şimdi etrafta koşturuyor musun?"

"Asıl noktayı kaçıyorsun, Kara Avcı. Artık sadece burada değiller ve yayılıyorlar. Bir Daimon'un aksine, bir ısırıkla onların kölesi olursun. Kendilerinden daha fazlasını yapabilirler. Bu yeterince kötüydü. Sonra Daimonlar Gallu'dan beslenebileceklerini fark ettiler."

Jess başını salladı. "Neden bunun beni gerçekten kızdırmak üzere olduğunu hissediyorum?"

"Çünkü öyle. Daimonlar bir gallu ile beslendiklerinde ölümsüz olurlar ve iblisin özünü emerler. güçlerini vücutlarına yerleştirirler. Dediğim gibi, Daimon'lar gün ışığında yürüyebilir ve onları öldürmenin tek yolu kafalarını kesip yakmaktır."

"Ve bir ısırık ve ben onların kölesi miyim?" "Aynen öyle."

Jess küfretti. "Peki bunun iyi bir fikir olduğunu kim düşündü?"

Sin elini kaldırdı. "Başlatma şimdi. Tüm panteonlarda aptallar vardır. Bazı günler Sümerlerin paylarına düşenden daha fazlasına sahip olduklarını düşünüyorum ve umarım bu aptallık doğuştan gelir, sonradan edinilmiş bir şey değildir.

Aksi takdirde daha da mahvolurum." Cesedin yanmasını hızlandırdı. "Ama bizi en çok ilgilendiren konuya geri dönelim. Şimdiye kadar salgınlar kontrol altına alınabildi."

Bu da bir bakış açısydı, diye düşündü. Yine de...

"Biliyor musun, onlarla karşılaşmadan önce hepimize onlardan bahsetseydin daha iyi olurdu. Az önce ortaya çıkmamış olsaydın, işe yaramaz bir Whac-a-Köstebek, onları kalplerinden bıçaklayarak öldürmeye çalışıyor. I gallu Daimon kibble olabilir. Gerçekten hiç hoş değil, Sin."

"Hey, bunları daha bugün öğrendim ve sana anlatacaktım."

"Ne zaman? Beni ısırp bir Kara-Avcı gallu zombisine dönüştürdükten sonra mı?" İşte şimdi bir korku filmi çekiliyordu. Sadece filmin yıldızı olmak istemiyordu.

Sin öfkeli bakışlarını ona dikti. "Ben sana ulaşamadan gittin."

"Ben o kadar medyum değilim, amigo. Benimle konuşmak istediğini nereden bilebilirdim ki?"

Sin kaşlarını çattı. "Vale sana beklemeni

söylemedi mi?" "Hayır."

Küfretme sırası Sin'deydi.

Belli ki Apollit görüldüğü kadar dostça davranmamıştı. Jess dudak büktü. "Düşmanlarınla birlikte yaşarsan böyle olur, Slim. Seni sırtından bıçaklamaktan çekinmediklerini fark ettin mi?"

"Arkadaşlar da öyle."

Jess bu dokunuş karşısında yüzünü buruşturdu. "İşte bu çok soğuk, Sin. Doğru," diye itiraf etti, "ama soğuk."

"Evet, sokakta dikkatini çekmeye çalışıyordum. Bu yüzden seni buraya kadar takip ettim. Seni uyarmak istedim.

biriyle kavgaya tutuşmadan önce onlar hakkında."

Bu onu duraklattı. "Beni takip mi ediyordun?" Ve o bunu bilmiyor muydu?

İmkansız.

"Evet."

Jess kaşlarını çattı. "Neden seni hissetmedim?"

"Belki sarışın dikkatini dağıtmıştır."

İşler o şekilde yürümedi. Bir kez olsun peşindeki birini fark etmemişti. Tabii... "Nesin sen?"

"Pardon?"

Jess şpbesini doğrulayacak bir şey bulmaya çalışarak ona bir göz attı. "İnsan olamazsın ve Daimon ya da Apollite olmadığını biliyorum." Daimonlar, Clairol kullanmadıkları sürece, sarışın ve Sin'den daha açık tenliydi. "Artık bir Kara-Avcı değilsin, yani..."

Sin hınzırca yarım bir gülümseme verdi. "Haklısın. Ben bunların hiçbiri değilim."

"Ne o zaman? Sen bir tanrı mısın?"

Sin'in glmsemeesi iyice arttı. "Unutma Ray, ne zaman biri sana tanrı olup olmadığını sorsa, doğru cevap her zaman evettir."

Jess homurdandı. "O filmi izledim ve sanırım yanlış aktardın."

"Duygular aynı."

Bu da Sin'in cevap vermeyeceği anlamına geliyordu. İyi. Jess bu konuda baskı yapmayacaktı. Bazı şeyleri kendine saklamak istemesini fazlasıyla anlıyordu.

"Ren'e onlardan bahsettin mi?" Jess sordu.

"Evet. Aşağı indiğimde onu yakaladım, sonra da sana geldim."

Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Daimonlardan geriye kalan tek şey olan kaldırımdaki yanık lekesine baktı. Sin'in bakışlarıyla karşılaştı. "Yardımanın için minnettarım. Bir sorum daha var. Bir dakika önce senin yaptığın gibi ellerimden alevler çıkaramayacağıma göre, savaştığımız bu yeni Daimonlardan onları öldürdükten sonra nasıl kurtulacağım?"

"Henüz pürüzleri tam olarak çözemedik. Ama bir tane düşürürseniz, beni arayın ve bir temizleme ekibi göndereyim."

Jess başını salladı. "Lanet olsun, Vegas'ta gerçekten her şeyi bulabilirsin."

Sin güldü. "Hiçbir fikrin yok."

Hayır, ama Jess anlamaya

başlamıştı.

"Düşmandan bu kadar çok kişi sizin için çalıştığına göre Kumarhane ... Kara Avcıları öldürmek için Daimonlarla çalışan bir insan duyduunuz mu?"

Sin'in gözleri büyüdü. "Ne?"

Bu ifade soruyu yanıtladı. "Yaverim Kahinler'den bu konuda bilgi almış. Ben sadece Yüce Güçler'den aldıkları bilgiyi yanlış yorumlamış olabilirler mi diye merak ediyordum. Eğer böyle bir canavar olsaydı, Acheron hepimizi uyarmak için arardı diye düşünüyorum." Onların

Gayri resmi lider olan Acheron onlara göz kulak olma eğilimindeydi ve inanca ve anlayışa meydan okuyan güçleri vardı.

"Ash'in güçlerinin bu şekilde çalışması gerekmiyor." "Ne demek istiyorsun?"

Sin, "Bunu bir yangın hortumunun sonuna kadar açılması gibi düşünün" dedi. "Su o kadar hızlı akıyor ki kontrol etmek zor. Bir şeye ihtiyaç duymadığı sürece yeteneklerini bloke ediyor, böylece su onu boğmuyor."

Jess Sin'e inandığından pek emin değildi. Acheron hiç kimseyle kendisi hakkında konuşmayan yürüyen bir çelişkiydi. Kadim Sümerli'ye güçlerinin nasıl çalıştığını açıklamak bir yana, Acheron'un Sin'le kalpten kalbe sohbet ettiğini bile hayal edemiyordu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Artemis'in cariyesiyle evliydi, hatırladın mı? Ash hakkında çok şey biliyor."

İşte buna inanıyordu. Acheron için hepsinin hizmet ettiği tanrıçadan sır saklamak zor olacaktı. Sin haklıydı. Bu sırlardan bazılarını bilen biri varsa, o da muhtemelen karısıydı.

"Yani," diye devam etti Sin açıklamasına, "eğer Ash Buraya odaklanırsa neler olup bittiğini anlayamaz. Bu konuda onu aramamı ister misin?"

"Hayır. Sonra yaparım." Jess ikinci el bilgi almaktan hiç hoşlanmazdı. İnsanların bir şeyi unutmaması ya da yanlış anlaması için çok fazla alan vardı. Doğrudan at ağzından duymayı tercih ederdi.

Sin başını salladı. "Seni tutmayacağım. Yapacak çok işin olduğunu biliyorum, benim de işletmem gereken bir kumarhanem, bakmam gereken bir karım ve çocuğum var."

Evet, ama Jess bu son kısmı kıskanıyordu. Hem de çok. Yine de Sin'in iyi talihini kıskanmazdı. Hayatın bazı insanlar için yolunda gittiğini bilmek güzeldi ve Sin bir Karanlık Avcısı olduğuna göre, Jess adamın acı çekmiş olması gerektiğini biliyordu ilk hayatında büyük ölçüde. Kendisi olmasa bile birini mutlu görmek kalbine iyi geliyordu. "Hanımefendiye en iyi dileklerimi ilet."

"Yapacağım."

Sin ayrılırken Jess ceketini almak için geri döndü. O da Sin'in yaktığı kalıntılara baktı ve yorgun bir nefes verdi.

Yeni kurallar. Yeni oyun alanı. Tanrılar hepsinden sıkılmış olmalı. Aklının bir köşesinde, bu yeni Daimonların kötü bir SF filmindeki gibi yayıldığını hayal edebiliyordu. Kahretsin, bir harita bile görebiliyordu. Bir salgın gibi yayılan kırmızı bir sürünün üst üste bindirilmiş görüntüsü.

Ve dışarıda bir yerlerde bir insan onlara karşı kanunsuzluk yapıyordu.

Evet, Vegas'ta olmak için iyi bir zamandı. Acheron onu yeniden görevlendirdiği için çok mutluydu ve bunu tüm alaycılığıyla söylüyordu.

Paltosunu silkti ve sokağa geri dönerek yalnız devriyesine devam etti. Kalabalığın arasında yürürken, Onlardan biri olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı - etrafındaki doğaüstü şeylerden tamamen habersiz dolaşan masum bir insan. Bir parçası insan olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

Diğer bir kısmı ise gerçekten insan olup olmadığını merak ediyordu. Düşmanları ve kurbanları bunu kesinlikle inkâr ederdi. Ve o bir hayvandan başka bir şey değildi.

Matilda'ya kadar.

"Gah, yine hüzünlendim." At eksikliği yüzünden olmalı. Ata binmek onu her zaman daha iyi hissettirirdi ve onlardan çok uzun zamandır uzak kalmıştı.

Yine de yakında burada olacaklar ve o da normale dönecekti. En azından bir ölümsüzün olabileceği kadar normal.

Saatler boyunca aradı ama hiçbir hedef bulamadı. Bu Vegas'taki gece hayatının durulmaması onu şaşırttı. Kalabalık azalmıştı ama yine de ...

Reno'da alışık olduğundan tamamen farklı bir dünya.

Cebindeki telefonu çaldı ve şafak sökmeden birkaç dakika önce evde olabilmek için geri dönme vaktinin geldiğini haber verdi. Söz konusu bu olduğunda, şansını zorlamaktan hiç hoşlanmazdı. Kimse kendiliğinden alev alıp yanmak istemezdi, Özellikle de trafikte. Johnny Blaze'e gitme düşüncesi ona hiç de çekici gelmiyordu.

Aracını almak için Sin'in kumarhanesine doğru yola çıktı.

Jess fazla uzaklaşmamıştı ki, caddenin karşısındaki bir ışık gözüne çarptı.

İki Daimon bir kadını rögarın içine çekiyordu. Jess nefesini içine çekti. Şehrin altında yaklaşık beş yüz millik bir drenaj sistemi labirenti vardı. Daimonların onu orada kaybetmeleri fazla zaman almazdı.

Avlarını öldürmeden ya da kendisini kaybetmeden önce onları yakalamayı umarak sokağın karşısına fırladı.

Kanalizasyonun içine girdiği anda, rahatlatıcı karanlıktan rahat bir nefes aldı.

Güneş gözlüklerini çıkardıktan sonra cebine koydu ve içinde yaklaşık bir santim su bulunan pis kokulu tünelden geçti. Çürümüş çöpler ve düşünmek istemediği diğer şeyler karşısında dudaklarını büktü. Bu tünelleri evleri olarak gören çok sayıda evsiz insan vardı. Bazıları ortalama bir insan için en az peşinde olduğu Daimon'lar kadar tehlikeliydi.

"Lütfen bırak beni! Lütfen! Lütfen! Lütfen bana zarar vermeyin!"

Kadının taş kesilmiş çığlıklarını takip etti. Onları bulması uzun sürmedi.

Ama beklediği bu değildi.

Bu bir tuzaktı ve o da tuzağa düşmüştü.

BÖLÜM 4

Abigail tüm hayatını Sundown Brady'yi tekrar göreceği anı bekleyerek geçirmişti. Yıllar boyunca, onu öldürmek için eğitim almadığı zamanlarda, her Aklına gelebilecek her türlü senaryoyu düşündü. Kazara karşılaşmaları. Kızın gecenin bir yarısı adamın evine girmesi.

onu uykusunda öldürmek için. Dumanlı, kalabalık bir barda ona doğru yürüdü ve sonra kalbinden bıçakladı ve büyük bir acı içinde ölürken ayaklarının dibine düşmesini izledi. Hatta onu içine hapsedip yaktığı terk edilmiş bir sinema salonunu bile. Hepsi de ondan merhamet dilemesi içindi.

Yine de bu hayallerin hiçbiri onu buna hazırlamamıştı.

Bir kere, hatırladığından çok daha iriydi. Sadece uzun boylu değil, ki öyleydi, aynı zamanda geniş ve çok az erkeğin sahip olduğu şekilde son derece iyi kaslıydı. Öyle bir yapıya sahipti ki

Yeterince yaklaşırsa onu ikiye bölebileceğini söyledi. Koyu renk saçları kulaklarının hemen arkasına düşüyordu ve sanki saç kesim randevusunu kaçırmış gibi biraz dağınıktı.

İki gündür uzayan bıyıkları, o kadar mükemmel biçimlendirilmiş bir yüzü gölgeliyordu ki gerçek gibi görünmüyordu. Gözleri siyahtı ve oradaki zekâ hiçbir şeyin, kesinlikle hiçbir şeyin dikkatinden kaçmadığını söylüyordu.

Yeni güçlerine rağmen, onunla dövüşme düşüncesi karşısında yutkundu. Kolay kolay pes etmezdi.

Muhtemelen onu da yanında götürürdü.

Ama tek düşünmesi gereken ailesiydi ve onun ellerinde acımasızca ölmüşlerdi ve içindeki ateşli öfke korkutulamayacak ya da reddedilemeyecek bir seviyede ateşlendi. Onun kanını talep etti.

Sundown Brady bu gece ölecekti ve o da bunu haber verecek olan haberciydi.

Jess kadını yakından görünce donakaldı. Siyah saçları egzotik yüz hatlarından geriye doğru sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Bir kot pantolon ve koyu mor bir gömlek giymişti, tepeden tırnağa silahlıydı. Ama onu durduran şey bu değildi.

Bir an için Bart'ın yüzüne baktığına yemin edebilirdi.

Her şeyi içine çekerken zaman donmuş gibiydi. Bir kedininkine benzeyen masmavi gözleri. Çenesindeki gamze. Ona sanki onu öldürebilecekmiş gibi bakması.

Sanki yine yaralı bir şekilde yerde yatıyor gibiydi, Tetiği son kez çekmeden hemen önce Bart'a baktı.

"Seni piç kurusu!" diye hırladı, rahatsız edici derecede tanıdık gelen bir sesle. Acı verici anıları geri getiren bir ses.

Adam kendini toparlayamadan, kadın ona saldırdı.

Jess geriye sıçradı ve dönerek onu duvara çarptı. Nedense dövüşün dışında kalan iki Daimon'a baktı. Ama bunu yapacak zamanı yoktu.

Siyah KA-BAR'ıyla vücudunu keserek ona doğru geri gelirken bunu düşündü.

Ön kolunu onunkinin üzerine koyarak darbesini engelledi, sonra da elini yakaladı. Vay be, çok güçlüymüş. Doğaüstü Güçlü. Ona tekme atmaya devam ettiğinden bahsetmiyorum bile. İyi eğitilmiş bir vahşi kedi gibi dövüşüyordu.

"Bırak beni!" diye hırladı ve ona kafa attı.

Bu onun hislerini sarstı ama onu bırakmayı reddetti. Kız bunun için çok hızlı ve çok yakındı. Eğer onu bırakırsa, canını acıtacak bir yerden vurulacaktı.

Omzunun arkasından diğer ikisinin kenara çekildiği yere baktı. "Yakalayın onu!"

Harika. Onu Daimonlara doğru savurdu. Onlarla çarpıştı ama bu onları yavaşlatmadı.

Telefonu tekrar çaldı ve zamanının tükenmekte olduğu konusunda onu uyardı. Çabuk bir şeyler yapmazsam çitir çitir bir yaratık olacağım. Muhtemelen burada saklanabilecekken, bunu şansa bırakmak istemedi. Polis ve işçiler ara sıra kanalizasyona iniyordu. Tek ihtiyacı olan onlardan birinin onu silahlarla dolu olarak bulmasıydı.

Ya da daha kötüsü, bir sel baskını üzerine çullanabilirdi. Lionel buradaki ilk gecesinde onu gündüzleri kanalizasyona sığınması konusunda uyarmıştı. Her yıl sel yüzünden ölen çok sayıda evsiz oluyordu. Boğulmasa da gün ışığına sürüklenebilirdi ve bu onun için gerçekten kötü olurdu.

Buradan gitmesi gerekiyordu. Çabuk.

Asıl kötü olan onu öldürememesiydi. Kara Avcıların insanları öldürmemesi gerekiyordu, onlar tarafından saldırıya uğradıklarında bile. Aptalca bir kural, kabul. Ama ihlal ederlerse Acheron'un kışlarına tekmeyi basacağı bir kuraldı.

Bir de kadının kimliği hakkında duyduğu korkunç şüphe vardı. Haklı mı yoksa haksız mı olmak istediğinden emin değildi. "Abigail?"

Öfke mavi gözlerini kararttı. "Beni hatırlıyorsun."

Nasıl unutulabilir ki? "Öldüğünü sanmıştım."

Öfkeyle çığlık attı, sonra da içinde derin bir yerden geliyormuş gibi görünen bir öfkeyle ona saldırdı. Bu, Bart'a saldırdığında sahip olduğu gücün aynısıydı.

Artık onun kim olduğunu bildiğine göre, ona zarar vermesinin hiçbir yolu yoktu. Birbiriyle çelişen duygular içinde boğuldu. Rahatlama, keder ve onun hayatına son vermesine izin vermemek için duyduğu derin ihtiyaç. "Anladığım kadarıyla Kara Avcıları öldüren kişi sensin?"

Ona doğru savrulurken çenesini gururla kaldırdı. "Zevkle. Ama gerçekten istediğim sensin."

Neden? Tek yaptığı onu ve ailesini korumaktı.

Kolundan yakaladı ve onu daha yakına çekti. "Ah, şekerim, bunun için tek yapman gereken soyunmaktı."

Daha da acımasızca saldırmadan önce dudağını kıvırdı.

Birkaç iyi yerleştirilmiş darbenin altında sendeledi. Çok iyi eğitilmişti.

Ama o da öyleydi.

Jess bıçağı onun elinden çekip aldı ve sonunda onu uyutma pozisyonunda yakalamayı başardı. Onu kavramak aç yağlanmış domuz. Neyse ki böyle huysuz şeyleri kıştırmaya alışkındı. Ama eğer insan olsaydı, kendini kurtarır ve ona geri dönerdi.

Daimonlara döndü. "Bir adım daha yaklaşırsan boynunu kırarım."

Şüpheli bir şekilde kaşlarını çattılar.

"Ciddiyim," dedi, onlar saldırmak üzereymiş gibi görünürken. Şah damarı ve şahdamarı üzerindeki baskıyı arttırdı. Birkaç saniye içinde bayılmıştı. Yine de numara yapıyor olma ihtimaline karşı birkaç saniye daha bekledi. Bu noktada, onu hiçbir şey geçemezdi.

Baygın olduğundan emin olduktan sonra onu yerde kuru bir noktaya kaydırıldı. "Pekâlâ, serseriler. Getirin."

İleri doğru bir adım attığı anda tünelin derinliklerine doğru koşmaya başladılar.

En azından onu dönüştürebilecek enfekte Daimon'lar değillerdi.

Jess peşlerinden gitmeye başladı ama bir kez daha düşündü. Şafağa çok az kalmıştı ve şu anda tüm zamanların en büyük ödülüne sahipti.

Onları avlayan kadın.

Bir zamanlar tanıdığı bir kadın...

"Hayatta kaldığına inanamıyorum." Ama nasıl? O kadar çok sorusu vardı ki, başını döndürüyorlardı.

Yapılacak en iyi şey onu sorgulamak ve neler olup bittiğini ve neden onlara karşı bu kadar sert olduğunu öğrenmek olacaktı. Bu kararından pişmanlık duymayacağını umarak onu kucağına aldı ve sokağa geri taşıdı. Artık mücevherlerini boğazına geçirmeye çalışmadığına göre, ne kadar ufak tefek olduğunu fark etti. Çok kaslı ama kısaydı.

Matilda gibi.

Bu karşılaştırmayı hemen bastırdı. Onun yumuşak huylu, tatlı dilli müstakbel gelinine hiç benzemiyordu. Kimse benzemiyordu. Bu

ona neden aşık olduğunu ve on yıllar sonra bile neden hâlâ onun arkadaşlığını kaybetmenin acısını çektiğini açıklıyordu.

Kollarındaki kadın, şimdiye kadar tanıştığı herkes gibiydi. Hain. Ölümcül. Sadece kendini düşünüyordu. Ne yaparsa yapsın, bunu unutmamasına izin veremezdi. Onun ölmesini istiyordu ve eğer onu durdurmazsa, onu öldürecek ve sonra da diğer meslektaşlarına geçecekti.

Hiçbir iyilik cezasız kalmaz....

Onu ve annesini korumuştı ve o bunu nasıl ödedi? Onu öldürmeye çalışarak.

Ne kadar da tipik.

Jess gökyüzü aydınlanmaya başlarken dışarı çıkmayı başardı. Acele etsem iyi olacak.... Bu noktada biraz fazla yaklaşmışım.

Caddeden geçen bir polis arabası gördüğünde kanalizasyondan çok uzaklaşmamıştı.

Saçmalık.

Onu görmeme ihtimalleri neydi?
Gidiyor muydun? Muhtemelen ağır bir içki gecesinden sonra karısını odalarına geri taşıdığına inanmaları kadar iyi.

Evet.

Uzun zamandır bu kadar şanslı olmamıştı. "Umarım nezarethanenin penceresi yoktur," diye mırıldandı nefesinin altında.

Devriye arabası kaldırıma yanaştı ve durdu. "Hey, oradaki! Buraya gel."

Evet, kötü şansının hayatındaki tek istikrarlı şey olduğunu bilmek güzeldi.

Jess seçeneklerini düşünürken Abigail'i daha sıkı kavradı. Hiçbiri iyi değildi, özellikle de paltosunun altında bir cephanelik taşıdığı için. Bunu fark ederlerse itiraz edeceklerinden emindi.

İlgisiz görünmeye çalışarak arabaya doğru ilerledi. "Evet, efendim?"

Memur Abigail'e baktı. "Bir sorun mu var?"

Uh, evet. Eve roketle gitmem gerekirken siz beni deli ediyorsunuz. Jess kızgınlığını belli etmemek için kendini zorladı. "İçkiyi biraz fazla kaçırmış. Onu kaldığımız kumarhaneye geri götürüyordum."

Adam bakışlarını şüpheyle daralttı. "Doktora mı ihtiyacınız var?"

Hayır, bir molaya ihtiyacı vardı. "Hayır, Memur Bey. Yine de teklifiniz için çok teşekkür ederim. O iyi olacak. Eminim akşamdan kalmalığı çok şiddetli olacaktır ama birkaç saat sonra eskisi kadar iyi olacaktır."

"Bilmiyorum George," dedi diğer memur yolcu koltuğundan. "Bence her ihtimale karşı haber vermeliyiz. İhtiyacımız olan son şey onu kaçırmaması ya da ve gitmesine izin veririz. Seri tecavüzcü ya da katil çıkarsa bunun nasıl bir halkla ilişkiler kabusu olacağını bir düşünün."

Jess paranoyak pisliğe ettiği laneti geri almak zorunda kaldı. Evet, onu kaçıırıyordu, ama yine de ...

Seri katil oydu, o değil.

"Hey, Jess."

Başını çevirdiğinde kaldırımından yaklaşan başka bir polis memuru gördü. En azından bunu tanıyordu. "Kevin, nasılsın?"

Kevin, Jess ile arabanın arasına girdi. "Burada bir sorun mu var?" diye sordu diğer memurlara.

Bu onlara akademide falan mı öğretilmişti? "Hayır,"

dedi arabadaki memur hızla. "Onu gördük kadını taşıyordu ve hiçbir şey olmadığından emin olmak istedi yanılttı."

Tanrı'ya şükür ne o ne de Abigail kavga sırasında kan kaybetmiş ya da yaralanmışlardı ve giysileri de yırtılmamıştı.

Bunu açıklamak daha da zor olurdu. Zaten giysileri de daha fazla buruşmamıştı. içkiden bayılmış.

Kevin kelimeyi uzatarak, "Ah," dedi. Çenesini sallayarak Jess'i işaret etti. "Merak etme. Jimmy ve ben bundan sonrasını hallederiz."

Kevin'in ortağı Jimmy, Jess'in arkasından gelerek arabadaki memurlara el salladı.

Her ikisi de bu sınavı geçebilecekleri için rahatlamış görünüyordu. başka biriyle birlikte. "Pekâlâ. Bizi evrak işlerinden kurtardığınız için teşekkürler. Sonra görüşürüz çocuklar." Araba durdu.

Kevin arkasını dönerek Jess'e ve kucağındaki kadına kaşlarını kaldırdı. "Sormalı mıyım?"

Jess, Abigail'in ağırlığını kaydırıldı. "Eğer işine devam etmek istiyorsan hayır.

milyon dolarlık ev." Telefonu gün doğumuyla ilgili bir başka uyarıyla tekrar çalmaya başladı. Buna ihtiyacı olduğundan değil. Gökyüzü korkutucu bir ışık tonuna dönüşüyordu.

Kevin sanki Jess'in aklından geçenleri okuyormuş gibi başını kaldırıp baktı. "Şafak vaktine biraz az kaldı, değil mi?"

"İstediğimden daha yakın."

Jimmy birkaç adım ötede park etmiş olan arabalarını işaret etti. "Hadi, seni zamanında geri götürebiliriz."

"Teşekkürler." Jess sonunda rahat bir nefes aldı. Bu aynı zamanda onu bisikletine bindirmek ve orada tutmak zorunda kalmasını da önleyecekti, özellikle de artık her an gelebileceği için. İtiraf etmeliydi ki, polis olan Squirelar'a sahip olmak işe yarıyordu. Sin'in bu şehirde iyi kurduğu tek şey buydu. Reno'da Squire ağıyla ellerini hafif tutmuşlardı. Ama bu en uç noktaya kadar bağlanmıştı.

Jimmy onlar için kapıyı açık tuttu. Jess arka koltuğa geçip elindeki paketi yanına koydu ve onun ne kadar inanılmaz derecede güzel olduğunu fark etmemeye çalıştı. Kızın yüz hatlarında daha önce tanıdığı kişiyi görmek kafasını ciddi şekilde karıştırmıştı.

bir zamanlar en çok sevdiği ve gerçekten nefret ettiği tek kişi. Hayat adil değil.

Ve hiçbir zaman basit olmadı.

Kevin ve Jimmy arabaya bindiler ve sireni açtılar. Mola verdiklerini söylediler ve onu evine doğru hızla sürdüler.

"Bunu yaptığınız için hepinize minnettarım."

"Sorun değil," dedi Kevin sırtarak. "Gerçekten bir görevde olmadığımız zamanlarda sokaklarda koşmak güzel. Yapar

kendimi Speed Racer gibi hissediyorum."

Eyaletler arası rampayı geçtiklerinde Jess kaşlarını çattı.
"Otoyol daha hızlı olmaz mıydı?"

Jimmy güldü. "Senin için Civ. Işıklarda durmak zorunda değiliz."

Bu mantıklıydı. Jess'in şehir merkezinden Tomiyasu Lane'deki on bir dönümlük arazisine gitmesi normalde yirmi dakikadan biraz fazla sürüyordu (yola çıktığında nerede olduğuna bağlı olarak) ama eyaletler arası yolu kullanarak daha uzağa gittiği de oluyordu. Işıklarda durmazlarsa onun evine de aynı sürede, belki daha kısa sürede varabilirlerdi.

Biraz şansla arka koltukta alev alev yanmaktan kurtulabilirdi. Bunu Squires'in nöbetçi komutanlarına açıklaması zor olurdu. Gerçi leke o olmasaydı denemelerini görmek eğlenceli olabilirdi.

Kevin dikiz aynasından Jess'e baktı. "Yani şimdi bize kadından bahsetmek mi istiyorsun?"

"Pek sayılmaz."

Jimmy ensesini kaşıdı. "Daha sonra onun için kayıp ihbarında bulunmamız gerekecek mi?"

"Bundan şüpheliyim. Bir grup Daimon'la birlikte koşuyor. Onlar genellikle sizi arayacak türden insanlar değildir." Ve onun bir ailesi olmadığını da biliyordu.

Evlenmediyse tabii.

Şu anda onun hakkında hiçbir şey bilmediğini fark ettiğinde nefesi kesildi. Bir Daimon'la evli olabilirdi ya da

Apollite. Bu düşünce bile onu hasta ediyordu. Ama insanlar bazen şu ya da bu nedenle onlarla birlikte oluyordu.

Birinin annesi olabilir....

Bakmakla yükümlü olduğu kişiler olsaydı sokaklarda Kara Avcıları avlamazdı.

Yapar mıydı?

Jimmy koltuğunda dönüp geniş gözlerle bölmenin içinden ona baktı. "Oracles'ın konuşuyordunuz? Sizi öldüren insan mı?"

Çenemi kapalı tutmalıyım. Şimdi Squires tarafından kullanılan ve yönetilen tüm sosyal ağ siteleri bir Noel ağacı gibi aydınlanıyor olacaktı. "Sanırım öyle, ama eğer Ona bazı sorular sorma şansım olana kadar bunu aramızda tutarsın."

"Kesinlikle." Jimmy Kevin'in koluna bir tokat attı. "Sana gerçek olduğunu söylemiştim. Hah! Bana yirmi dolar borçlusun."

"Evet, evet, her neyse," diye homurdandı Kevin.

Güney Las Vegas Bulvarı'nda hızla ilerlerken başka bir şey söylemediler. Jess ensesinde o tanıdık karıncalanmayı hissetti. Güneş doğuyordu. Gökyüzü her kalp atışında daha da aydınlanıyordu. Ve hâlâ evinden birkaç mil uzaktaydılar. Daha mı kötüydü? Kendine gelmeye başladığında onu tekrar bayıltmak zorunda kalmıştı.

Jess başparmağıyla işaret parmağını birbirine sürttü; bir silahşor olarak geliştirdiği sinirsel bir seğirmeydi bu. Bu aynı şeydi.

Şu anda sahip olduğu his. Bir hata. Bir gecikme.

O artık tarih olmuştu.

Ancak bu kez hayatta kalmak için içgüdülerine ve becerilerine güvenmiyordu. Onlarınkine güveniyordu....

Garaj yolunu koruyan siyah ferforje kapılara yanaştıklarında ilk güneş ışıkları tepeye ulaşıyordu. Jess, kapıları açmak için iPhone uygulamasını kullanırken koltuğa çöktü. Garaj kapıları için de işaret verdi.

Hadi... gidelim....

Cildi şimdiden şiddetli bir şekilde yanmaya başlamıştı. Ölmesi uzun sürmezdi.

Kevin onları daha kapılar açılmadan kapılardan geçirdi ve uzun araba yolundan karşıya geçirdi. Çok uzun olduğunu Kevin kışını kaldırıp aşağı inerken fark etti ve hâlâ siper almamışlardı. Neden iki millik araba yolu olan bir ev almıştı ki? Tamam, biraz abartmıştım ama lanet olsun. Garaja girmeleri sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyordu.

Jess uzun bir rahatlama nefesi aldı ve koltuğunda arkasına yaslandı. "Bir süre için pastırmaya en fazla bu kadar yaklaşmak istiyorum."

Jimmy bu konuda yorum yapmadan kapısını açmak için yanına geldi ve onu dışarı çıkardı. "Onunla ilgili yardıma ihtiyacın var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ben hallederim. Yine de teşekkürler."

Jess onu arabadan yeni indirmişti ve Kevin yolunu kestiğinde arka kapıya doğru gidiyordu. Beyefendi bir çift kelepçe çıkardı. "Bunlara ihtiyacın var mı?"

Bu onu gerçekten güldürdü. "Sanırım küçük bir kısrakla onlar olmadan da başa çıkabilirim." Daha önce onu kırbaçladığı düşünülürse, bunu tekrar düşünmek isteyebilirdi.

Gurur düşmeden önce gelir....

Kevin onları kemerindeki keseye geri koydu. "Pekâlâ. Sonra görüşürüz."

Jess onu eve taşımadan önce başını onlara doğru eğdi.

Kapının içinde tereddüt etti. Şimdi onunla ne yapacaktı? Bu kadar ilerisini düşünmemiştir ve düşünmesi gerekirken Bunu arabada yaptığında, alevler içinde kalma düşüncesi onu biraz meşgul etmişti.

Yapabileceği en iyi şey onu bodruma götürmekti. Aşağıda onu kilitli tutmak ve serbest bırakılmasını istemeden önce onu serbest bırakmayı düşünebilecek herkesten uzak tutmak için bolca yer vardı.

Ya da daha kötüsü, kaçmaya çalışırken Andy'ye zarar vermesi. Bu kesinlikle olmazdı.

Pekâlâ. Asıl plana dönelim. Onu aşağıda kendi alanında tutacaktı.

Onu gizli asansöre kadar taşıdı ve Andy'nin altı bin metrekarelik zindanı olarak adlandırdı. Vegas'ta bodrumu olan bir ev bulmak o kadar da kolay olmamıştı, Özellikle de bu büyüklükte ve atları için ahır da olan bir ev. Andy ona bu yerden ilk bahsettiğinde Jess şaka yaptığını düşünmüştü.

Andy değildi. Ev aslında altmış beş bin metre kareydi. Çatının altında yetmiş iki bin.

Bir adamın atları için yapabilecekleri inanılmazdı.

Daha küçük kasabalarda da yaşamıştı. Ama her şeye rağmen bu ev onun için mükemmeldi çünkü alt katta rahatsız edilmeden kalmasına izin veriyordu. Burada, gün ışığında kilitli kalmıyordu. Neredeyse normal bir yeraltı hayatı yaşayabilirdi.

Evin toplam on sekiz yatak odası süiti vardı ve Üçü de bodrumdaydı. Onu kendi odasına en yakın olana götürdü ve yatağa yatırdı. Uzaklaşmaya başladı ama kızla ilgili bir şey onu yanında tuttu. Bu haliyle çok kırılgan görünüyordu. Bununla birlikte, çenesinde ona yumruk attığı yerdeki acı verici zonklama, onun her şey ama.

Onun gibi küçük bir şeyi onları bu kadar acımasızca avlamaya iten neydi?

Daimonlar ona yalan söylemiş olmalı. Bunu çok yaparlardı. Yüzyıllar boyunca sayısız insan onların araçları olarak kullanılmıştı. Daimonlar onlara sonsuz yaşam vaat etmiş ve sonunda onlarla işleri bittiğinde insanları öldürmüşlerdi.

Ama öfkesi bundan daha derindi. Kişisel bir kini varmış gibi savaşıyordu.

Ailesini en son ne zaman gördüğünü düşünürken iç çekti. O gece berbat bir geceydi. Bugüne kadar odayı kaplayan kan lekelerini hâlâ görebiliyordu. Kendisini kaplayan kanı da...

Evde Abby'den hiçbir iz yoktu ve kesinlikle onu aradı. Hep bir arkadaşında olduğunu ummuştu.

En rahatsız edici düşünce ise orada bulunmuş olmasıydı. Onların ölümünü görmüş olmasıydı. Bu düşünce onu hasta etti.

karnını. Hiçbir çocuk o gecenin dehşetine tanık olmamalıydı. Tıpkı Artemis'in öldürüldükten sonra olanları görmesine izin vermemesini dilediği gibi.

Bazı anılar saklamaya değmezdi.

Ve polis onu bulamayınca, herkes öldüğünü düşünmüştü.

Yine de buradaydı...

Büyümüş ve kış

tekmeliyordu.

Kaşlarını çatarak elini kızın yanağında gezdirdi. Şimdiye kadar hissettiği en yumuşak tene sahipti. Pürüzsüz. Davetkâr. Sıcak. Bir kadının teninin parmaklarının altındaki hissini her zaman sevmişti. Bundan daha lezzetli bir şey olamazdı.

Yüz hatları egzotik ve ilgi çekiciydi. Laura'nınkinden çok farklıydı ve aynı zamanda Laura'nın yüz hatlarını yeterince görebiliyordu.

Laura'nın orada olması kalbini sızlatmıştı. Laura onun için hem bir sığınak hem de bir cehennem olmuştu. Onun yanındayken kendini geçmişe bağlı hissetmişti ve bu bağ onu derinden yaralamıştı.

teselli etti. Onu bırakmaya çalışmış ama bağını koparamamıştı.

Şimdi keşke olsaydı diyordu.

Belki o zaman Abigail'in normal bir hayatı olurdu. Onun yaşında bir kadın arkadaşlarıyla dışarıda olmalı, eğlenmeli ve

gençliğinin tadını çıkarıyor. Kara Avcıların peşinden gelmiyor. Kesinlikle onları öldürmüyor.

Atkuyruğunu görünce dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Nedenini bilmiyordu ama bu ona onun

Çocukluğunu hatırlatmıştı.

O zaman bile çok cesaretliydi. Ve şimdi ondan bu kadar etkilenmek garipti, o zamanlar oradaydı.

doğdu. Ne zaman bir kadınla birlikte olsa bunu düşünmemeye çalışırdı. Kabul etmek istemediği bir düzeyde, bu onu rahatsız ediyordu. Onların büyük büyük büyükbabası olacak kadar yaşlıydı.

Ama o da bekâr kalacak kadar fedakâr değildi. Bir erkeğin yapabileceği çok şey vardı. Özellikle de kaç yaşında olduğunu bilmedikleri için. Onlara göre o, barda tanışıp eve götürdükleri yirmi yaşlarında bir adamdı.

Ancak Abigail biliyordu. Ve

bu yüzden ondan nefret

ediyordu.

Kadının yüzünü kendisine doğru çevirdi. Gözleri sadece bir aralık açılmıştı ve adam onları gördüğünde ...

Geri çekildi.

Bu da ne böyle? Kalbi küt küt atarken bir kapağı yavaşça kaldırdı. Gözleri kıpkırmızıydı ve içlerinden sarı iplikler geçiyordu.

Ne de olsa insan değildi. En

azından tam olarak değil.

Evet, bu kötüydü. Gerçekten kötüydü. Ren'in bahsettiği batıdan gelen düşman o muydu? Kehanet ve Kahin uyarıları ona hiç mantıklı gelmemişti. Denemek Onları çözmek en sağlam zihne bile dokuz günlük bir migren yaşatmaya yeterdi.

Ve şu anda bunu düşünemeyecek kadar yorgundu. O bununla uğraşmadan önce biraz uykuya ihtiyacı vardı. Ya da en azından bir mola ...

Onu bir battaniyeyle örttü, sonra da gitmeye hazır olana kadar bu odadan çıkamayacağından emin oldu.

Kapıda, kendine geldiğinde odayı görebileceği şekilde ışıkları azalttı, ancak o kadar parlak değildi ki onu rahatsız edeceklerdi.

Tekrar ona baktı ve nefesi boğazında düğümlendi. Bu ışıkta ve başı eğikken annesine o kadar çok benziyordu ki, bu onu geçici olarak sersemletti ve zamanda geriye götürdü.

Matilda'yı, nişanlanmalarından kısa bir süre sonra onu pikniğe götürdüğü dere kenarında yatarken gördü. Güneş o kadar sıcaktı ki, adam ona en sevdiği on sentlik romanlardan birini yüksek sesle okurken uyuyakalmıştı.

Onun dingin

Güzellik onu büyülemişti ve o öğleden sonrasının bitmemesi için dua ederek saatlerini onu izleyerek geçirmişti.

Seni seviyorum, William.

Hala onun sesini duyabiliyordu. Onun güzel gülümsemesini görebiliyordu.

Boğazındaki ani yumruyu temizledikten sonra onu da temizlemek için başını salladı.

Abigail Matilda değildi.

Ama gözlerinden ona doğru fışkıran nefret olmadan orada yatarken, o kadar güzeldi ve bu, içinde gömdüğüne yemin ettiği duyguları harekete geçirdi.

Bunu düşünmek istemeyerek odasına gitti ve paltosunu ve silahlarını çıkardı. O soyunurken

Yatakta, ona ne olduğunu anlamaya çalışırken düşünceleri kafasının içinde dönüp duruyordu.

Bunca zamandır neredeymiş.

Kimliğini kontrol etmeliydim. Evet, hayır. Bu ona adresini verir ve hala bir Yager olup olmadığını ya da evlenip evlenmediğini bildirirdi.

Kendini tam bir aptal gibi hissederek, bir tane bulup bulamayacağına bakmak için geri döndü.

Kapıyı iterek açtı ve dondu kaldı.

Yatak tamamen boştu ve o görünürde yoktu.

BÖLÜM 5

Abigail bir sarsıntıyla uyandı. Hatırladığı son şey en büyük düşmanı tarafından boğulduğuydu. Olanları kabullenirken acı ona sert bir şekilde çarptı.

Başarısız oldum....

Bunca yıldan sonra, sonunda onu mutlu edecek adamı bulmuştu. hayatını mahvetmiş ve ailesini öldürmüştü. Ve onu hasta eden bir kolaylıkla onu alt etmişti. Her şeyi riske atmış ve hatta vücudunun bir deney olarak kullanılmasına izin vermişti.

Yine de yeterli olmamıştı.

Senden nefret ediyorum, Sundown Brady. Seni kokuşmuş piç!

Bir an için ölmüş olabileceğinden korktu. Ama içinde bulunduğu zengin odaya odaklandığında, hayatta olduğunu fark etti.

Ve o-p-u-l-e-n-t idi.

Yattığı yatak, koyu mavi ipek yorganlı, süslü bir şekilde oyulmuş bir Kaliforniya kralıydı ve o kadar hafifti ki, sanki hareket eden hava. Mobilyalar antika gibi görünen ama antika olmayan türden yüksek kaliteliydi. Hiç pencere yokmuş gibi görünüyordu, ancak on metrelik tavan bir bodrum katı olamayacak kadar yüksek görünüyordu. Ve üstündeki Fransız tepsisinin içinde yaldızlı geyiklerin olduğu yemyeşil bir orman sahnesinin resmedildiği güzel bir duvar resmi vardı.

Öldüm ve bir saraya gittim....

Öyle görünüyordu. İçinde bulunduğu oda tüm evinden daha büyüktü.

Korkuyla dudağını ısırarak yataktan kaydı ve etrafta dolaşmaya başladı. İlk durağı birinin kilitlediği kapı oldu. Şaşırdığından değil. Hiç şaşırmamıştı. O da açılsaydı sadece şok olurdu.

Abigail gözlerini kapattı ve etrafındakileri hissetmek için yeni keşfettiği güçlerini kullanmaya çalıştı.

Hiçbir şey görünmüyordu. Bu da hiçbir şey demekti. Güçlerine tam olarak hükmetmek için hâlâ çok yeniydi.

"Haklıydın Hannah," diye fısıldadı. "Brady'nin peşinden gitmeden önce onları daha iyi geliştirmeliydim." Ama o andan itibaren

Jonah ona Sundown'ın nerede devriye gezdiğini gösteren güncel dosyayı aldığını söylediği an sabırsızlanmıştı.

Şimdi bu aptallığın bedelini ödüyordu.

Neredeyim ben? Hiçbir şey hakkında hiçbir fikri yoktu. Oda yemyeşildi ama içinde yatak, şifonyer, gardırop, iki sandalye ve bir sehpadan başka pek bir şey yoktu. Ne telefon, ne bilgisayar, ne de saat vardı.

Sundown onu kaçırmış mıydı? Bir prens tarafından kaçırıldığından şüphe ettiği için en olası senaryo buydu ve bu da kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu. Bunu neden yapsın ki?

ve onu öldürmeyecek misin?

Tabii ona işkence etmek istemiyorsa...

Evet, bu onun hızına daha uygun olurdu. Kara Avcıların, avlarının ölürken merhamet dilenmelerini duymak için yaşayan acımasız katiller olduğu söylenirdi. Dürüst olmak gerekirse, burası bir işkence odasına benzemiyordu. Bir saraya benziyordu. Bir tür Jonah'ın seveceği bir yer...

Sonra düşünceleri Sundown'a saldırdığında yanında olan Perry ve Jonah'a dönünce midesi bulandı. İkisinin de öldüğüne şüphe yoktu. Onların kaybını düşününce gözyaşlarına boğuldu. Uzun yıllar boyunca ona iyi arkadaş olmuşlardı. Bazı günler hak ettiğinden daha iyiydiler. Yapabilirdi Hayatının bir parçası olmadıkları bir zamanı zar zor hatırlıyordu.

Şimdi onlar da Sundown yüzünden ölmüşlerdi. Lanet olsun ona!

Birlikte geçirdikleri son birkaç dakikayı düşünürken lanet okudu. Jonah, Sundown'ı sokakta ilk fark eden kişiydi. Jonah hemen peşinden gitmek istemişti ama Perry'nin aklına onu kanalizasyona götürme fikri gelmişti, böylece onu pusuya düşürebilecekler ve eylemlerini yoldan geçenlerin ya da polisin görüş alanından uzak tutabileceklerdi.

Neden işe yaramadı? Güçleri onu yenmek için yeterli olmalıydı. Sanki başka bir şey onu saldırılarından korumuş gibiydi.

Odasına yaklaşan birini hissedene kadar içinde hayal kırıklığı kabardı. Hızla kapıya döndü ve silah olarak kullanabileceği bir şey bulmak için etrafına bakındı.

Duvardan bir resim çekmediği sürece gerçekten hiçbir şey yoktu ve bunlar çok büyük ve hantaldı, ona hiçbir faydası olmazdı. Gerçek tablolar olduklarından ve kırıp kullanabileceği cam bir ön yüzleri olmadığından bahsetmiyorum bile. Burada ona vurmak için bir lambası bile yoktu.

başını. Işık, kısık bir düğmeye bağlı olan baş üstü kutularından geliyordu. Işığı tamamen kapatabilirdi ama bunun bir faydası olmazdı. Karanlıkta gözleri onunkinden çok daha iyi görürdü.

Önemli değildi. Gerekirse onu elleriyle yenerdi. Bu sefer onu yenemeyecekti.

Kapı yavaşça açılırken kendini duvara yasladı.

* * *

Jess boş yatağı görünce durakladı. İnsanlık hayatında sayısız pusudan kurtulmuş biri olarak, kadının yakınlarda bir yerde ona saldırmak için beklediğini biliyordu.

Ve bir erkeğin çekici bir kadının üzerine atlamasını isteyeceği şekilde değil.

Görüş alanında olmadığına göre, kapının arkasında olmalıydı. Bu düşünce, kapıyı tekmelemeden önce ancak bitmişti.

Her şeyiyle onun içine girdi, ki bu küçük bir şey için çok fazlaydı. Kapı ona sertçe çarptı ve koluyla yüzüne çarptı. Evet, bu bir iz bırakacaktı.

Sersemlemiş bir halde sendeleyerek geri döndü.

Bu bir hataydı. Vahşi bir hırıltıyla kapının etrafından dolandı ve kendini ona doğru fırlattı. Lanet olsun, bir dağ aslanıyla dövüşmek gibiydi. Düşünecek olursak, bir dağ aslanıyla dövüşmeyi tercih ederdi.

Şunlar, ateş edebiliyordu.

"Dur!" diye hırladı, kadın onu yumruklarıyla döverken onu üzerinden kaldırmaya çalışıyordu.

"Sen ölene kadar olmaz!"

Kız elini ısırırken tısladı. "Güven bana, ölmemi istemezsin."

Onun karnına sert bir dirsek attı. "Neden olmasın?"

Jess onu tutmaya çalıştı, ama Jess onun elinden kurtuldu ve bacağına sert bir tekme attı. Koridorda aralarına biraz mesafe koydu. "Ses geçirmez bodrumuma kilitlendin, orada kimse çığlıklarını duyamayacak ve buraya gelip beni kontrol etmeye cesaret edemeyecekler, çünkü buna izinleri yok."

Kesinlikle doğru değil

-Andy'yi saından uzak tutmakta her zaman zorlanırdı ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Onlar sadece benim kendi başıma gelip gidiyorum. Buradaki kilerde yaklaşık bir günlük yiyeceğin var. Ondan sonra, umarım çürümüş Kara Avcı leşi yemeyi dert etmezsin, çünkü bebeğim, sahip olacağın tek şey bu."

Abigail onun sözleri karşısında durakladı. Ona yalancı diyebilirdi ama gözlerindeki bir şey ona dürüst olduğunu söylüyordu.

Ayrıca, Kara Avcılar ve alışkanlıkları hakkında bildiklerine göre bu mantıklı geliyordu. Apollit kardeşleri ona Dublrlerinin onlardan korkarak yaşadığını ve Dublrlerin hizmet ettikleri Karanlık-Avcılarla sadece mecbur kaldıklarında etkileşime girdiklerini söylemişti. Hatta bazıları Kara Avcı efendilerinden kurtulmak için Apollitlerin ellerinde ölmeyi bile kabul etmişti. "Kapıyı kırabilirim."

Onun kabadayılığıyla alay etti. "Burası üç metre kalınlığında elik duvarları olan bir serpinti sığnağı olarak tasarlandı. Temel giysilerinin içine ağır silahlar koymadığın sürece tatlım, böyle bir şey olmayacak. Burada telefon çekmiyor ya da başka bir şey yok. Bir mezar gibi, eğer beni öldürürsen öyle olacak. Ama bu sana bağlı."

Onun boğazını parçalamak istedi. Ne yazık ki, onu öldürmek için yanıp tutuşsa da, kendini koruma güdüsü devreye girdi. İstediği son şey ölmektir... en azından ondan önce.

"Beni neden buraya getirdin?"

"Kara Avcıları neden öldürüyorsunuz?" diye karşı ıktı.

Geri adım atarak ona iğrenç bir alaycı bakış fırlattı. En azından gardırobundaki değişiklik göz önüne alındığında yapabildiği kadarıyla. Bir çift kırmızı flanel Psycho Bunny giymiş sert adam havasına mizah ve tuhafılık katan pijama altları ve gri tişörtüyle ...

Normaldi. Artık onunla ilgili ölümcül olan tek şey dev cüssesi ve ona ölüm vaat eden o kara gözleriydi.

Cevap vermeden önce yutkundu. "Sence neden?"

"Sallanan sandalye fabrikasındaki üç kuyruklu bir kedi kadar çılgın olmanız dışında, yeni doğmuş bir tay kadar bilgisizim."

Abigail'in midesi onun sözleriyle çalkalandı. "Ah, unutmuşum. Masum Apollitleri ve insanları öldürmenin ve onları avlamanın doğru olduğunu düşünüyorsunuz. Sana haberlerim var, ahbap. Biz artık dayanamıyorum. Bizi öldürme günleriniz sona erdi ve artık sizi avlıyoruz."

Kaşlarını çatarak, şaşkın bir ifadeyle başını geriye attı. "Yine mi geldin?"

"Sağır mısın?"

"Hayır, hanımefendi. Ama beni sadece koruduğum şeyleri öldürmekle suçlamadığınızı biliyorum."

Adamın inkârı kadının içinde yeni bir öfke bombası patlattı. Dişlerini gıcırdatarak ona saldırdı.

Jess onu göğsünden yakaladı. Ayağına vurdu. Küfrederek eğildi ve tökezleyerek geri çekildi. Büyük hataydı. Ellerini kulaklarına çarptı. Acı kafatasını parçaladı. Aralarına biraz daha mesafe koymasaydı yüzüne diz çöktürebilirdi.

Dayak yemekten bıkmıştı, kelepçeleri reddettiği için kendine lanet etti.

Yapacağı tek şey, kızın etrafını sarmak ve onu duvara yaslamaktı.

ona zarar vermeye devam etti. "Dövüşmeyi bırak," diye hırladı kulağına.

"Hayır! Benden her şeyimi aldın ve bunun için seni öldüreceğim."

Bu onun kafasını daha da karıştırdı. "Neden bahsediyorsun sen?" "Sen ailemi öldürdün. Seni piç!"

Birkaç kalp atışı boyunca, insan olarak yaşadığı hayata geri döndüğünde nefes alamadı. Ebeveyn kelimesini baba ile değiştirip onu bir erkek yapınca, başka birinin bu suçlamayı yönelttiği günü hatırladı. Bunu söyledikten sonra adam silahını çekmiş ve onu vurmuştu.

Kurşun omzuna isabet etmişti. Jess sayısız silahlı çatışmadan edindiği saf içgüdüyle hareket ederek kendi Colt'unu çıkardı ve karşılık verdi. Ancak onun kurşunu doğrudan adamın kafasına saplanmıştı. Jess onu kontrol edene kadar adamın on altı yaşında bir çocuk olduğunu fark etmemişti, gözlerinden ışık süzülürken acı içinde ona bakıyordu. Bahsettiği babası bir iskambil ustasıydı.

Jess'i birkaç hafta önce bir barın dışında vurmaya çalışmıştı. Aptal herif ona bir derringer çekmişti. Jess onu etkisiz hale getirmiş ve kumarbaz onu bıçaklamaya kalktığında, onu yakın mesafeden vurmuştu.

Haklısın.

Ama çocuğun ölümü...

Bu, Tanrı'ya zihninden silip atabilmeyi dilediği düzinelerce anıdan biriydi.

"Yüz kırk yılı aşkın süredir hiç kimseyi öldürmedim ve senin aileni de öldürmediğimden eminim."

Ona çığlık attı, sonra kendini onun elinden kurtarmak için yeterli güçle çırpındı. "Hatırlamıyor musun bile? Seni değersiz, çürümüş-"

Kız ona tokat atmadan önce elini yakaladı. "Tatlım, çocukluğumdan beri bir insanı vurmadım. Buradaki tek deli sen olabilirsin."

Onu geri itti ve tekmelemeye çalıştı. "Seni kendi gözlerimle gördüm. Onları soğukkanlılıkla vurdun."

Bu onun öfkesini ateşledi. Pek çok şey olabilirdi ama bu... bu... "Oh, lanet olsun. Hayatımda hiç kimseyi soğukkanlılıkla öldürmedim."

Dudağını büktü. "Doğru... Sen kiralık bir katilsin. Hepsi bu. bildiğin tek şey. Paranızı aldığınız sürece kimi ve neyi öldürdüğünüzü hiç umursamadınız."

"Öyleydi" -kelimeyi vurguladı- "ve öldürdüklerimi adil bir düelloda öldürdüm. Onların da en az benim kadar yaşama şansı vardı."

Soğukkanlı bir suçlu olduğunu ilk kabul eden o olsa da, Bart'ın aksine, aşmayacağı çizgileri vardı. Hiçbir paranın ona yaptıramayacağı şeyler. "Tanrı'ya yemin ederim ki aileni ben öldürmedim."

Abigail tereddüt etti. Söylediklerinde ciddiydi. Bunu onun gözlerinde görebiliyor ve kızgın ses tonunda duyabiliyordu.

"Nasıl

O geceyi unutabilir misin? Babamla kavga ettiğinizi duyduğum. Gittin ve sonra geri gelip ev."

Ne demek istediğini vurgulamak için ellerini havaya kaldırdı. "Ben hiç bir eve girmedim. Bir bankaya, kesinlikle. Maaş bordrolarını soymak için bir ya da iki kez trene bindim ama asla birinin evine girmedim."

"Yalan söylüyorsun."

Başını iki yana salladı. "Ben yalan söylemem. Buna hiç ihtiyacım yok." "Saçmalık. Ben oradaydım. Seni gördüm."

"Ve şimdi size söylüyorum ki ben öldürmedim. Annemin ruhu için, onları ben öldürmedim. Ve babanla kavga ederken, ona bir kez bile vurmadım ya da hakaret etmedim." Sonra onu çok şaşırtan bir şekilde, koridorun biraz ilerisindeki bir dolaba gitti ve içinde bir kasa bulunan çekmeceyi açtı.

el tarayıcısı. Avucunu üstüne koydu ve kasayı açtı. İçinde bir tabanca ve KA-BAR vardı. Bıçağı çıkardı.

Adamın onu bıçaklayacağını anladığında kalbi küt küt atmaya başladı. Dövüş için kendini hazırladı.

Gelmedi.

Bunun yerine KA-BAR'ı çevirdi, böylece bıçak vücuduna bakacak ve kabzası ona doğru gelecekti. "Eğer gerçekten, gerçekten aileni öldürdüğümü düşünüyorsun, intikamını al." Bıçağı kızın eline verdi.

Tamamen hazırlıksız yakalanmıştı, avucundaki bıçağın ağırlığıyla ona baktı. Hayatın boyunca bunun için bekledin. Boğazını kes. Sonrasında ölse ne olacaktı? İntikamını alacaktı.

İnkâr edilemez bir tutkuyla onun hayatını istiyordu. Onun kanı için haykıran ilkel bir ihtiyaçtı bu. Ama İçinden bir ses ona beklemesini söyledi.

Ve o anda başka bir anıyı hatırladı. Gün batımı mutfak masasında oturup onunla boyama yapıyordu. "Vay canına, Laura, burada gerçek bir sanatçı var. Scooby-Doo'nun daha iyi bir yorumunu hiç görmemiştim."

Annesi ikisine de birer fincan sıcak çikolata getirdiğinde Abigail mutlulukla gülümsüyordu. Annesi arkasını döndüğünde Jess, Abigail'in fincanına kendi şekerlemelerini eklemişti çünkü bunlar Abigail'in en sevdikleriydi. Ona göz kırptı ve sonra parmağını dudaklarına götürüp gözlerini annesinin sırtına dikerek sessiz olmasını ve bu yüzden ikisinin de başının derde girmeyeceğini söyledi. Onun kendisi için böyle tatlı bir şey yaptığı zamanları sayamıyordu.

Sundown onların arkadaşıydı.

Hayır, mantığı buna karşı çıktı. Onları o öldürmüştü. Odasındaki aynada onun yüzünü görmüştü. Birinin nasıl arkadaşı olunacağını bilmiyordu. Özüne kadar hain biriydi ve eğer ona bir bıçak teklif ediyorsa....

"Ne tür bir numara bu?"

Geri çekilmedi ya da gözünü kırpmadı. Tam karşısında durmuş, kalın kirpiklerinin arasından ona bakıyordu. Çenesinde bir tik şiddetli bir ritim tuttururken varlığı dehşet verici ve eziciydi. "Numara yok. İnan bana, sevdiğin şeyi elinden alan kişiyi öldürmek için ruhunun derinliklerinde duyduğun ihtiyacı anlıyorum.

Sen. Masum olduğumu biliyorum ama yanlış da olsa inancınız için sizi suçlamayacağım." Kollarını iki yanına indirdi. "Beni öldürmek istiyorsan, durma. Seni durdurmayacağım. Ama bil ki bunu yaptığında masum kanı dökmüş olacaksın. Tanrı ruhuna merhamet etsin."

Öfkeyle hırlayarak adamın şahdamarını kesmek için hamle yaptı, adamın elini yakalamasını ve bıçağı onun üzerinde kullanmasını bekliyordu.

O yapmadı.

"Seni öldüreceğim," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. Onun kafasını kesebilirdi. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Ona bakmaya devam etti. "Yap şunu."

Kararlı bir şekilde bıçağı adamın boğazına o kadar yaklaştırdı ki, koyu karbon çeliğin üzerine bir damla kan damladı. Yine de yerinden kımıldamadı. Sadece onun hayatına son vermesi için sabırla bekledi.

"Ne bekliyorsun?" Sözleri alay eder gibiydi.

Kendisine duyduğu öfkeyle dişlerini sıktı. "Ben sen değilim. Savunmasız birini öldüremem."

"Öldürdüğünüz diğer Karanlık Avcıların da savaşma şansı olduğunu bilmek güzel."

Bıçağı adamın boğazından çekti. "Oh, bağışla beni, seni kan emici piç. İnsanları nasıl avladığını ve sonra da bunun için Apollitleri suçladığını çok iyi biliyorum."

Ona kaşlarını çattı. "Bekle, bekle, bekle. Kafam karıştı. Önce bir katildim, şimdi de tüm insanlığı avlamaktan suçluyum. Kadın, kiminle konuşuyordun? Senin kafanı ters takmışlar. Bu olaydaki kötü adamlar biz değiliz. İnsanları öldürenler Daimonlar, biz değiliz."

Şimdi neden bahsediyordu? "Daimonlar mı? Daimon nedir?"

Tıkandı. "Apollitlerle çalışıyorsun ve bu terimi hiç duymadın mı?"

"Hayır. Onlar bir tür iblis mi?"

Sundown kollarını göğsünde kavuşturarak ona inanmayan bir yüz ifadesi takındı. "Daimon'lar yirmi yedinci doğum günlerinden sonra yaşayan Apollitlerdir."

Bir şeyler mi çeviriyordu? Elbette onun geçmişini biliyordu. Evlat edinen insanlar bile ondan daha iyi. "Apollitler bunu yapamaz. Bu imkansız."

"Evet, yapabilirler. Biliyorum, çünkü biz onları avlıyoruz. Her gece. Başarısız olmadan."

Onun bu çılgınlığı karşısında gözlerini devirdi. "Sen tam bir yalancısın." "Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Çünkü insanları öldürüp sonra da suçu Apollitlere atanlardan biri de sensin," diye tekrarladı, kelimeleri onun bile anlayabileceği şekilde vurgulayarak. "Onları günah keçisi olarak kullanıyorsun ve bunu haklı çıkarmak için söylediğin yalan da bu olmalı."

"Peki bu hangi alternatif evrende mantıklı? Gerçekten mi? İşlediğimiz sözde suçları örtbas etmek için neden ne insanlığın ne de Apollitlerin varlığından haberdar olmadığı bir şeyi suçlayalım ki? Küçük yeşil adamları suçlamak daha mantıklı olurdu. Bu saçmalığı sana kim söyledi?"

Cevap veremedi solunda parlak bir şey parladı.

Gözlerini korumak için elini kaldırdığında acı içinde kıvrandı. Kesinlikle kör ediciydi.

Işık kaybolduğunda, koridorda onlarla birlikte başka bir adam daha vardı. Şeytani bir alaycılığa sahip olan bu adam

öldürmekten başka bir amaç için yetiştirilmemişti. Uzun boyu, simsiyah saçları ve buz mavisi gözleriyle muhteşemdi. Mavi bir gömlek ve kot pantolon giymişti, küçük bir keçi sakalı vardı. Ona bir bakış attı, sonra onu tanıyor gibi görünen Sundown'la bakışlarını kilitledi. "Geldiğimi gördüğü için onu öldürmek zorunda mıyım?"

Sundown başını salladı. "Bizi zaten biliyor."

Meçhul adam ona dudak büktü. "Riskli evlat. Acheron sivillere içini döktüğünü öğrenirse, kışına tekmeyi basar."

Sundown başparmağını çenesinin hizasında gezdirdi. Yüzünde tuhaf bir şekilde eğlendiğini gösteren bir ifade vardı. "Düşündüğün gibi değil, Z. O tanrı güçlerini aç ve kullan. Onun hiçbir şey bilmemesinden ben sorumlu değilim."

Z alay etti. "Etkileyici bir şekilde berbat bir sözdizimi, kovboy. Takip edebildiğime sevindim... sayılır. Güçlere gelince, onu taramak için gerçekten zamanım yok ve gerçekten umurumda değil.

Onu öldürüp, harcadığım enerjiyi kendime saklamayı tercih ederim. gerçekten hoşlanabileceğim bir şey... burnumu karıştırmak gibi."

Ew. Birisi sosyal açıdan beceriksizdi. Bu noktada Z'den hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi. Oldukça iticiydi.

"Peki sen neden buradasın?" Sundown

sordu. "Büyük bir sorunum var."

Jess bu sesten hiç hoşlanmamıştı. Bakışlarını Abigail'e kaydırdı. "Onlardan zaten bir tane var. Şu anda başka birine ihtiyacım yok, küçük dostum."

Zarek onun bu sevecen ifadesine hınzırca güldü. Sadece Jess Romalı eski köleye böyle hitap edebilir ve yaşayabilirdi. Tek şey Zarek hakkında, onu cinayete motive etmek için fazla bir şey

gerekmedi.

Tüm insanlardan nefret ediyor ve genel olarak dünyayla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Bununla birlikte, ikisi çok eskiye dayanıyordu,
Jess olmasaydı Zarek şu anda ölmüş ve bir Yunan tanrıçasıyla evlenmemiş olacaktı.

İkisinin de bahsetmediği bir borçtu bu. Asla. Ancak Zarek de bunu unutacak türden bir adam değildi. Aralarında kan bağı kadar derin, söze dökülmemiş bir dostluk bağı vardı.

Zarek ayıldı. "Bu çok kötü, Hoss. Çünkü bunu senin kucağına bırakmak için buradayım. Bu gece biri arkadaşını öldürdü."

Haberi duyunca kalbi sıkıştı. "Ren mi?"

"Diğer arkadaşım."

Jess kaşlarını çatı. Z gibi o da çoğu insandan uzak durma eğilimindeydi.

Geçmiş tam olarak güvene uygun değildi. "Elimde sadece sen ve o varsınız. Bu yüzden kimi kastetmiş olabileceğin konusunda biraz kararsızım."

Zarek onun sırtına bir tokat attı. "Düşün dostum. Sin'in kumarhanesinde kumar oynamayı, rüküş gömlekler giymeyi ve anime izlemeyi seven vahşi ölümsüz."

Jess anladığında nefesini sertçe içine çekti. "Yaşlı Ayı mı?"

"Şu çocuğa bir bisküvi ver." Zarek'in ses tonunda alaycılık vardı. "Sonunda anladı."

Jess, Z'nin söylediklerine inanamıyordu. Bu mümkün değildi. Yaşlı Ayı dört Muhafızdan biriydi ve inanılmayacak kadar güçlüydü. "Nasıl?"

"Aptalın biri gece bir sularında kafasını kesmiş."

Kadın kaşlarını çatarak onlara baktı. "Burada konuşlanmış Kızılderili Kara-Avcı'dan mı bahsediyorsunuz?"

Jess onun bakışlarıyla karşılaştığında içinden kötü bir his geçti. Elbette o kadar aptal olamazdı ...

"Yapmadığını söyle."

"Öldürmek mi?" diye sordu. "İyi. Ben yapmadım... ama ben yaptım."

Evet, bu kötüydü. Korku filmlerine konu olacak türden bir kötülük. Aslında, cephanesi ve sığınağı olmayan bir zombi filminde çıplak olmayı, beyin maddesiyle kaplanmayı ve Şimdi yüzleşmek zorunda kalacakları şeyle yüzleşmektense, GELİN BENİ ALIN yazılı bir tabela takıyorlardı. "Tatlım, sana hızlı bir ders vereyim. Birinin birkaç yüzyıl yaşlı ve dişli olması onu Kara Avcı yapmaz."

Zarek de aynı fikirdeydi. "Ve o dişli ölümsüzlerden bazılarına gerçekten ihtiyacımız var. Yaşlı Ayı da onlardan biri oldu."

Gözlerini küçümseyerek devirdi. "Pah-lütfen."

Jess onu görmezden geldi. Şu anda onunla tartışmaya gerek yoktu. Onun dik kafalılığından çok daha büyük sorunları vardı. "Durum ne kadar kötü?" diye sordu Zarek'e.

"Şey, o Batı Toprakları'nın Muhafızıydı, burada insanlar doğaüstü avcılarının en kötülerinden bazılarını sürgün etmişti. Şimdi o öldüğüne göre denge değişti ve korudukları serbest bırakılabilir."

Jess bir sonraki soruyu sormaktan bile nefret ediyordu. Ama ne yazık ki sormak zorundaydı. "Ve onlar?"

Cevap verdiğinde Z'nin sesi çöl kadar kuruydu. "Çok önemli bir şey değil. Birkaç salgın hastalık. Bazı korkutucu hava anomalileri... oh, ve benim kişisel favorim-" Etkili olması için durakladı, bu da Jess'e ne kadar kötü olacağını gösteriyordu. "-Boz Ruh."

Evet, cehennemden gelen yıldızlar gibiydi. Kelimenin tam anlamıyla. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Zarek başını salladı. "Benim espri anlayışım yoktur, bunu biliyorsun. Kuzey Gardiyanı olduğu için Karanlık Gardiyanlar şimdi Choo Co La Tah'ın peşine düşeceklerdir. Onu alt edebilirlerse, koruduklarını da serbest bırakabilirler."

Ve Daimon lideri Stryker'ı korkak durumuna düşürecek bir kıyamet savaşı başlattılar. Evet, tam da ihtiyaçları olan şeydi.

Kadın öfkeyle kollarını kalçalarının üzerine koydu. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Önemli bir şey değil." Zarek ona kötü kötü baktı. "Sadece bildiğimiz dünyanın sonu ve bilgin olsun, ben kendimi iyi hissetmiyorum. Her şey başınıza yıkıldığında siz de iyi hissetmeyeceksiniz."

Jess, Zarek'in dikkatini daha önemli bir konuya geri çekti. Dünyayı ona büyük zarar verecek olanlardan kurtarmak. "Choo Co La Tah şimdi nerede?"

"Yaşlı Ayı öldüğünde Ren onun yanındaydı. Şimdi onu koruyor. Güneş battığında Ren'in Choo Co La Tah'ı Ateş Vadisi'ne götürmek için yardıma ihtiyacı olacak."

Bu hiç mantıklı değildi. "Neden?"

Zarek omuz silkti. "Ren'e kendin sorman gerekecek. Ben sormadım ve kimse de ayrıntılı bilgi vermedi. Tek bildiğim, panteonlarından gelen bir kehanetle ilgili olduğu ve bu nedenle seninle gelemeyeceğim. Görünüşe göre gitmeniz gereken bölge kendi panteonları dışında doğan herhangi bir tanrı ya da yarı tanrıdan korunuyor. Ben sadece bir elçi olarak buradayım. Ash ama karısı doğum yapıyor." "Seni neden

aradı?"

Zarek ona alaycı bir bakış attı. "Benim büyüleyici kişiliğim."

Jess alaycı bir şekilde homurdandı.

"Peki, pislik. Eminim beni vurmayacağını düşündüğü için yapmıştır."

Bu iyi bir bahisti ve Ash'in Andy'yi aramaktan kaçındığına şüphe yoktu çünkü çocuk böyle bir haberle başa çıkamayacak kadar sinirliydi. Andy hâlâ odasında, dünyanın sonu geldiği için çıldırıyor ve kıyamet kopmadan önce sevişmeye çalışıyor olabilirdi. meydana geldi. "Neden beni kendisi aramadı?" Nedense Ash'in telefonları burada bile çekiyordu. Bu adam gelmiş geçmiş en iyi cep telefonu servisine sahipti.

"Denedi. Telefonuna cevap vermedin. Ve o bir Karısı doğum sancıları yüzünden onu hadım etmekle tehdit edince beni gönderdi."

İşte Jess bunu duymak için para öderdi. Ash'i tehdit eden birini hayal bile edemezdi.

Bakışlarını tekrar Abigail'e kaydırdı, onu kanalizasyona kadar takip ettiği andan beri beladan başka bir şey olmamıştı. Çağrı onlar kavga ederken gelmiş olmalıydı.

Zarek ona doğru yürüdü. "Ve teşekkür ederim, Bayan Priss. bunu bizim için kolaylaştırıyor." Parmaklarını şıklattı ve ellerinde onları birbirine bağlayan bir ip belirdi.

Zarek onun hakaretlerini bastırmak için dudaklarına bir tıkaç takana kadar öfkeyle çığlık attı.

"Ne yapıyorsun?" Jess sordu. "İşini

kolaylaştırıyorum."

Tamamen şaşırmış bir halde Zarek'in hareketlerine kaşlarını çattı. "Benim için neyi kolaylaştırıyorsun?"

"Onu naklediyorum."

Bu noktada Z'nin sınırları bozulmaya başlamıştı. "Üçüncü sınıf bir Kahin gibi davranmayı bırakıp her şeyi mantıklı bir şekilde anlatır mısınız?" Çünkü şu anda elinde hiçbir şey yoktu.

Zarek'in onu neden Noel kazı gibi bağladığı konusunda hiçbir fikri yoktu ve cevapların peşinden koşamayacak kadar yorgundu.

"Memnuniyetle. Her şeyi normale döndürmek ve gelecek cehennemi durdurmak için Choo Co La Tah'ın Vadi'ye gitmesi ve Yaşlı Ayı'yı öldüren kişiyi kurban etmesi gerekiyor." O

kadına alaycı bir sırıtma geçti. "Bu sen oluyorsun, tatlı yanaklar."

BÖLÜM 6

Jess ağzı açık kalırken Abigail Zarek'in korkunç sözleri karşısında geri çekildi ama fazla uzaklaşamadı. Zarek onu yanlarındaki koridorda tutmak için elini kaldırdı. Bir tanrıçayla evlenmeden önce bile Zarek'in etkileyici telekinetik güçleri vardı. Şimdilerde ise düpedüz hastalıklıydılar.

Onu öldürme emrini sindirirken Zarek'e inanmayan bir bakış attı. "Bana patronum Acheron'un gerçekten uzun boylu Atlantisli bir baş belası, bir insanın öldürülmesine izin mi verdi?"

Zarek omuz silkti. "Şaşkınlığınızı anlayabiliyorum. Bu onun karakterine hiç uymuyor. Ama avcıları öldürmeye başladığından beri... sanırım kısasa kısas olduğunu düşünüyor. Ya da belki de gerçekten kötü bir gün geçiriyordur."

"Cidden şaka yapmıyorsun değil mi?"

Zarek sinirli bir hırıltı çıkardı. "Gerçekten mi? Bunu bana daha kaç kez soracaksın? Şu anda karım, oğlum ve kızım ile birlikte bir kumsalda, onlar eğlenip oynarken güneşin altında pişiyor olabilirdim. Öyle miyim? Hayır. Buradayım ve seni saçmalıklarla oyalamaktan başka bir şey istemiyorum çünkü bu beni karımın bikiniyle koşmasından daha çok azdırıyor."

Jess, Z'nin onu kızdırmasına izin vermeden önce ona kadar saydı. Zarek'le ilgili bir şeydi bu. Adamın çabuk sinirlenen bir yapısı vardı ve Jess'in onunkinden o kadar da geride değildi. Bunun için Z'yi suçladığından değil. Jess'in çocukluğu ne kadar kötü geçmiş olursa olsun, Z'nin yaşadıklarına kıyasla cennette bir piknik gibiydi.

Yine de, bu emirler normalde olduklarına o kadar

aykırıydı ki, kafasını bir türlü toparlayamıyordu. Acheron

İnsanlara herhangi bir şekilde zarar vermekten nefret ederdi. Neden şimdi bunu sorun etmesin ki?

Sadece bu bile ona tüm bu olanların ne kadar korkutucu olduğunu anlatıyordu. Oyun zamanı bitmişti.

Jess, Abigail'in dudaklarındaki tıkaçı çıkardı. Bunu onun için daha da kötüleştirmeye gerek yoktu. Onun çığlık atmasını ve küfretmesini bekliyordu. Ama En azından, ona tekrar kafa at ve dövüş.

Onun yerine, Zarek'in ölüm çağrısını duymuş olmasına rağmen son derece sakindi. Sıkılmış dişlerinin arasından, "Beni... hiçbir şeye kurban etmeyeceksin," dedi.

Zarek alay etti. "Bunu sen başlattın bebeğim. Seçim basit. Ya yalnız ölürsün, iyi bir sporcu gibi asil bir şekilde, ya da tüm dünya seninle birlikte ölür, ki bunu takdir edeceklerini sanmıyorum

Hem de çok. Bu yüzden büyük kız pantolonunu giy ve senin ve aptallığının neden olduğu şeyi kabul et. Joe Volkana Karşı zamanı."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ama sonuçta ne yaptığın umurumda bile değil. Oradaki kovboy ve ailem haricinde, Jess'e olan hislerini liseli bir kıza aşık olmak gibi gösteren bir tutkuyla insanlardan nefret ediyorum.

Şu anki durumumla ilgili en güzel şey, gerçekten ölümsüz olmam. İnsanlığı ve dünyayı yok edersiniz... Ben hala iyiyim. Yani ne karar verirsen ver, bu beni kişisel olarak etkilemeyecek. Suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda kalacak olanın sen olduğunu söyleyebilirim. Ama her iki durumda da, sen ölüsün. Her neyse. Ben mesajımı ilettim. Buradaki işim bitti ve beni bu işe nasıl ikna ettiklerinden hâlâ emin olmadığım işime geri dönmem gerekiyor - ki bu iş Karanlık Avcısı işinden bile daha tuhaf ve korkutucu." Dikkatini Sundown'a çevirdi. "Jess, korkaklaşırsa beni ara, ben de senin soykırımdan sağ çıkmanı sağlayayım." Ortadan kayboldu.

"Teşekkürler Z," diye seslendi Jess arkasından. "Seninle sohbet etmek her zaman güzeldi."

Şimdi ne yapmalıydı? Gerçekten... bu, engin ve çeşitli deneyimlerinin bile onu asla hazırlamadığı türden bir şeydi. Evet, Daimon salgınlarıyla bolca uğraşmıştı. Alaska'da gün ışığında yürüyen kaçak bir Daimon avcısı. Ama iblis olan Daimonlar ve ısırıkları herkesi dönüştürebiliyorlardı ve topyekûn ölüm kehaneti onun için yepyeni bir alandı.

Jess bununla nereye varacağından emin değildi.

Abigail'in gözleri panik ve şüphe karışımıyla doluydu. Mutlu görünmüyordu. Onu suçladığından değil. Dünyayı kurtarmak için kendini feda etmesi gerektiğinin söylenmesinden nefret ederdi. Bu harika bir günü bile berbat edebilirdi. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu yapmaya ondan daha istekli olacağından da emin değildi.

"Yalan söylüyordu." Sesinde küçük bir titreme vardı.

Hayat bu kadar kolay olsaydı harika olmaz mıydı? Kötü bir haber aldınız, buna yalan dediniz ve her şey düzeldi....

Sadece umut edebiliriz.

Jess sempati içinde içini çekti. "Ne yazık ki Zarek yalan söylemez. Ve gördüğünüz gibi, yumruklarını da çekmiyor. Yaz günü ne kadar uzunsa o kadar açık sözlü ve patavatsızdır." Ellerindeki ipi kesti ve yere düşmesine izin verdi. "Hâlâ benimle dövüşecek misin?"

Bileklerini ovuşturdu. "Söylediklerine bakılırsa, kaçmayı düşünüyordum."

En azından dürüsttü. Bunu takdir edebilirdi. Bıçağını pantolonunun arkasına soktu, ne zaman kaçacağını görmek için bekledi.

Abigail ne düşüneceğinden ya da ne yapacağından emin olmadan öylece durdu. Sundown onu yanıltıcı olduğunu bildiği bir soğukkanlılıkla izliyordu. Refleksleri daha önce karşılaştığı ya da savaştığı tüm refleksler kadar gelişmişti. İblis tarafından geliştirilmiş güçlerinin onu bastırmaya yetmemesi her şeyi anlatıyordu. Yaşlı Ayı da dahil olmak üzere öldürdüğü diğerlerinin hiçbiri onunla uzun süre başa çıkamamıştı.

Onu bayıltıp kaçırmayı boş ver.

Aslında, Yaşlı Ayı neredeyse hiç mücadele etmemişti. Madem bu kadar önemliydi, neden daha fazla mücadele etmemişti?

Neden onun kimliğini iki kez kontrol etmemişti? Jonah nasıl böyle kötü bir hata yapmış olabilirdi?

Ve o daha ne yapacağına karar veremedi, altlarındaki zemin sarsıldı. Sarsıntının gücü o kadar büyüktü ki, her ikisinin de ayaklarını yerden kesti.

Abigail nefesini kesecek ve dirseğini zedeleyecek kadar sert bir darbeye yere çarptı. Çok acıydı. Bugünün diğer tüm zevklerinin üzerine kesinlikle bu olmadan da yapabilirdi.

Kendini yukarı iterek koridorun karşısındaki Sundown'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Deprem mi oldu?" Vegas'ta nadir olsa da, Oldular. Ama genellikle küçüktüler. Bu seferki çok ama çok daha büyüktü.

"Bilmiyorum." Ayağa kalktı ve koridorun karşısındaki bir odaya girdi.

Onun dikkati dağılmışken kaçmalısın.

Tek sorun, nereye kaçacağını bilmemesiydi.

Belirgin bir pencere ya da merdiven olmadığından, bir çıkış aramak zorunda kalacaktı. Bu muhtemelen onu durduracak olan Sundown'a da açık olacaktı.

Televizyonu açtığında ve haberleri duyduğunda bu düşünce yok oldu.

Deprem değildi.

Şehrin dışındaki toprak fokurduyor ve açılıyordu ve akrepler kötü bir korku filmi gibi her şeyi istila ederken yarıklardan dışarı taşıyordu. Binlercesi ve binlercesi.

Nasıl bu kadar çok olabilir? Hayatı boyunca bir avuçtan fazlasını görmemişti. Dürüst olmak gerekirse, dünya eklembacaklı kusuyor gibi görünüyordu.

İğrenerek titredi.

Sundown duyulabilir bir nefes verdi. "İşte görmeyi hiç düşünmediğin bir şey, ha? Zarek bahsettiğı veba konusunda kesinlikle abartmıyordu. Neden diğer insanlar gibi çekirge olmasın ki? Hayır. Farklı bir şey yapmayı Yaşlı Ayı'ya bırakın."

İnkâr edercesine başını salladı. "Bunu ben yapmadım." Bu mümkün değildi. Bunun neden olduğuna dair başka bir açıklama olmalıydı. Onu suçlamayan bir açıklama.

Belki de akrepler sıkılmıştır?

Yoksa Akrep Kral kimsenin kendisi için bir kumarhane inşa etmemesine mi kızmıştı? Bu noktada, herhangi bir şeyi kavramaya istekliydi.

Dünyayı kurtarmak için kendini öldürmesini söylemeyen bir saman.

"Tatlım, Yaşlı Ayı'yı öldürdüğünü söyleyen sendin. İnkâr etmeye çalıştım ama sen beni düzelttin. Ve eğer onun kafasını kestiysen, bunu sen yaptın. Bunu kabul et." Kanalı, şehir merkezindeki bir yolda çığlıklar atarak onlardan kaçmaya çalışan insanlara doğru akın eden akrepleri gösteren başka bir görüntüye çevirdi. "Kıyamete hoş geldiniz. Güzel değil mi?"

Sarsıntılar altlarındaki zemini daha da sarstığında Abigail'in midesi bulandı. Tekrar ayaklarının yerden kesilmesini önlemek için kendini duvara yasladı. "Karanlık gibi görünüyordu-Hunter," diye ısrar etti. "Ona Hunter dediğimde beni düzeltmedi."

Sundown kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Dişleri vardı. Ne olmuş yani? Kara-Avcı olmayan pek çok şeyin dişleri vardır. Hollywood aktörleri ve vampircilik oynayan çocuklar. Saldırmadan önce üyelik kartını kontrol etmeliydin. Tanrım, ya bir Maskeli Balo grubuna rastlasaydınız? Bir grup masum çocuğu katleder miydin?"

"Tabii ki hayır. Sana söylüyorum, Jonah onun üzerinde keşif yaptı. Tüm hedeflerimiz üzerinde keşif yaptı. Bu gece öldürdüğüm adam bir Karanlık Avcısıydı. Jonah başka birinin avlanmasına ve öldürülmesine asla izin vermezdi."

Sundown elindeki kumandayla televizyonu işaret etti. "Belli ki birileri yanlış bilgi almış. Ya da sadece yalan söylemiş."

Cevap vermeye başlamıştı ki birden yanındaki zemin çöktü. Daha kendini toparlamamıştı ki düzinelerce akrep ortaya fırladı ve çölde yaptıkları gibi yere saçıldılar. Ve daha da kötüsü, bunlar en ölümcül olanlarıydı. Kabuk akrepleri. Oysa tek bir tanesinin sokması

onu öldürmeyebilirdi, ama bu kadar çok kişi tarafından sokulmak mutlaka öldürürdü. İğnelerindeki nörotoksinlerin ölümcül olduğu biliniyordu.

Ve onlara alerjisi vardı.

Çığlık atarak kaçmaya çalıştı ama zemin daha da kayarak onu onlara doğru savurdu. Dehşet içinde donup kalmış, gözlerini dört açarak onları izlerken hareket edemiyordu.

Ben öleceğim....

Hiç şüphesi yoktu. Onu istila edecekler ve aynı anda sokacaklardı.

Tarif edilemez bir hızla ona doğru ilerlerken her şey yavaşlamış gibi görünüyordu. O küçük bedenler Bacaklarını daha hızlı ve daha hızlı hareket ettirdikçe büküldü, kuyrukları kavislendi ve bir grev için itti.... Sıçrayan ayaklarının ve şaklayan kısaçalarının sesi nefes alamadı. kulaklarında yankılandı.

Tüm vücudu acının beklentisiyle kıvrandı. Onun üzerindeydiler.

Tam ayaklarına doluştuklarında, yerden çekildi ve akrepler düşene kadar sarsıldı. Akrepler temizlendikten sonra, kaslı bir adamın omzuna atıldı ve sanki bir bez bebekmiş gibi odadan çıkarıldı.

Sundown kapıyı arkasından çarparak kapattı ve onu tekrar ayağa kaldırdı. Konuşamıyordu, bir fiske vurdu kalan akrebi çizmesiyle yere vurdu ve ardından hareket etmeyi bırakana kadar üzerinde tepindi.

Vücudundaki her milimetre deri tiksintiyle ürperdi. Sanki yine onun üzerindeydiler.

Ama rahatlaması çok kısa sürdü. Akrepler şimdi kapıyı parçalıyordu.

Onların gücüne ve ısrarına inanamayarak ağzı açık kaldı. Ne yapacaklardı ki? "Bunu nasıl yapıyorlar?"

"Şu anda onlara sormayacağım. Benim için pek önemli değiller." Sundown kilitli bir dolaba doğru koştu. Elektronik kilide bir kod girdikten sonra kapakları açtı. İçinde küçük bir ulusu silahlandırmaya yetecek kadar silah bulunan bir silah çantasıydı.

Sundown bir pompalı tüfek ve ceplerine koyduğu bir sürü fişek aldı. Akrepler yatak odasına akın etmeye başladığında ona doğru koştu. Kapının altında açtıkları boşluk.

Dolap kapaklarını çarparak kapattı ve sonra onu Kız silahlanamadan arkasına geçti. Gözlerinde akreplerden daha korkutucu olan vahşi bir parıltıyla onlara ateş açtı.

Pençeli bir bulut gibi her yöne doğru savruldular.

Ama bu onları durdurmadı. Gelmeye devam ettiler, hem de daha fazla sayıda.

Çaresiz kalan Abigail dolaba baktı. "Orada bir alev makinesi mi var?"

"Evet. Kötü haber. Kötü haber, eğer onu kullanırsak evi yakarız ve bu da bizim için iyi olmaz."

O da vardı. Ancak, bu kadar çok akrep tarafından sokulmaktansa diri diri yanmayı tercih ederdi. "Şimdi ne yapacağız?"

"Buhar silindiri mi buldun?"

Keşke ...

"Hiç komik değilsin." Hırlayan Abigail gerçek bir çözüm bulmaya çalıştı. Çocukken öğrendiği ilk şey Yatağında bir akrep bulan Sundown, akreplerin böcek ilacına tepki vermediğini ve tepki verseler bile onları durdurmak için galonlarca ilaç kullanması gerektiğini biliyordu. Onları öldürmek için bildiği tek yol onları ezmekti.

Evet... ayakları o sürünün içinde bir çentik bile açacak kadar büyük değildi. Birkaç saniye içinde istila edilir ve öldü.

"Burada ihtiyacımız olan şey, millet, gerçekten büyük bir tavuk."

Adamın tuhaf yorumuna ve konuştuğu daha da sertleştiği gerçeğine kaşlarını çattı. "Nesin sen? Aç mısın? Şimdi mi?"

Onun sinirlenmesine güldü. "Hayır. Akrep avlamaya ve öldürmeye bayılırlar. Ne yazık ki şu anda onlardan bir ya da iki milyon sürüye sahip değilim. Kim bilebilirdi ki? Umarım o lanet şeyler yaverimi yemiyorlardır."

Sundown onu bir kapıdan geçirip başka bir yatak odasına götürdü. Kapıyı çarparak kapatıp kilitlerken bir elinde silahı tutuyordu.

Diğer taraftaki akreplerin koşuşturmalarını duyabiliyorlardı. Bu ses onu ürpertti. Bu kapıyı da aşmaları uzun sürmezdi.

"Biz öldük, değil mi?"

Jess bunu inkâr etmek istiyordu ama şu anda kaçmak için başka bir şey düşünemiyordu. Kaçacak odaları kalmamıştı ve akrepler kapısını kemiriyordu. Onun durumunda bunun bir önemi yoktu. Sokmaları yüzünden ölemezdi.

Ama kadın yapabilirdi.

Ve ölüm olmasa bile, o orospu çocukları canını yakacaktı. Tam olarak arzuladığı bir şey değildi.

Odaya şöyle bir baktı, sonra aklına bir fikir gelince sırttı. "Yatağa uzan."

Kızgın bir şekilde sertleşti. "Affedersiniz?"

Jess düşüncelerinin gittiği yöne bakarak sırttı. Normalde buna aldırmazdı ama şu anda ikisinin de düşünmesi gereken son şey seksti. "Yüksekliğe ihtiyacımız var.

Yatağa geç." Onu beklemedi. Kendini ona doğru fırlattı. Silahına daha fazla mermi doldurdu, sonra tavana doğru ateş etti.

"Ne yapıyorsun?"

Silahı ters çevirip dipçığı sıvaya vurarak deliği genişletmek için kullanırken cevap vermedi. O lanet şeyin kazara patlamasına izin verme. Eğer bu pozisyonda patlarsa, anatomisinden bir parçayı koparacaktı ve bunu kesinlikle özleyecekti.

Abigail ona doğru yanaşmadan önce bir ciyıklama sesi çıkardı. Aslında kendini onunla duvar arasına sıkıştırmıştı. Başka zaman olsa o kıvrımların vücuduna bu kadar yakın olmasından memnun olurdu.

Ama şu anda...

"İçeri doluşuyorlar."

Sözlerini doğrulamak için omzunun üzerinden baktı.
"Pekâlâ. Sanırım sizi yukarıdaki kata çıkarabilmem için yeterince yer var."

Sundown onu kurtarmaya mı çalışıyordu? Abigail bu teklif karşısında şaşkına döndü. Özellikle de kısa bir süre önce onu öldürmeye çalıştığı için. Abigail cevap veremedi, adam silahı bıraktı, sonra ellerini kalçalarına dayadı ve onu şaşırtıcı bir kolaylıkla yukarı kaldırdı. Delik için uzandı ve kendini onun içinden yukarı çekti.

Kolay olmadı, ama sonunda dar açıklıktan sonuna kadar kıpırdandı.

Zaferle gülerek, sadece birkaç metre ötedeki ön kapıya doğru ilerledi. Daha bir adım atmıştı ki Sundown'ın akreplere tekrar ateş ettiğini duydu.

Hâlâ kapana kısılmıştı.

Bırak onu. O daha iyi bir şeyi hak etmiyordu.
kafası patlayana kadar soktu. Kadının her parçası onun acı içinde çığlık attığını duymak istiyordu.

Az önce hayatını kurtardı.

Ne olmuş yani? Bu ailesinin ölümünü geri getirmedi.

Ama ya yalan söylemiyorsa? Ya onları gerçekten başka biri öldürdüyse? Eğer ölürse, gerçeği asla öğrenemeyebilirdi.

Bu düşünce onu duraksattı. Eğer onları Sundown öldürmediyse, kim öldürmüştü?

Peki neden?

Bütün bunlardan daha fazlası var. Sahip olduğu her içgüdüyle bunu hissedebiliyordu.

Hiçbir zaman mantıksız bir insan olmadım. Bu gerçekte gurur duyardı. Diğerleri panikleyip korkarken, o her zaman sakin ve mantıklıydı. Metodikti.

Daha fazla silah sesi duyuldu.

Daha fazlasını öğrenene kadar onu akreplere bırakamayacağından, rotasını yerdeki deliğe doğru çevirdi. Onu aşağıda görebilmek için diz çöktü. Yatağın etrafı eklembacaklılarla doluydu.

"Bana elini ver."

Sundown, bu kadar kötü bir durumda olmasalardı komik olabilecek şok olmuş bir ifadeyle ona baktı.

Eğildi ve elini ona doğru uzattı. "Geri çekil," diye tersledi.

"Sana yardım edebilirim."

Dişlerini göstererek ona sıırttı. "Ben senden biraz daha genişim, tatlım. Oraya sığmam."

Zemini genişletmek için yırtmaya başladı.

Jess onun ne yaptığını anlayınca kaşlarını kaldırdı.

Eğer ona yardım etmeye çalışmıyorsa lanet olsun. Kim yardım ederdi ki?

düşündün mü? Şaşkınlıkla silahı çevirdi ve dipçikle diğer taraftaki tavana tekrar vurmaya başladı.

Birkaç dakika içinde deliği büyüttüler.

Ve akrepler çoktan yatağın üzerindeydi.

Tüfeği ona uzatmadan önce Jess onları tekmeledi. "Geri ekilin, ben atlayacağım."

Silahı aldı ve ortadan kayboldu.

Akreplerden birkaçı bacağını sokunca küfretti. kendini tavana doğru fırlattı. Zar zor yakaladı ve Yatağın üzerinde asılı duran bu küçük iğrenç böcekler artık tamamen yüzüyordu. Akreplerden arındığından emin olana kadar bacaklarını tekmeledi. Kolları şişerken kendini delikten yukarı ve ahşap zemine çekti. Başardı ama derisi kendini sıkıştırırken oluşan sıyrıklardan dolayı yanıyordu. Akrepler yüzünden yanan bacağından bahsetmiyorum bile.

Abigail bir duvarın dibine çömelmiş, silahını ona doğrultmuştu.

Jess onu görmezden gelerek duvardaki kitaplığa doğru ilerledi ve deliği kapatmak için rafı yere çarptı. Umarım bu onları biraz daha geciktirirdi.

Abigail silahı kaldırdı.

İşte bu onu eğlendirdi. "Beni bir kurşunla ldremezsın, sevgilim. Sadece beni kızdırırsın."

"Belki, ama seni vurmak eğlenceli olabilir." Namluyu adamın kasıklarına doğru indirdi. "Ve seni ldremesem de sosyal hayatını mahvedebilirim."

Onun inancı karşısında güldü. "Bununla ilgili tek bir sorun var."

"yle mi?"

Çenesini sallayarak av tüfeğini gösterdi. "Silah dolu değil. Alt kattaki son mermiyi de kullandım."

Silahı açtı ve adamın yalan söylemediğini anlayınca küfretti. "Anlaşıldı."

Evet, öyle. Yoksa ona vermezdi. Uzun zamandır bu kadar aptal olmamıştı. Yine de onun cesaretine hayran kalmıştı.

Jess silahı geri aldı ve nerede olduğunu zihnine not etti. evinde güneş parlıyordu ve nerede değildi. Dostum, umarım Andy evi kilitlemeyi unutmamıştır. Kilitlemediyse, kaçma şansı yüksekti ve karanlık çökene kadar yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Tabii onu vurmak istemiyorsa. Cebinde hala birkaç mermi vardı....

Bir sarsıntı daha evi salladı.

Telaş içinde nefesi kesildi. "Sence onlardan daha mı çok var?" "Şansımıza mı? Muhtemelen."

"Onları nasıl durduracağız?"

Hiçbir fikri yoktu. Bu kadar çok değillerdi. Eğer Talon olsaydı, sıcaklığı düşürüp onları dondurarak öldürebilirdi. Ama Celt'inkilerin aksine, onun Kara Avcı güçleri hava durumunu kontrol etmeyi içermiyordu.

Bu düşünce aklından geçer geçmez ev tamamen karanlığa gömüldü. İnsan olduğu ve poligonda olduğu günlerdeki gece yarısı gökyüzü kadar karanlıktı. Yıllardır böyle bir şey görmemişti. Modern ışıklar gece gökyüzünü kararttığından beri.

"Neler oluyor?"

Duvarın arkasından pencereye doğru bakarken onun sorusunu duymazdan geldi. Gök gürültüsü öfkeli bir hırıltı gibi yuvarlandı. Bir an sonra kar yağmaya başladı.

Jess görmeyi beklediği son şey karşısında ağzı açık kalmıştı. Bu, akrep istilasından daha ürkütücüydü.

"Kar yağıyor." Nisan ayında. Las Vegas'ta ...

Evet, dünyanın sonu kesinlikle geliyordu.

Abigail onun yanından geçene kadar sözlerine inanmadı. dışarıya bakmak için. Elbette, gökyüzünden büyük kar kümeleri düşüyordu. Siyaha karşı beyazın kontrastı Kesinlikle çok güzel.

Ve yine de...

"Kıyameti gerçekten ben başlattım," diye nefes aldı. Başka bir açıklaması yoktu. Böyle şeyler filmler ve dünyanın sonu kehanetleri dışında gerçekleşmezdi. "Ne yaptım ben bitti mi?"

Sundown silahını geçmişinden izler taşıyan bir tavırla omzuna dayadı. Serseri bir kovboy gibi görünüyordu, silahını kuşanmış ve bir sonraki atışa hazırdı. Tek ihtiyacı olan bir şapkeydi ve mükemmel bir klişe olacaktı. Ama onu asıl rahatsız eden şey, bu pozun onu Psycho Bunny pijamalarının içinde bile ne kadar seksi gösterdiğiydi.

Aklımı kaçırdım.

Şüphesiz son birkaç dakikanın stresi onu delirtmişti. Öyle olmalıydı. Onu bir canavardan başka bir şey olarak görmesinin başka bir yolu yoktu.

Yutkundu. Üvey babası ona her zaman kötülüğün güzel ve baştan çıkarıcı olduğunu söylemişti. Aksi takdirde kimse ona kanmazdı. Artemis bu yüzden Kara Avcıları bu kadar seksi yapmıştı. Kurbanlarını katletmeden önce onları bu şekilde cezbediyorlardı.

Ne yaparsa yapsın, bunu unutmasına izin veremezdi.

Sundown omuz silkti. "Bana öyle geliyor ki, koca bir solucan konservesi açmışsın. Ve Z'nin söylediğine göre, onu kapatabilecek tek kişi sensin."

Sol gözünün hemen arkasında başlayan ağrıyı dindirmek için parmaklarını şakağına bastırdı. "Tek yapmaya çalıştığım halkımı ve ailemi senden korumaktı."

"Ben asla senin tehdidin olmadım."

Abigail tartışmaya başladı, ama ayaklarının altındaki zemin tam anlamıyla açılıp onu aşağı çekmeden önce dudaklarını zar zor ayırmıştı.

Yüce Tanrım, ölecekti!

BÖLÜM 7

Jess silahını bıraktı ve Abigail yere düşerken kendini ona doğru fırlattı. İlk başta onun gözlerinin önünde düşüp öldüğünden emindi. Bu düşünce onu olması gerekenden çok daha fazla etkiledi. Acı tarif edilemezdi.

Ama her nasılsa, her şeye rağmen, avucunda bir sıcaklık ve kolunda rahatlamasına neden olan bir ağırlık hissetti.

Onu yakalamıştı....

Deliğin kenarından baktığında, kızın panik içindeki yüzünün kendisine baktığını gördü ve bu en güzel şeydi bir asırdan fazla bir süredir

görmemişti. Yaşıyordu.

Abigail tehlikeli bir kavis çizerek sallanırken kalbi çılgınca çarpıyordu. Onu yere çakılmaktan alıkoyan tek şey mermer zeminin bir metre altında bir el

vardı. Ve bu el düşmanına aitti.

"Yakaladım seni." Sundown'ın elini tutuşu, bırakmayacağına dair verdiği sessiz bir sözle sıkılaştı.

İki elini de onun ellerine kenetledi ve kendisine karşı kin beslemediğini umdu. "Lütfen beni bırakma."

Aslında ona göz kırptı. "Hayatta olmaz." Onu yavaşça yukarı çekti, tahta parçalarının onu kazığa oturtmak için beklediği zeminin sivri kenarlarına sürtmemeye özen gösterdi.

O anda, hayatını kurtaran hızlı refleksleri ve onu yukarı çekip incitmemek için gösterdiği özen için onu öpebilirdi.

Ama rahatlaması uzun sürmedi. Kafası delikten dışarı çıkar çıkmaz, bir şey bacağını aşağıdan yakaladı ve onu tekrar deliğe sokacak kadar sert bir şekilde çekti.

Sundown'ın gözleri büyüdü.

Öleceğim. Bacaklarındaki baskı, aşağıdaki zeminde bir leke haline gelene kadar durmayacağını söyleyen bir kararlılıkla artarken bundan emindi.

Yine de Sundown bir şekilde onun ellerini sıkıca kavramayı sürdürdü. Onu tekrar yukarı çekti.

Yine bir şey onu sarsarak yere düşürdü. Bacaklarını tekmeledi ve hiçbir şeye çarpmadı. Yine de görünmez bir gücün onu ayak bileklerinden tuttuğunu inkâr etmek mümkün değildi.

Keşke ne olduğunu görmek için aşağı bakabilseydi. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Bir şey görmüyorum. Sadece her ne ise gitmesine izin vermesini diliyorum." Yüzü kıpkırmızı kesilmişti, çünkü kızın yaşamasını ya da ölmesini gerçekten önemseydiğini gösteren bir kararlılıkla ona tutunuyordu.

Abigail, Sundown'ın kaybetmesi halinde hayatı anlamına gelecek bir halat çekme yarışında ip olmanın acısıyla gözyaşlarını geri kırptı.

Kollarındaki kaslar gerginlikten şişerken homurdandı. Onun inançla kararmış gözlerine baktı ve onları can simidi olarak kullandı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ona.

Başını ona doğru eğen Jess tutuşunun kaydığını hissetti. Ona sahip olan her neyse baskısını o kadar artırıyordu ki, kızın ellerinden düşmesinin an meselesi olduğunu biliyordu.

Annesine verdiği sözü tutamamıştı. İsteddiği son şey onun da öldüğünü görmektir. Gitmesine izin veremem....

Başka ne seçeneği vardı ki?

Cevap, içinde derinlerde bir yerden geldi. Annesinin ona beşikteyken öğrettiği ve işler çok zorlaştığında kullanmak istediği unutulmuş bir dua Vazgeç.

Aike anıya trumuli gerou sunari.... Bu sözler zihninde fısıldadı. Ben Beyaz Bufalo'yum ve durdurulmayacağım. Evet, tamam, onun dilinde kulağa İngilizceden daha hoş geliyordu. Yine de yankılandı ve sessizce zikretmeye devam ederken her hecede içsel bir gücün yükseldiğini hissetti. Halkımız asla yenemeyeceği bir düşmanla karşılaşmadı.

Onların kanı senin içinde akıyor, penyo. Sen benim gururum ve bize göz kulak olan Büyüklere hediye edersin. Zayıf olduğunda onları dinle, sana yardım edeceklerdir. Her zaman. Annesinin sesini sanki yanında oturuyormuş gibi net bir şekilde duydu.

Ellerinin kaydığını fark eden Abigail'in gözlerindeki korkuyu gördü.

"Aike anıya trumuli gerou sunari!"

Abigail onun öfkeli sözleri ve gözbebeklerinde parlayan parlak kırmızı ışıltı karşısında nefesi kesildi. Adam onu o kadar hızlı bir şekilde yerden kaldırdı ki Abigail hareket ettiğini bile fark etmedi. Adam onu kollarının arasına aldı ve sanki hayatta olduğu için onun kadar minnettarmış gibi ona sıkıca sarıldı.

Ondan nefret etmesine rağmen, onu itip uzaklaştıramayacak kadar minnettardı. Bunun yerine, onun sert vücudunun kendininkine baskı yapmasının keyfini çıkardı. Rahatlamaktan titrerken ona sarıldı ve içindeki korkuyu bastırmaya çalıştı. Görünmez bir güç onu tekrar yakalayacak ve deliğe geri götürecekti. Yüzünü onun boynuna gömüp teninin sıcak kokusunu içine çekerken kanı damarlarında hızla akıyordu.

Onu kurtarmıştı. O yaşıyordu.

O anda, içinden geçen tüm endorfinlerle birlikte, sanki uçabilecekmiş gibi hissetti.

Jess ona sarılmış halde kıpırdayamazken, kız onun kulağına hırıltılı bir şekilde nefes alıyor ve kolundan aşağı ürpertiler gönderiyordu. Vücudunun her santimi onunkine bastırılmıştı. Ve derinlerde, içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Daha önce hissetmediği bir şey. uzun zamandır hissetmemişti. Adam niyetini yeniden düşünmeye fırsat bulamadan kadının boynuna sokuldu. Kadının dudaklarından kısık bir inilti kaçtı. Adam geri çekilmeye başladı ama kadın başını tutarak onu durdurdu.

Sonra en beklenmedik şeyi yaptı. Onu öptü.

Tam bir dakika boyunca, onun tadına bakarken nefes alamadı. Dudakları inanılmaz derecede yumuşaktı, dilini onunkine sürterek onu kızdırıyor ve ısıtıyordu. En son ne zaman bir kadının onu bu kadar tutkuyla öptüğünü hatırlayamıyordu.

Abigail bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Aklının bir köşesinde, ondan nefret ettiğini hatırlatmaya çalışan bir ses vardı. Ama yine de onun hayatını kurtarmıştı. Dahası, cennet gibi hissettiriyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Aitmiş gibi.

Bunu açıklamanın bir yolu yoktu. Zihni ona her türlü aptallığı yakıştırırken bile içinde onu hoş karşılayan bir şey vardı.

Ancak bu düşünceyi daha fazla irdeleyemeden zemin yeniden gürlemeye başladı.

Aşağıdan görünmeyen bir canavar şiddetli bir ulumaya başladığında kendilerini ayağa kaldırdılar ve sonra delikten uzaklaştılar. Aç bir çakal sürüsü gibi ses çıkarıyordu....

Onları geri çeken Sundown, kendini onunla delik arasına koydu. Silahını yerden aldı.

Bir an sonra, altı adam ve bir kadın açıklıktan fırladı. Koyu renk saçları ve gözleriyle, ikisine doğru ilerlerken dudaklarını tamamen köpekvari bir şekilde kıvırdılar.

Jess gelmekte olduğunu bildiği saldırıya karşı kendini hazırladı. Şekil değiştirenleri hiç umursamamıştı ve bunlar acımasız olacaktı. "Haydi, serseriler," diye kışkırttı. "Dövüşmek mi yoksa birbirinizin apış arasını koklamak mı istiyorsunuz?"

Lider ona doğru koştu. Parlak sarı bir parıltıyla bir insandan çakala dönüştü. Jess tüfeğini ters çevirdi. Böylece namlusundan tutuyordu. Dipçiği bir sopa gibi kullanarak çakalı duvara çarptı ve ağır bir gümbürtüyle yere düştü.

Diğerleri şekil değiştirdi ve tüm güçleriyle üzerine geldiler. "Kaç!" dedi omzunun üzerinden Abigail'e.

Dinlemedi. Bunun yerine, Andy'nin iğrenç bir şaka olarak duvara astığı boynuzları duvardan söktü.

ve onları saldırganlara karşı savunmak için ellerinde tuttular.

Bu cesur bir hareketti ve o boynuzların dövüş sırasında kırılmasını ve böylece bir daha onlara bakmak zorunda kalmamayı umuyordu.

Jess zamanını boşa harcadığını hissetse de devam etti ve silahını cebindeki fişeklerle doldurduktan sonra çakallara ateş açtı. Vurduğu ilk çakal bağırdı, yana doğru savruldu, duvardan sekti ve sonra gelmeye devam etti.

Evet, tek yaptığı çakalı kızdırmak ve ona biraz atış talimi yaptırmaktı. Ama bu da neydi? Kendisi ve Abigail geri çekilirken, tekrar boş kalana kadar ateş etmeye devam etti. Koridor.

Ta ki kadın hareket etmeyi bırakana kadar. Adam ona çarptı.

"Gün ışığına çıkmak üzeresin."

Bunun doğruluğunu görmek için omzunun üzerinden baktı. Eğer kadın yerinde durmasaydı, şu anda ciddi bir acı çekiyor olabilirdi. "Çok minnettarım." Başka seçeneği kalmadığından ve geri çekilmeleri kesildiğinden, dövüşmek için bir adım öne çıktı.

Çakallar kendilerini ikisine doğru fırlattı. Jess birine vurmak için hamle yaptı ama hiç temas etmediler.

Çakallar onun ve Abigail'in etrafında sihirli bir şekilde beliren görünmez bir duvara çarptı. Çakallar bağırarak tekrar tekrar saldırmaya çalıştılar ama başaramadılar.

Yee-haw bunda. Sadece onları koruyan kişinin bir arkadaşı olmasını umuyordu.

Abigail onun yanında durmak için hareket etti. Dokunmak için uzandı ve görünüşe göre orada hiçbir şey yoktu. Elini salladı ama hiçbir şeyle temas etmedi. Bu arada çakallar onlara dokunamıyordu.

İlginç...

Şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Nedir bu?"

"Bilmiyorum. Ama şimdiye kadar olanları düşününce, bunun iyi bir şey olduğundan pek emin değilim." Tek bildiği, o sihirli duvarın çakalları ikisinin başına gelmek üzere olan çirkin bir şeyden koruyor olabileceğiydi.

Sanki bir işaretmiş gibi, alçak ve derin, şeytani bir hırıltı etraflarında yankılandı.

Çakallar sestten sonra duraksadılar.

Abigail korkuyla yutkundu. Korkunçların en korkuncu ihtiyatlı davrandığında, not alma zamanı gelmişti. Zihnindeki not defterini çıkarıp, saldırmak üzere olan şeytani beklemeye başladı.

Çok beklemesine gerek kalmadan kocaman bir kurt çakallara saldırmak için duvarlardan fırladı.

Bu birçok açıdan beklenmedik bir şeydi. Sundown'a doğru döndü. "O bizim tarafımızda mı?"

Gözlerini kısarak sanki bu son eklentinin kalbine bakmaya çalışıyordu. "Öyle görünüyor, ama... bu noktada kim bilebilir ki?"

Saniyeler içinde çakallar bir sisin içinde kayboldu. Kurt sanki kovalayacakmış gibi daireler çiziyordu. Ta ki

Koridorun ortasında bir adam.

Uzun boylu, sarışın ve son derece yakışıklı olmasına rağmen insan formunda hâlâ vahşi görünüyordu. Gözlerinde kanın tadına bakmak istediğini söyleyen bir ışık vardı.

Umarım onların değildir.

Adam ölümcül bir bakışla ilerlerken Abigail nefesini tuttu.

İşte yine başlıyoruz....

Kurt silahı Sundown'ın elinden çekip aldı. Dolu olup olmadığını kontrol etmek için namluyu açtı ve başını salladı. "Mermi mi kovboy? Gerçekten mi?"

Sundown omuz silkti. "Bazen boşa enerji harcasanız bile denemeniz gerekir."

Kurt güldü, sonra geri uzattı. "Azmine hayranım, her ne kadar işe yaramaz olsa da."

Abigail kurdun en azından bir düşman olduğunu anlayınca rahatladı.

Sundown silahı duvara yasladı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Zarek her ihtimale karşı beni gönderdi."

Sundown çenesindeki bıyıkları kaşıdı. "Çünkü bok yokuş aşağı yuvarlanır."

"Evet, Z'yi kızdıran şey kıcıma tekmeyi yiyor. Sana hiç Astrid'in Z'ye verdiği şeyin beni ne kadar kızdırdığını söylemiş miydin?"

Psikopat piç tanrı güçleri mi? Yemin ederim her gece yatağa girdiğimde

Tek arzum boğazını parçalamaktı ve artık onlarla birlikte yaşamıyorum bile. Üzücü, değil mi?"

Sundown sanki kurt sinirine dokunmuş gibi sinirlendi. "Bahsettiğin kişi benim oğlum ve seninle ters düşmek istemem Sasha. Ama bu ses tonunu koru ve ve biz de öyle yapacağız."

Sasha teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Özür dilerim. Sen ve Ash'in ondan gerçekten hoşlanacak kadar tuhaf olduğunuzu unutmuşum. Hayır. zevkin muhasebesi." O delici bakışlarını kadına doğru çevirdi. "Ve bu felaketin sebebi siz olmalısınız."

Abigail alınmıştı. Ne oldu? Bir yerlerde, üzerinde fotoğrafının bulunduğu ve onu kıyametin sebebi olarak ilan eden kozmik bir sosyal medya yayını mı vardı? "Ben hiçbir şey yapmadım."

Sundown sırtıttı. "İnkâr ediyor."

"Harika. O zaman onu çakallara yem edebiliriz, ben de Sığınak'a geri dönüp arkadaşlarıyla birlikte gelip duran bu harika esmeri incelemeye devam edebilirim."

Bu onu eğlendirmedi. Hem

de hiç.

Sundown onun öfkesini görmezden geldi. "Arkadaşlardan bahsetmişken... yeni çakal dostlarımız neden sizden kaçtı?"

Sasha kasıla kasıla yürüyen bir tavus kuşu gibi salınıyordu. "Ben o kadar belalıyım."

Sundown homurdandı. "Ciddiyim."

"Ey küçük inançlı. Ünümden şüphe mi

ediyorsunuz? Yeteneklerimden?" "Ve beyninden."

Sasha tsked. "Peki. Dürüst olacağım.... Kesinlikle hiçbir fikrim yok. Sayıca benden üstündüler. Onlar için parçalanması kolay biri olmalıydım. Onların sabah atıştırmalıkları olmak istemediğimden değil, ama-"

"Kurt her zaman çakalın en doğal düşmanı olmuştur. Kurtlar, mevsim uygun olduğunda onları avladığı bilinen az sayıdaki yırtıcıdan biridir. Ve bu nedenle Çakallar doğaları gereği onlara karşı temkinlidir. Özellikle de güçlerini sadece tahmin edebildikleri bilinmeyen bir panteondan olanlara. Hiç şüphesiz, geri çekilmenin en iyi hareket tarzı olduğunu düşündüler. Sun Tzu'nun dediği gibi, her iki taraf da cahilse düşman ve kendiniz, tehlikede olduğunuz kesin."

Abigail, arkalarında duran yaşlı bir İngiliz'e benzeyen sesle döndü.

İngiliz değildi. Ya da onun düzgün, kalın aksanlı konuşmasından beklediği gibi bir şey değildi.

Ondan biraz daha uzun boylu olan adam taba rengi süet bir ceket giymişti.

Saçaklı kolları, ağır Kızılderili boncuk işçiliği ve oyma kemikler vardı. Gümüş rengi saçları, solmuş yüzünü çevreleyen iki örgüye ayrılmıştı. Ancak, yaşlılık ela altın rengi gözlerinin keskinliğini azaltmamıştı ve bu gözler onu ruhuna kadar kesen bir suçlamayla ona bakıyordu.

Ani bir geri adım atma isteği duydu ama korkak olmayı reddetti. Bu yüzden kendini savundu ve yapabileceği en cesur yüzü takındı.

Sundown başını saygıyla adama doğru eğdi. "Choo Co La Tah, burada ne yapıyorsun?"

Choo Co La Tah korkutucu bakışlarını ondan Sundown'a çevirdi. "Açılım başladı ve bu yüzden Ren'in itirazlarına rağmen bekleyemeyeceğimi biliyordum. Dineh gibi

derdi ki, Çakal her zaman dışarıda bekler ve Çakal her zaman açtır. Kokusunu alır almaz kadının peşine düşeceklerini biliyordum. Biz vadiye ulaşmadan onu öldürürlerse, onları durduracak kimse olmayacak. Bu yüzden burada ve şimdi ortaya çıkıyorum. Ne olursa olsun ikiniz de korunmalısınız." Ceketini açtı sağ kolunun altında duran bir kargayı göstermek için. Onu çıkardı ve görünen yaşıyla çelişen bir zarafet ve beceriyle yere koydu.

Bir gaklama sesi çıkaran kuş kanatlarını çırpı, sonra bir adama dönüştü. Bu adam yirmili yaşlarının başında, simsiyah saçları ve gözleriyle görünüyordu. Tamamen siyah giyinmişti, şaşırtıcı derecede seksiydi ve çakallardan bile daha korkutucuydu.

Ayrıca dişliydi.

Ve şimdi tüm erkekler ona bakıyor, onu son derece rahatsız ve mahcuptu. Etrafı ilk kimin saldıracağına dair bahse giren aç kedilerle çevrili bir fare gibi hissediyordu.

"İçinde bulunduğun durumun ciddiyetinin farkında mısın, canım?" Choo Co La Tah ona sordu.

Öyle yaptı. Ama bu soğuk, sert bir gerçeği durdurmadı. "Ölmek istemiyorum."

Yaşlı adamın bakışlarında hiç sempati yoktu. "Duwamishlerin dediği gibi, ölüm yoktur, sadece dünyaların değişimi vardır."

"Bu dünyayı seviyorum."

"O zaman bunu Yaşlı Ayı'nın canını almadan önce düşünecektiniz. Sizi temin ederim, ilerlemiş yaşında bile,

O da diyar değiştirmek istemedi. Ve o, öldürdüğün ve sana bir kez bile zarar vermeyen pek çok kişiden yalnızca biri."

Bunun üzerine öfkesi patladı. Ne cüretle ona patronluk taslardı - aksanı ve uygun ses tonuyla daha da belirginleşen bir şeydi bu.

Masum insanları dengesiz bir seri katil gibi takip etmemişti. O bir intikamcıydı.

Tüm bunların gerçek kötöleri tarafından başlatılan mide bulandırıcı skor. "Kara Avcılar yüzyıllardır halkımı avlıyor."

"Halkınız, madam, insan... en azından çoğu bu terimi hak ediyor. Onlar Karanlık-Avcıların korumaya çalıştıkları kişilerdir."

"Evet, doğru. Onlar..." Zihninde görüntüler parıldarken sözleri kesildi. Saldırıya uğrayan sayısız insanın merhamet için yalvardığını duydu.

Kara Avcılar tarafından değil.

İnsan ruhlarını alıp onlardan beslenebilmek ve yirmi yedinci yaş günlerinden sonra yaşayabilmek için onları öldüren Apollitler tarafından, tıpkı Sundown'ın ona söylediği gibi. Çığlıkları kafatasında yankılanırken bunun dehşeti ona sert bir tokat gibi çarptı.

Olamaz.

İnkâr edercesine başını salladı. "O görüntöleri kafama sen yerleştirdin. Onlar gerçek değil."

Choo Co La Tah içini çekti. "Halkımın bir sözü vardır. Kirha tahananha ditari sukenah. Güneşin varlığını inkar etmek onun kabarcığından kaçmak değildir. Sadakatinize hayranım. Ama bazen acı verse bile gerçekte yüzleşmek zorundasınız."

Hayır, yapmadı. Çünkü eğer o haklıysa, o görüntüler gerçekse, o zaman o kadar derin bir seviyede yanıliyordu ki bu onu hasta ediyordu. Bu, hak etmeyen insanlara korkunç şeyler yaptığı anlamına gelirdi.

Masumları yırtıcılardan koruyan insanlar.

Ve eğer durum buysa, kendisiyle yaşayabileceğinden emin değildi.

Ben bir avcı değilim. Ben bir koruyucuyum.

Choo Co La Tah'ın gözleri şefkatle doluydu. "Acını anlıyorum çocuğum. Ama Konfüçyüs okumalıydın."

Onun sözleri karşısında kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Savaş yerine onun bilgeliğini öğrenmek için zaman ayırsaydınız, intikam yoluna girmeden önce iki mezar kazmanız gerektiğini bilirdiniz."

Buna sinirlendi. "Anlamıyorsun."

"İşte burada tamamen yanıliyorsunuz. Ne yazık ki, hepimiz Bir noktada birinden bir şey için intikam almak istedim. İnsanların ve bufaloların bu küçük gezegende dolaştığı zamanlardan beri yaşıyorum. Sayısız düşmanın, uygarlığın ve insanın başlangıcından, çiçeklenmesinden ve ölümünden sağ çıktım. Ve tek

Tüm bu yüzyıllar boyunca en çok öğrendiğim gerçek eski bir Japon atasözüdür. Eğer nehir kenarında yeterince uzun süre oturursanız, düşmanınızın cesedinin yüzerek geçtiğini görürsünüz."

Bu onun öfkesinin kabarmasına neden oldu. Kulağa çok basitmiş gibi geliyordu. Ama yanıliyordu ve o da bunu biliyordu. "Ölümsüz olsa bile mi?"

"Özellikle de o zaman. Tsalagi'den alıntı yapacak olursak, dününüzün bugününüzden çok fazla tüketmesine asla izin vermemelisiniz. Geçmiş gitmiştir ve yarın en iyi ihtimalle bir belki'dir. Bu anı yaşa çünkü sahip olabileceğin tek şey bu olabilir."

Tiksintiyle dudağını büktü. Onun özlü sözlerini söylemek kolaydı ama onun kadar acıyla yaşamak başka bir hikâyeydi. Ve ebeveynlerinin katledildiğini görmek kimsenin üstesinden gelemeyeceği bir şeydi. Asla. "Nesin sen? Fal kurabiyesi yazarı mı?"

Kızılderili Kara-Avcı ilerlemeye başladı ama Choo Co La Tah ona ulaşamadan onu durdurdu. Konuşurken ses tonunda kahkaha vardı. "Saygı kazanılmalıdır, Ren. Talep edilmedi. Sorgulayan bir zihin İnsanın sahip olduğu en değerli ve en nadir kaynak. Onun azmine ve yersiz sadakatine hayranım."

Bu sözler onu utandırdı ve bir şekilde çocukça davrandığı hissine kapılmasına neden oldu.

"Ve ben bilmiyorum." Ren'in derin ve yankılanan sesi gök gürültüsü gibi yuvarlanıyordu.

Choo Co La Tah onun omzuna nazik bir el koydu. "Tüm duygular geçerlidir ve ben seninkileri küçümsemiyorum Abigail. Asıl yolculuğumuz güneş battıktan birkaç saat sonra başlayacak. Bu arada hepiniz dinlenmeli ve gücünüzü korumalısınız. Siz uyurken Sasha ve ben sizi koruyacağız." Sundown'a baktı. "Ve Andy'ye haber vereceğim ve onun da güvende olduğundan emin olun."

Sasha kaşlarını kaldırdı. "Neden her zaman askere alınan kurt oluyor?"

Choo Co La Tah gülümsedi. "En çok dinlenmiş olan kurttur."

Sasha alay etti. "Ne? Benim duygusal patlamama mantık mı katmak istiyorsun? Bunun neresi adil?"

Eğer bu kadar üzgün olmasaydı, Abigail Sasha'yı eğlenceli bulabilirdi ama şu anda hiçbir şey ona komik gelmiyordu. Hele de geçmişinin acısı ve vicdan azabı üzerindeyken. jilet gibi keskin pençeleriyle onu parçaladı. Ben dedikleri gibi değilim. Değildi. En azından öyle olmadığını umuyordu.

Ama ya öyle olsaydı?

Sundown, Choo Co La Tah'ın dikkatini çekmek için boğazını temizledi. "Dinlenmemiz gerektiğine katılıyorum. Ama bodrumda küçük bir akrep sorunu var ve gün ışığında Ren'le benim için tek güvenli yer orası. Kusura bakmayın ama onlar üzerimde gezinirken uyumak istemiyorum."

Choo Co La Tah Abigail'den uzaklaştı. "Ah, evet, akrep istilası. Umutsuzluğa kapılmayın. Haşere sorununuzun icabına baktım. Artık hepsi gitti."

"Karı sen mi gönderdin?" Abigail sordu.

Başını öne eğdi. "Gelecek olan belalar beni zayıflatmak için tasarlandı. Çakal, insanlığı kendi aletlerinden korumak için beni enerji harcamaya zorluyor. Şimdilik gücüm dayanıyor. Ama yaşlandım ve güçlerimi gençken olduğundan çok daha sık şarj etmem gerekiyor. Eğer gücümü kaybetmeden önce Vadiye ulaşamazsak..."

Hiçbiri için hoş olmaz. Ve hepsi benim

hatam olacak.

Jess, Abigail'in gözlerindeki dehşet dolu bakışı saklamadan önce gördü. Ondaki bu alışılmadık kırılmanlık Jess'in yüreğini burktu.

Kırılganlığını gösterecek türden bir kadın değildi. Yaptığı gerçek ...

Kadın mutlak bir ıstırap içindeydi ve adam acı çeken kadınlara her zaman bayılmıştır.

"Hadi," dedi ona nazikçe. "Seni aşağıya geri götüreceğim."

Bir kez olsun itiraz etmedi ve bu da ona gerçekten ne kadar üzgün olduğunu gösterdi. Ren onları takip ederken, Choo Co La Tah ve Sasha onlara katılmak isteyebilecek diğer düşmanlara göz kulak olmak için yukarıda kaldılar.

Asansöre binene kadar kimse konuşmadı. Ren kollarını göğsünde kavuşturarak kapıyı kapattı ve onlara baktı. Abigail'den Jess'e baktı. "Bu gece öldürmek istediği adamın ben olduğumu ve şimdi onu korumak zorunda olduğumu bilmek beni ne kadar rahatsız ediyor bilemezsiniz."

Jess homurdandı. "Evet, o da beni öldürmeye çalıştı ve ben bunu atlattım."

"Ben senin kadar iyi bir adam değilim, Sundown. Her ne koşulda olursa olsun düşmanıma sırtımı dönmekte zorlanıyorum."

"Oh, ona sırtımı döndüğümü söylemedim. Tüm erişte duygularımdan yoksun değilim. Ama kin de tutmuyorum. Bazen çingiraklı yılanın güneşte yatmasına izin vermeniz gerekir."

Ren nefesinin altında bununla ilgili müstehcen bir şeyler mırıldandı.

Abigail boğazını temizledi. "Erkekler mi? Bu küçük kutuda seninle birlikte durduğumu ve her kelimeni duyabildiğimi biliyor musun?"

Birbirlerine ters ters baktılar.

"Biliyoruz," dedi Ren. "Sadece umurumda değil."

Asansör durup Jess, kapıyı açabilmesi için Ren'i kenara çekerken gözlerini devirdi.

Abigail dışarı çıkmadan önce tereddüt etti.

"Bir sorun mu var?" Jess tek koluyla kapıyı onun için açık tuttu.

Başını biraz dışarı çıkardı ve gözlerini kısarak yere baktı. "Yerde akrep olmadığından emin olmak için."

Onun alışılmadık çekingenliğine güldü. "Mucizevi bir şekilde hepsi gitmiş." Yaşadıkları çilenin tek kanıtı, çakalların daha önce atlamak için kullandıkları tavandaki delikti. "Güvenli görünüyor."

Ren düşmanca bir ses çıkararak onları itti ve arka taraftaki yatak odası süitine geçti.

Jess ona dudak büktü. "Biliyorsun dostum, bu çok kaba."

Yorum yapmadan ya da duraklamadan yoluna devam ederken Ren onu terslemek için elini omzunun üzerinden kaldırdı.

Abigail onun açık düşmanlığı karşısında yutkundu. Hedefi o olduğu için onu suçladığından değil. Yine de...

Sundown utangaç bir tavırla, "Çok fazla üstüne alınma," dedi. "Ren... şey... o Ren. Bir şey ifade etmiyor."

Keşke bu kadar basit olsaydı ama yine de onun kendisini daha iyi hissettirmeye çalışmasını takdir ediyordu. "Benden nefret ediyor."

"Senden çekiniyor. Büyük fark var. Dediği gibi, o senin hedefindi. Bir erkeğin çabuk atlatabileceği bir şey değil."

"Uyum sağlamış görünüyorsun."

Daha önce hiç görmediği kadar şeytani ve çekici bir sırıtışla parladı ve bu sırıtış midesine tuhaf şeyler yaptı. "Ben onun kadar zeki değilim."

Evet, istediği zaman yıkıcı olabiliyordu. "Bundan biraz şüpheliyim."

"Bu bir iltifat mı?"

"Ön bahçenizdeki karı görmediyseniz diye söylüyorum, cehennem gerçekten de dondu."

Onu daha önce götürdüğü odaya doğru götürürken güldü. Artık hayatlarından endişe etmiyorlardı. evinin güzelliğini takdir edebiliyordu. Koridor, beyaz lambri ile huzurlu bir koyu sarıya boyanmıştı. Duvar aplikleri barok tarzdaydı ve Sundown Brady'nin sadeliğiyle çelişiyor gibiydi.

"Burayı siz mi dekore ettiniz?"

Omzunun üzerinden kaşlarını çatarak ona baktı ve birkaç galonluk yükü olduğunu düşündüğünü söyledi. "Evet, hayır...

Dekorasyon, boş zamanlarımda yapmaya çalıştığım bir şey değil. Evle birlikte geldi."

"Neden burada yaşamak istedin? Alınma ama burası pek senin tarzın gibi görünmüyor."

Onun odasında durakladı. "Sanırım buna alınmam gerekebilir. Benim tarzım hakkında tam olarak ne söylüyorsunuz?"

O da durakladı, sonra omuz silkti. "Bilemiyorum. Sen sadece erkek mağarası olan bir adama benziyorsun. böyle bir şey..."

"Rafine mi?"

Başını olumlu anlamda salladı.

"Bu sadece ne bildiğinizi gösteriyor. Bilgin olsun diye söylüyorum, bazı süslü şeyleri severim."

"Ne gibi? Dantelli iç çamaşırı mı?"

"Benim kadınlarımda, evet." Adam ona nefret etmeyi öğrendiği o sırtışı fırlattı. Yüz hatlarını yumuşattığı ve onu korkunç derecede karşı konulmaz kıldığı gerçeğinden başka bir nedenle değil.

"Ve-?" diye sordu adam devam etmeyince.

Ensesini kaşdı. "Biri opera, diğeri de yabancı filmler, özellikle de Fransız filmleri."

Alay etti. "Hayır, yok."

"Görmek istersen sana Opera Birliği üyelik kartımı gösterebilirim. Yıllardır sezonluk bilet sahibiyim."

Onun hakkında onu şaşırtan onca şey varken, Bunlar onu gerçekten şaşırtmıştı. Bu kadar iri ve sert bir adamın bir opera koltuğuna sıkıştığını hayal bile edemiyordu.

"Kahretsin, keman bile

çalıyorum." "Keman

demek istiyorsun."

"Onu da çalın. Ama Mozart ve Grieg, zor bir gecenin ardından gevşemek için en sevdiğim parçalar."

Aklının bir köşesinde, oyuncak piyanosunda Wagner çaldığı ve sonra ona tuşların ne olduğunu gösterdiği belli belirsiz bir anı vardı. "Bana 'Chopsticks'i sen öğrettin."

"Ben yaptım."

Bu kadar büyük ve yırtık bir adamın böylesine hassas bir enstrümanı kullanması düşüncesi uyumsuzdu ve yine de ...

Neden daha fazlasını

hatırlayamıyorum? Sundown onun

için kapıyı açtı.

Abigail yatağa doğru gitti, sonra durakladı. Sundown gitmek yerine dolaptan bir battaniye ve yastık çıkardı ve yere bir palet yaptı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, bariz cevaptan korkarak.

"Odamı dağıtmıştık, hatırladın mı? Başımın üzerinde koca bir delikle uyumak istemiyorum. Alçı ya da başka bir şey düşebilir ve beni yeterince korkutabilir, bir kadın gibi çığlık atabilirim

ve kendimi küçük düşürmek. Sasha evdeyken bunu kesinlikle yapmak istemiyorum. Bana sonsuza kadar güler ve ben de onun derisini yüzmek zorunda kalırım."

İtiraz etmeye başladı ama dürüst olmak gerekirse onun burada olmasından memnundu. Her ihtimale karşı. Tüm bu olanlardan sonra sinirleri bozulmuştu.

Ondan kaçıyor olmalısın ya da en azından onu öldürmeye çalışmalısın.

Belki de. Ama eğer çakallar gerçekten onun peşindeyse, yapmak isteyeceği son şey onları eve götürmek olurdu. onu evlat edinen ailesini de öldürebilirdi. Elinde kalan tek şey Hannah ve Kurt'tü. Apollitler iyi olsalar da onlarla savaşmak için yeterli olacaklarından emin değildi. Choo Co La Tah'ın haklı olduğunu söylemeye gerek bile yoktu - daha önce hiç bilmediği kadar bitkin düşmüştü. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. En azından birkaç saatliğine.

O zaman bir kaşış girişiminde bulunabilir.

Ayakkabılarını tekmeleyip saçındaki bandı çekerek at kuyruğunu serbest bıraktı ve yatağı tırmandı. Daha iyi düşünemedi, Sundown'ın yerde yattığı yere baktı. Gözünden kaçmayan tek şey, bir ayağını kapıya dayamış olmasıydı, böylece biri kapıyı açarsa onu hemen uyandıracaktı. Ve tüfek de yerdeydi. parmak uçlarından sadece milimetre uzakta.

Tuhaf... Onun bunu tekrar eline aldığını hatırlamıyordu. Nereden gelmişti bu?

Bunu kaçırdığına göre çok yorgun olmalı.

Bunu aklından çıkararak konuyu değiştirdi. "Başka bir yastık ister misin?"

Koluyla gözlerini kapattı. Gömleğinin yukarı kalkmasına ve taş gibi sert karın kaslarının bir anlığına görünmesine neden olan bir şey. Evet, bunun üzerine çamaşır yıkayabilirdi. "Yok, sağ ol. Ben böyle iyiyim."

Birden fazla şekilde. Yerde öyle yatarken kesinlikle şahaneydi.

Aklımı kaybettim. Ve sonra biraz. Onu çekici bulman mümkün değil. O senin aileni öldürdü.

Yoksa söylemiş miydi? Ona daha önce doğruyu söylemiş olabilir miydi? Eğer gerçekten soğukkanlı bir katilse, neden onu buraya getirmek yerine öldürmedi? Yapabilirdi onu akreplere ve çakallara terk etti. Onun yerine, onu korudu.

O bir katil. Yüzünü gördün. Efsanesini biliyorsun.

Doğru. İnsan geçmişiyle ilgili yaptığı araştırma onun insanlığın en kötü türü olduğunu göstermişti. O kadar iğrençti ki ödül avcıları ve kolluk kuvvetleri bile ondan korkuyordu.

Ama onunla yaşadığı kişisel deneyim bunu yalanlıyordu.

Ya yanılıyorsa? Ailesi öldüğünde o kadar küçüktü ki. O geceyi doğru hatırlıyor muydu? Onu aynada hâlâ çok net görebiliyordu. Yine de yerdeki adamla hafızasındaki adam arasında farklar vardı.

Neden şimdi çocukken olduğundan daha büyük görünüyordu?

Uyumaya ihtiyacı olsa da cevaplar istiyordu.

Kendini durduramadan, onu en çok rahatsız eden soruyu sordu. "Babamla öldükleri gece ne için kavga ettiniz?"

Fısıltıyla sorduğu soru onu derinden yaralayan eski anıları canlandırınca Jess sessizliğe gömüldü. Düşünmemeye çalıştığı şeyler. Yıllardır peşini bırakmayan şeyler. Tıpkı Bu anılar onun için ne kadar kötü olsa da Onun için ne kadar zor olduğunu hayal edin. Ailesinin başına gelenler gibi bir şeyi görmek bir küçük için utanç vericiydi.

Bir yanı yalan söylemek istedi ama sonunda dürüstçe konuştu. "Annen."

Yatakta doğrulup ona baktı. "Ne?"

Kolunu indiren Jess, kaçınılmaz itiraf karşısında iç geçirdi duymayı hak ediyordu. "Baban onun sevgisini ondan çalmaya çalıştığımı düşünüyordu."

"Öyle miydin?"

"Pek sayılmaz. Ben ve o arkadaştık, başka bir şey değil."

"Yalan söylüyorsun," diye suçladı.

Keşke bu kadar basit olsaydı. "Hayır, tatlım. Ben doğruyu söylüyorum. Bu konuda yalan söylememe gerek yok."

"Siz ona bir sebep vermediğiniz sürece babam neden böyle düşünsün ki?"

Çünkü o lanet olası bir deliydi, ama Jess bunu ona asla söylemezdi. Adam onun babasıydı ve yapmak isteyeceği son şey onunla ilgili anılarını lekelemek olurdu. Gerçek şu ki, babası Laura'nın hayatındaki beş yaşın üzerindeki tüm erkekleri delicesine kıskanırdı. Her erkeğin onun için şehvetle yanıp tutuştuğunu varsayıyordu ve onun dünyasında biri, sırf kendisine başka birini hatırlattığı için onunla konuşmak isteyemezdi. Hayır, en kötüsü de Laura'yı onu aldatıyor. Laura'nın ondan önce öleceği bir şey.

Jess bunların hiçbirini söyleyemediği için diğer basit gerçeği söyledi. "Çünkü anneni seviyordum ve Dünyada onun ya da senin için yapamayacağım şey yoktur."

Abigail o anı hatırladıkça gözlerinin yaşardığını hissetti. annesinin yüzünün güzelliği. Onu, annesinden daha fazla sıcaklıkla dolu bir gülümsemeye sahip harika bir melek olarak görmüştü. güneşin kendisini. Hepsinden önemlisi, ne kadar güvenli ve Annesi kollarını ona her sardığında hissettiği sevgiyi. Tanrım, onunla bir saniye daha geçirmek ...

"Eğer aşık olsaydın-"

"Aşık değilim, Abby. Babanın kalın kafasına sokamadığı şey buydu. Ona karşı hissettiğim şey bu değildi. Ben sadece

onu mutlu etmek ve güvende tutmak

için." "Neden?"

Jess, içinde bir acı dalgası kabarıırken çenesinde bir tikin başladığını hissetti. Laura, Jess'in mkemmek bir fiziksel kopyasıydı.

Matilda. Hatta bazı tavırları bile. Ama o Tilly değildi ve bunu biliyordu. "Bana eskiden tanıdığım birini hatırlattı." Bir zamanlar bu dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğim birini.

"Anlamıyorum."

Ve açıklaması zordu. "Annenle Reno'ya taşındıktan kısa bir süre sonra tanıştım. Garson olarak çalışıyordu.

bazen gidip yemek yerdim." Küçük lokantada her zamanki yerine otururken içeridekilere pek dikkat etmemişti.

Pencereden dışarı bakıyor, dışarıda yürüyen kalabalığı süzüyordu ki masasında bir fincan kahve belirdi.

"ok minnettarım," diye mırıldandı, her zamanki garson Carla'nın oturur oturmaz ona kahve getirmesini bekliyordu.

"Rica ederim." Bu yabancı sesin yumuşak tınısı dikkatini kadının yüzüne çekmişti. şimdi bile, kafasını kaldırıp geçmişe baktığında yaşadığı şoku hissedebiliyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

Ed'in ağzı açık kalmış ve muhtemelen ona da en az söylediğinde hissettiği kadar aptalca gelen bir şeyler mırıldanmıştı. Sonraki bir saat boyunca, Ed'in onun hakkında kapsamlı bir geçmiş araştırması yapmasını sağlayacak kadar çok bilgiyi ondan zorla almıştı.

Bu rapor onu en az onu lokantada görmek kadar şaşırtmıştı. Laura, Bart'ın Matilda'ya tecavüz ettiği gün doğurduğu çocuğun büyük büyük torunuydu.

Matilda'nın evlatlık verdiği bir çocuk.

Squires doğduktan birkaç yıl sonra ona bebekten bahsettiğinde, bebeğin yerini tespit edememişti. O zamanlar kayıtlar aynı şekilde tutulmuyordu. Bugün. Laura'ya rastladığı ve Ed'in kendi kontrolünü yaptığı geceye kadar, o çocuğun bir erkek olduğunu bile bilmiyordu.

İlk başta bu keşiften dolayı çok öfkelenmiş ve bu canlı hatırlatıcıyı kendi bölgesinin tam ortasına bıraktığı için kadere kızmıştı. Matilda'yı düğünlerinden önce alarak onun şerefini asla lekelemediğini bildiğinden, Laura'nın soyunun sperm donörü hakkında hiçbir şüphesi yoktu.

Ama ertesi gece iki şeye odaklanmayı seçmişti. Birincisi, bebeğin şiddet sonucu dünyaya gelmiş olması onun suçu değildi ve Jess'in bunu çocuğun soyundan gelenlere karşı kullanması için hiçbir neden yoktu. İkincisi, onlar da en az Jess'in sevdiği kadının bakıp büyüüttüğü çocuklar ve Squires'in göz kulak olmasını sağladığı torunları kadar onun bir parçasıydı. Laura'yla da ilgilenmesi adil olurdu.

Laura'da sadece Matilda'nın kibar yüzünü görmüştü.

Abigail'de her ikisini de gördü. Canından çok sevdiği kadını ve varlığının her parçasıyla nefret ettiği adamı.

Müthiş bir kombinasyondur.

"Ve?" Abigail sordu. "O bir garsondu..."

"Arkadaş olduk," dedi basitçe. Ve bu mutlak gerçek. "Haftada birkaç kez giderdim ve biraz sohbet ederdik." Acı tatlı anılarına gülümsedi. Matilda gibi o da tatlı ve mütevazı biriydi. "Son derece zeki ve hazırcevaptı. Çok da komikti. Eskiden arkadaşlarıyla ve diğer müşterilerle şakalaşmasını dinlemeyi seviyorum."

"Onunla hiç çıktın mı?"

"Asla. Kara Avcıların biriyle çıkmasına izin verilmez ve ben de ona sunacak hiçbir şeyim olmadığını biliyordum. Sadece onunla birlikte olmaktan hoşlanıyordum. İyi bir insandı ve etrafta ondan çok fazla yok. Büyük bahşişler bırakırdım ve çalıştığı her an bana hizmet etmeye kalkışan herkesi ölümle tehdit ederdi."

"O zaman babam sana neden kızdı?" O

psikopat bir aptaldı.

Ama Jess bunu söylemedi. "Annene doğum gününde yerel bir dükkânda gördüğüm kelebek kolyeyi vermek gibi bir hata yaptım. Güzel olduğunu düşünmüştüm ve içindeki mavi elmaslar bana onun gözlerini hatırlatmıştı. Kötü bir niyetim yoktu ama baban öyle görmedi. Onu tanımama rağmen onunla tanışıp evlenmeden çok önce, onu Onu benimle aldattı ve ben de ona fiziksel olarak zarar vermeden oradan ayrıldım."

Abigail zihninde onun sözlerini çürütecek ya da destekleyecek bir anı aradı. Tek hatırlayabildiği bağırış çağırış sesleriydi. Annesiyle babası çok kavga etmezdi ama kavga ettiklerinde saklanması gerektiğini bilecek kadar çok kavga etmişlerdi.

Bunu saklaması hayatını kurtaran şeyin ta kendisiydi.

Sundown iç çekti. "Devriyeye çıktım ama içimdeki kötü hislerden kurtulamadım. Onu bu kadar kızgın bir halde bırakmak istemedim. Ama kalsaydım, birkaç organını yeniden düzenleyeceğimi biliyordum ve bu onu daha da üzecekti. Eğer gidersem sakinleşeceğini ve her şeyin yoluna gireceğini düşündüm.... Saat onda aramaya çalıştım ve cevap alamadım. Bu beni daha da endişelendirdi. Bu yüzden geri döndüm ve..." Tekrar konuşmadan önce tereddüt etti. "Polis zaten oradaydı ve beni içeri almadılar. Etrafta seni aradım ve seni sordum ama hiçbir iz yoktu. Her kimsen Aileni öldürdü, seni de götürdü. Seni uzun süre aradık ama bir daha gören olmadı." Ona kaşlarını çatı. "Peki sana ne oldu? Nereye gittin? Gitmek mi?"

Abigail üvey babasının ne zaman ortaya çıktığını hatırlamaya çalıştı. Ama tek gördüğü Sundown'ın odasından çıktığı olmuştı. Ve sonra tanıdık bir sesin ona seslendiğini duyana kadar geçen süre sonsuzmuş gibi geldi. "Üvey babam beni aldı onunla birlikte. Polisi gördüğümü ya da o geceyle ilgili senin dışında pek bir şey hatırlamıyorum."

"Onları öldürdüğümü nereden

çıkardın?" "Seni odamda gördüm."

"Orada değildim, Abigail. Sana yemin ederim." Ses tonunda o kadar büyük bir inanç vardı ki, ya dünyanın en iyi yalancısıydı...

Ya da doğruyu söylüyordu.

"Tıpkı sana benziyordu. Kovboy çizimleri bile vardı."

"Reno'da bir çift bok tekmeleyen ayakkabı normal ayakkabıdır. Bu bir şey ifade etmez."

Bu kadarı doğruydu. Yine de...

"Üvey babam bunu doğruladı. Apollitlerin müttefiki oldukları için ailemi katlettiğinizi söyledi."

"Apollite'nin ne olduğunu bildiklerinden bile haberim yoktu. Normalde Kara Avcısı ağı dışında kimseyle konuştuğum bir şey değil, biliyor musun?"

Bu biraz fazla mantıklıydı. Abigail onu ovuşturdu Gerçeği anlamaya çalışırken alnına baktı. Duyguları çok çelişkiliydi.

"Peki şimdi neye inanıyorsun?" diye sordu.

Her şeyden bunalmış bir halde yatak başlığına yaslandı. "Bilmiyorum, Sundown. Bilmiyorum." Bu kadar yorgun olmaktan ne kadar da nefret ediyordu. Bu onu duygusal bir enkaz haline getiriyordu ve şu anda her şey çok daha kötüydü. Gözyaşları başladı Her şey üzerine çökerken yanaklarından aşağı sessizce süzölüyordu. Hayatı hiçbir zaman basit ya da kolay olmamıştı.

Ancak tüm geçmiş, şu anki durumla kıyaslandığında atlıkarıncaya binmek gibiydi. Kafa karıştırıcı ve korkutucuydu.

Ve eğer Choo Co La Tah haklıysa, yaşamak için çok kısa bir zamanı kalmıştı.

Yoksa dünyanın sonu

gelirdi. Ne yaptım ben?

Ne yapacaktı ki?

Birdenbire Sundown orada, yatağın üzerinde oturuyordu. "Ağlama, Abby. Her şey yolunda."

Öyle değildi ve ikisi de bunu biliyordu.

Onu kollarının arasına aldı ve yakınında tuttu.
Çok uzun zamandır kimsenin yapmadığı bir şey. Tanrım,
çok iyi hissettirdi....

Abigail yüzünü onun göğsüne gömdü. Kalp atışları güçlü ve emindi ve şu anda buna ihtiyacı vardı
Düşmanına sarılmak anlamına gelse bile tamamen yalnız olmadığına dair güvence. "Çok özür dilerim. Normalde bunu yapmam."

"Özür dileme. Annem ağlamanın sana iyi geldiğini söylerdi.
Gözyaşları zihninizi kederden kurtaran yoldur.
düşünceler."

"Şimdi Choo Co La Tah gibi konuşuyorsun."

Nazik bir kahkaha atarken yüzünü onun başına yasladı.
göğsünün derinliklerinde gürledi. "O biraz Yoda gibi....
'Sadece yapmak ya da yapmamak vardır. Denemek yoktur.'"

Bu gerçekten de onu gözyaşları arasında güldürmeyi başardı. "Star Wars hayranı mısın?"

"Oh evet. Güç seninle olsun."

Ayıldı. "Eğer Choo Co La Tah'ın söyledikleri doğruysa,
sanırım bunu kazanmak için Güç'ten çok daha güçlü bir şeye ihtiyacımız olacak."

"Merak etmeyin, bir çözüm bulacağız. Her zaman bir yolu vardır." Adamın olumlu tavrı onu şaşırtmıştı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Omuz silkti. "Sadece bir skoru eşitlemek için ölümden dönen bir adamla konuşuyorsun. Buna izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Coyote gibi bir şey bunu kazanabilir mi? Çok zor. Bradys hakkında bir şey var... Biz kaçmayız ve kaybetmeyiz. Ne olursa olsun, kimse beni alt edemez. Ve eğer seni almalarına izin verirsem lanetleneceğim. Seni güvende tutmanın bir yolunu bulacağız ve dünyaya. Bu konuda benim kişisel garantimi aldınız ve bu kolay kolay verdiğim bir şey değil."

Adamın inancı onu şaşkına çevirdi. "Neden umursuyorsun ki? Birkaç saat önce seni öldürmeye çalışıyordum."

"Ve çok uzun zaman önce beni gün ışığına çıkmaktan kurtardın. Bunu da unutmadım. Ayrıca, ben intikam istemeyi anlıyorum. Tüm insan hayatımı bunun peşinde koşarak geçirdim. Bunu sana ya da bir başkasına karşı kullanmayacağım."

Bu onun hakkında okuduklarından çok farklıydı. İddia ettikleri kadar ruhsuz olmaması mümkün müydü?

"Ama," diye devam etti, "eğer senin ve dünyanın kışını kurtarmayı başarırız, bizi öldürmekten başka bir hobi bulmanı rica ediyorum."

Kulağa ne kadar kolay geliyordu. "Yaptıklarımın sonra yaşamama izin vereceklerini gerçekten düşünüyor musun?"

Jess bunu düşünürken durakladı. Jess haklıydı. Son kararı vermek ona düşmezdi. Güçler onun kardeşlerinden bile daha intikamcıydı. Kana kan. Kısasa kısas.

Yine de, her zaman mantıklı olmayan şeyler oluyordu. Ve Güçler...

Düpedüz öngörülemezlerdi.

"İnançlı ol, Abigail. Bazen dünya seni şaşırtır."

Abigail onun sözleri karşısında yutkundu, keşke onlara inanabilseydi. "Evet, ama bunu hiçbir zaman hoş bir şekilde yapmadı. En azından benim için."

Ve kalbinin derinliklerinde gerçeği biliyordu. Yaptıklarının bedelini ödeyene kadar bu iş bitmeyecekti.

Ölecekti ve kötü şöhretli Jess Brady bile bunu durduramazdı.

BÖLÜM 8

Abigail uyandığında birinin onu etkileyici derecede sert bir göğse yasladığını hissetti.

Tarifsiz bir şekilde el üstünde tutuluyordu. En son ne zaman bir erkeğin ona bu şekilde sarıldığını hatırlamıyordu.

Eğer olursa.

Onu tamamen sarmıştı. Sıcak. Baştan çıkarıcı. Davetkâr. Koruyucu. İnsanların kendilerini içinde bulmayı hayal ettikleri ama nadiren buldukları türden tatlı, sevgi dolu bir kucaklamaydı bu.

Tam bir dakika boyunca, tam bir doygunluk içinde

orada yattı. Ta ki onun kim olduğunu hatırlayana

kadar.

Sundown Brady.

Haydut. Karanlık Avcısı.

Katil. Düşman.

İstemsiz bir şekilde sarsıldı, bu da hemen uyanmasına ve sanki daha fazla çakalın duvarlardan fırlayıp onları yemesini bekliyormuş gibi kollarının üzerinde doğrulup etrafına bakmasına neden oldu.

Acil bir tehdit görmeyince kaşlarını çatarak ona baktı. "Her şey yolunda mı?"

Evet... O pozda inanılmaz derecede seksiydi. Kalçaları onunkilere yakın bir şekilde bastırılmıştı ve kolları ham gücüyle şişiyordu. Bu, onun tam da istediği şey için acı çekmesine neden oldu.

ona vermeden önce ölecekti.

"Hayır, sen benim üstümdesin." Onun göğsünü itti.

Yeni pozisyonuna yerleşmek için kalçalarını oynatırken alaycı bir sırıtışla ondan ayrılıp sırt üstü yuvarlandı. "Normalde bir kadın ben onun üstündeyken böyle tepki vermez. Genelde bundan biraz daha coşkulu ve hoş karşılanırım."

Ne kadar inanılmaz olduğunu gizlemek için ona sert bir bakış attı. nefis o zaman onun haklı olduğunu düşündü. Bu egoyu beslemeye gerek yoktu. "Kadınlara seks için para verersen böyle olur."

Onu şaşırtacak şekilde, adam iyi huylu bir şekilde güldü. Kahretsin, bunu yaptığında yıkıcı oluyordu ve ondan nefret etmesi gerektiğini hatırlamasını zorlaştırıyordu.

Durgun bir kedi gibi gerinerek esnedi. "Kusura bakma Sabahtan beri seni eziyorum. Sanırım bir konuşmanın ortasında uyuyakalmışız."

Vardı. Birini şimdi zar zor hatırlayabiliyordu. Hatırladığı tek şey, kendisi ağlarken onun ne kadar rahatlatıcı olduğuydu ve bu düşünmesi gereken son şeydi. "Evet, ama hangimizin önce uyuduğundan emin değilim."

"Sen olduğundan oldukça eminim."

Onun haklı olduğuna dair bir şüphesi vardı ve bu durum biraz fazla tanıdık geliyordu. Aralarında bir uçurum olmasını istiyordu. Kendisini kimseyi, özellikle de onu önemsemekten koruyan güzel ve güvenli bir uçurum. Bu yüzden konuyu değiştirdi. "Silahın hâlâ yerde."

Yanağındaki erkeksi gölgeyi çocuksu ve bir şekilde sevimli bir şekilde kaşıdı. Ona karşı o kadar lakayttı ki, kızın bundan etkilenmesi değil, sinirlenmesi gerekirdi. "İhtiyacım olmadığına sevindim, çünkü her şey orada."

Şaka yapmıyorum. Bu tam bir felaket olabilirdi. "Saatin kaç olduğunu düşünüyorsun?"

"Hâlâ gün ışığı varmış gibi geliyor. Yine de tam saatten emin değilim."

"Ne demek gün ışığı gibi geliyor?"

Cevap vermeden önce esnedi. "Çok kötü bir gücümüz var. Güneşin ne zaman doğduğunu hissedebiliyoruz. Ki hâlâ öyle."

Hayatta kalmalarına yardımcı olması için verildiğine şüphe yok, Apollo kendi bölgesinde bulduğu her Karanlık Avcısı'nı ya da Apollite'i öldürürdü. Yunan tanrısı bu şekilde gerçek bir piçti.

Ve Jess'in iki kardeşini gün ışığında tuzağa düşürerek öldürdü. Diğerlerinin nasıl öldüğünü düşünmek bile istemiyordu.

Lütfen, lütfen bir koruyucuyu öldürmeme izin vermeyin....

Bunu da düşünmemeye çalışarak ayağa kalktı ve tuvalete gitti.

Jess onun odanın diğer ucuna doğru ilerleyişini izlerken konuşmadı. Şimdiye kadar bir kadında gördüğü en baştan çıkarıcı yürüyüşe sahipti. Yavaş, şehvetli ve küstahlık doluydu. Bu öyle bir şeydi ki Erkeklerin dönüp bakmasına neden olan bir yürüyüş. Hepsinden önemlisi, onun o küçük, ateşli vücudundan bir ısırık almak için can atıyordu, Özellikle de o biçimli kıcını.

Adamım, çıplak ve ona sarılmış olması ... Ah, merhaba,

kovboy? O şeylere sahip olmaman gerekiyordu. Arkadaşlarınızı karanlık tanrılara kurban olarak sunan bir insan hakkında düşünceler.

Belki de değildi, ama o bir erkekti ve vücuğu beynini dinleyecek değildi, özellikle de tüm kanı şimdi onu en çok arzulayan kısmında toplandığından. Bu Gördüğü şeyi istiyordu ve o kesinlikle bir ya da iki düzine kık kırıbacına değerdi.

Başını ciddi bir belaya sokmadan önce bunu aklından çıkararak gözlerini kapattı ve Ren'i hissetmek için güçlerini kullandı. Temas kurduğu anda anlamıştı. Ren kendi telepatisiyle geri itti. "Ne var,

kovboy?"

Ren'in kafasının içindeki asık suratlı ses tonuna başını salladı. Düşüncelerine kimsenin yaklaşmasından hoşlanmıyordu - Jess onu suçlamıyordu. Zihin okuyucular onun da en sevdiği şey değildi. "Uyanıp uyanmadığını görmek istedim."

"Uyanıktım ve meditasyon yapıyordum. Ve bir sonraki sorunuza cevap vermek gerekirse, saat neredeyse dört, yani isterseniz kışınızı kapmak için bolca vaktiniz var."

Jess bu sözlerin zihninde canlandırdığı görüntüyü çabucak engelledi. Abigail'in kışını avuçlamak ona olması gerekenden çok daha çekici geliyordu. "Düşüncelerimden uzak dur."

"İnan bana, deniyorum. Dişlerimi fırçaladıktan hemen sonra kusmak istemiyorum."

Piç kurusu.

"Bu arada," diye devam etti Ren, kendisine yapılan hakareti görmezden gelerek.

"Hiç olmadığım kadar zayıfım. İşe yaradığını bildiğim telepati dışında, güçlerin nasıl gidiyor?"

Jess onunkinin de düştüğünü fark edince yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen seninkiler kadar tükenmiştir."

"Sanırım bir süreliğine insanmışız gibi davranacağız."

Jess homurdandı. Abigail de dahil olmak üzere, onun hiçbir zaman insan olmadığını söyleyecek pek çok kişi vardı. "Hiç şekil değiştirebiliyor musun?"

"Hiç sorun olmadı."

İşte bu ilginçti. "Bunun neden arızalanmadığını söylemek ister misin?"

"En çok beni seviyor."

Jess başını salladı. Ukala.

Banyodaki suyun açıldığını duyunca dikkati başka yöne kaydđ. Abigail duş alıyordu....

"Fantezilerinizin röntgencisi olmak gibi bir niyetim olmadığı için sizi onun çıplak halini düşünmekle baş başa bırakacağım, Özellikle de bir engerekle. Savaşmaya odaklandığında bana haber ver-"

"Anladım, Ren. Seninle sonra görüşürüz."

Jess yatakta tek başına uzanmış, diğer odada akan suyu dinliyordu. Aklında, Abigail'in çıplak göğüslerini sabunlarken nasıl görüneceğine dair mükemmel bir görüntü vardı. Vücudu bir intikam hırsıyla yeniden canlandı. Ona duyduğu açlık daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi. Ve bu sadece güzel bir kadın olduğu için değildi.

Başka bir şey daha vardı. O zamandan beri hissetmediği bir şey. Matilda ile ilk tanıştığında. Derinlerde yatan bir acıydı. Bir

onun yanında olmak zorundaydı. Onu

korumak için. Ona sarılmak için.

Oraya gidip yüzünü tokatlatmamak için bütün kontrolünü kaybetti. Ağzının bir köşesi kalkarken
Eğer yaparsa onun öfkesini hayal et.

Kesinlikle tokatlamaya değer. Ama bunu ona yapmazdı. Bir kadını dehşete düşüremeyecek kadar centilmendi. Ne kadar azgın olursa olsun.

Bununla birlikte, onunla ilgili düşünceleri onu öldürüyordu.

* * *

Abigail kendisine verilen tüm bilgileri sıralamaya çalışıyordu. Ailesine inanmak istiyordu. İnandı da.

Ancak kendisine gösterilenleri ve Sundown'ın psikopat bir katil gibi davranmadığı gerçeğini reddetmek zordu.

Keşke her şeyin gerçek yüzünü bilseydi. İnsanları avlayan haydut Apollitler var mıydı? Bu çok mantıksız görünüyordu ama Apollitlerin varlığı da öyle. Biri mümkünse, diğerinin de mümkün olması mantıklı değil miydi?

Ama neden ailesinden hiç kimse onlardan bahsetmemişti?

Kesin olarak bildiği tek şey
yanlışlıkla serbest bıraktığı bir şey tarafından avlanıyordu.
Ve bundan hiç şüphe duymuyordu.

Nasıl bu kadar aptal olabilir?

İç geçirerek sabuna uzandı, ancak o anda şiddetli bir
Bıçak gibi bir acı karnını yardı. Binlerce

En berbat adet krampından bile daha kötüydü. Hareket etmeye çalıştı ama karnında dönmeye devam ederken onu yere çarptı. Cildi alev almış gibi yanıyordu. Su artık yatıştırıcı değildi. Şimdi etini bir ustura gibi yırtıyordu. Gözlerinde yaşlar birikti.

Aman Tanrım, bir uzaylı filminin içindeyim....

Öyle hissettiriyordu. Karnından çıkmaya çalışan bir yaratık. Işık ve ses ona işkence ediyordu. Sanki saykodelik bir flaş tarafından kontrol ediliyormuş gibi görüntüler zihninde yanıp sönüyordu.

Bana yardım edin....

Kelimeleri söyleyemiyordu. Boğazında donup kalmışlardı.

Birden duşun kapısı açıldı. Nefes nefese başını kaldırıp baktığında Sundown'ı orada buldu.

"Abigail?" Ses tonu endişe doluydu.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, "Yardım edin," diye haykırdı.

Suyu kapattı, sonra onu yatağına götürmek için kollarına aldı.

Eğer yapabilseydi, onu taşımasını protesto ederdi. ıslak ve çıplakken. Ama şu anda umurunda değildi ve adam da ikisini de fark etmiş gibi görünmüyordu.

Daha fazla acı onu parçaladığında yüksek sesle inledi.

"Yanımdayım," dedi rahatlatıcı bir şekilde. Onu bir battaniyeye sardı, sonra saçlarını yüzünden geriye doğru taradı.

Tamamen beklenmedik bir şefkat. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Acıyor."

"Neresi?"

"Her yerde. Ama en kötüsü midem."

Jess karnına dokundu ve kadın acı içinde çığlık attı. Jess onun bakışlarıyla karşılaşana kadar apandisit olabileceğini düşündü. Gözleri kıpkırmızı parlıyordu. "Tatlım, bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Ne? Ateş püskürten bir ejderha doğuruyormuşum gibi hissettiğimi mi?"

"Hayır, daha çok ... gözlerinin neden şeytan kırmızısı olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Bayginken döndükleri renkle aynıydılar.

Cevap verecekmiş gibi ağzını açtı ama daha cevap vermeden kesici dişleri uzadı.

Vay anasını.

Artemis'le bir anlaşma mı yapmıştı? Kesinlikle bir Avcıya benziyordu ama bildiği kadarıyla hiçbirinin gözleri kırmızı değildi....

"Ondan uzak dur, Jess."

Omzunun üzerinden bakınca Choo Co La Tah'ın orada olduğunu gördü. "Neler oluyor?"

Abigail o kadar şiddetli bir güçle Jess'in boğazına sarıldı ki ikisini de yataktan düşürdü.

Jess onu yakaladı ama ısırmasını engellemek için mücadele etti. Çok güçlüydü. İnsanlık dışı derecede güçlü. Onu kollarının arasında döndürmek zorunda kaldı ve kız öfkeyle çığlık atarken sırtını ona dayayarak orada tuttu.

Choo Co La Tah odaya girdi ve Jess'in yüzünü ellerinin arasına aldı. Jess'in anlayamadığı bir şeyler söylemeye başladı.

Abigail her şeyiyle onunla savaşıırken anladı. Başını onunkine çarparak onu bayılttı. Yine de, çenesi yanarken bile ona tutundu.

Bir başka şiddetli çığlık atana kadar çırpınışları arttı. Bir an sonra yere yığıldı.

Onu kollarının arasına aldı ve bir kez daha kendisine yasladı. Teni aniden o kadar soğuktu ki, bu onu korkuttu. O iyi miydi? Choo Co La Tah melodik ilahisine devam ederken onu yatağına geri götürdü.

Artık kısa ve sert nefesler alıyordu.

Choo Co La Tah onu yataktan uzaklaştırdı, böylece bir avucunu alnına koyabilirdi. Birkaç saniye sonra sakinleşti ve uyuyor gibi göründü.

Ellerini kalçalarına koyan Jess kaşlarını çattı. "Neydi o?"

"Onun kanını bir iblisinkiyle birleştirmişler."

Bu, kafasına bir darbe daha yemiş gibi hissetmesine neden oldu ki ihtiyacı olan son şey de buydu. Duyuları, bir attan çitlere kafa atmış gibi sarsılmıştı. "Gel Yine mi?"

Choo Co La Tah başını salladı. "DNA'sını bir iblisinkiyle birleştirerek onun yeteneklerini güçlendirmeyi düşündükleri tahmin edilebilir."

İşte bu aptallıkla ilgiliydi. Ama çoğu insan roket bilimcisi değildi ve aptal bir Daimon'un onu bu şekilde kullanarak üstünlük sağladığını düşündüğünü görebiliyordu.

Ama kahretsin, Abigail'in bu kadar aptalca bir şey denemekten daha mantıklı olduğunu düşünebilirdi.

Belli ki öyle değil.

"Yani iblis onu kontrol mü ediyor?"

Choo Co La Tah başını salladı. "İblis öldü. İblisler birini ancak hayattayken kontrol edebilirler ve normalde iblis öldüğünde kişi üzerindeki kontrolü de sona erer. Ama bu... Onun güçlere sahip olmasına neden olacak başka bir şey yaptılar ve bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Çok güzel." En azından bu, bir Kara Avcısını öldürebilecek güce nasıl sahip olduğunu açıklıyordu. "Bizi ısırsa içimizden birini dönüştürebilir mi?"

Choo Co La Tah acımasızca başını salladı. "Eğer dişlerini gösterirse ve kanını herhangi biriyle karıştırırsa, bu onları tamamen kontrolü altına alacaktır. Ve içindeki iblis bu kontrolü arzulayacaktır. Orada ne kadar uzun süre kalırsa, bir kurban için o kadar aç olacaktır."

En korkutucu düşünce de buydu. "Peki ne yapacağız?"

"Onu bir an önce Vadi'ye götürmeli ve ayini gerçekleştirmeliyiz."

"O zaman iyi olacak mı?"

Choo Co La Tah cevap vermeyi reddetti; bu da tek bir anlama gelebilirdi.

Abigail ölecekti.

BÖLÜM 9

Abigail karanlık bir sisin içine düşerken kalp atışlarının yavaşladığını hissetti. Aklından görüntüler geçti. Ailesini tekrar gördü. Güldüklerini duydu.

Birden kendini yerde, ona gülümseyen Sundown'ın yanında küçük bir çocuk olarak buldu. Siyah düğmeli bir gömlek ve kot pantolon giymiş, saçlarını kısa kestirmiş ve yeni tıraş olmuştu. Yine de ona bakmak, özellikle de gülümsediğinde, yıkıcıydı.

"Bak Abby, tavşanı önce çalının altına, sonra da tavşan deliğinin etrafına gönderiyorsun. İşte böyle."

Adamın kırmızı prenses bale odası ayakkabısını bağlamasını hayranlıkla izledi. "O bir tavşan değil, aptal, o bir dantel."

Gülümsemesi genişledi ama dişlerini gösterecek kadar değil. "Evet ama rol yapıyoruz," diye fısıldadı sanki bu büyük bir sırmiş gibi.

"Oh." Diğer ayakkabıyla tekrarlamaya çalıştı.

"Kendine bir kadın bulup yuva kurmalısın Jess. Harika bir baba olursun."

Onun gözlerinde annesinin sözlerinin uyandırdığı acıyı gördü. Küçük Ponies'leriyle dolu şapkasını onlara yaklaştırmak için uzandığında gülümsemesi anında kayboldu. "Yuva kurmaya inanmıyorum. Bu sizin gibi insanlar için." Abigail'in midillilerini geri alabilmesi için şapkasını uzattı.

"Evet, ama yalnız yaşlanmak istemezsin, değil mi?"

Çocukken, annesine sırtını dönmüş, ona bakarken siyah gözlerinin derinliklerinde alevlenen azabı özlemişti. Ama bir kadın olarak, ona işkence eden şeytanları gördü ve bu onun için acı çekmesine neden oldu. Elini onun üzerinde gezdirdi. şapkasının kenarını kaldırdı ve cevap vermeden önce yutkundu. "İnan bana Laura, bu dünyada yalnız yaşlanmaktan çok daha kötü şeyler var."

Abigail kocaman gözlerle yukarı baktı. "Ne gibi?"

Ona, yetişkinlerin acılarını hissetmelerini istemedikleri zaman çocuklara sık sık verdikleri zoraki gülümsemeyi verdi. "Ayakkabılarınızı bağlarken yanınızdan gizlice geçip çikolatalı kurabiyelerinizi yiyen kurabiye canavarları." Yanındaki yerde duran kurabiyelere uzanıyormuş gibi yaptı. Ciyaklayarak, kurabiyeleri almasını engellemek için kendini onun koluna attı.

Kolunu kıvırdı, onu kaldırdı ve göğsüne doğru getirdi, böylece onu kollarında yakalayıp yukarı doğru sallayabildi. Zarif bir hareketle ayağa kalktı, sonra onu etrafında döndürdü.

Jess daha hızlı dönerken "Uçak, uçak, uçak," diye bağırmaya başladı.

Annesi onlara bakakaldı. "Eğer durmazsan yakında o çikolata parçacıklarını giyeceksin, Jess."

Güldü. "Gülüştünü duymak için buna değer."

Ve Abigail.... sevinç içinde güldü ve ciyakladı.

Bir zamanlar o adamı ne kadar çok sevdiğini nasıl unutmuş olabilir?

"Burada neler oluyor?"

Babasının öfkeli sesi neşelerini böldüğünde Jess hareket etmeyi bıraktı. Jess ona yalvarırken babası onu göğsüne bastırdı.

devam etmek için. Onu yatıştırmak için sırtını sıvazlayarak öfkeli babasıyla yüzleşti. "Ben sadece Abby'ye ayakkabılarını nasıl bağlayacağını öğretiyordum."

Babası onu kollarından zorla çekip çıkardı. "Bu senin işin değil, değil mi?"

Jess'in gözlerindeki öfkeyi gördü ama Jess bunu hemen sakladı. "Hayır, sanırım öyle değil."

Annesi bir adım öne çıktı. "Bebeğim, hadi. Jess sadece işe giderken bana mutlu yıllar demek için bir saniyeliğine uğradı."

Babasının bakışları, güzel bir elmas kelebeğin ışıktaki parladığı annesinin boynuna kaydı. Abigail ona dokunmak için uzandı, sonra babasının tutuşunu protesto etti. Acı çekmesine neden olacak kadar sıkı. Protesto için haykırdı ve adamın elinden kurtulmaya çalıştı.

Babası onun kurtulma çabalarını görmezden geldi. "Sana bunu verecek kadar uzun, ha? Ne? Sana böyle hediyeler alacak param yok mu sanıyorsun? Bu mudur yani?"

Annesinin çenesi şok ve öfke içinde düşerken Abigail'i babasının kollarından aldı ve sakinleştirmek için ona sarıldı. "Senin neyin var böyle?"

Jess bir adım öne çıkarak anne ve babasının arasına girdi, böylece onu ve annesini babasının öfkesinden koruyabilecekti. "Bak Stan, seni kırmaya çalışmıyordum. Gerçekten çok güzeldi ve sadece hoşuna gideceğini düşündüm. Hepsi bu. Seni küçümsemek gibi bir niyetim yoktu."

Babası Jess'ten bir baş daha kısa olmasına rağmen onu geri iterek annesini adamlardan uzaklaştırmaya zorladı. Abigail annesinin yüzündeki paniği gördü. Sundown'ın acımasız geçmişini ya da Kara Avcı statüsünü bilmiyor olabilirdi ama babasından cüce olduğu ve bir kavgada kesinlikle onun galip geleceği aşikârdı.

Babası onu tekrar itti. "Her gittiğimde karımın etrafını koklamayı bırakmalısın."

Jess dudağını büktü ve yerinde durdu. Yüz ifadesi, babası geri adım atmazsa ciddi bir dayak yiyeceğinin habercisiydi. "Onun etrafında dolanmıyordum. Biz arkadaşız. Hepsi bu."

"O zaman gidip başkasının karısıyla arkadaş olmanı öneririm. Benim ailem sana yasak."

Jess'in çenesinde öfkeli bir tik çılgınca bir ritim tutturdu. Babasını yere serme dürtüsüyle sürüyü gütmek için zorlandığı belliydi. Odanın öbür ucundaki annesine baktı. "İşe gitmem gerekiyor. Sana sorun çıkardığım için özür dilerim, Laura. Umarım doğum gününü tamamen mahvetmemişimdir ve hediye için de gerçekten özür dilerim."

Onun sözleri babasını daha da öfkeliendirdi. "Evet, bu doğru. Ona bakma konusunda benden ne kadar iyi olduğunu yüzüne vur. Hepimiz uluslararası yatırımcı olup milyonlar kazanamayız, değil mi?"

Jess durakladı ve Abigail onun yüzünde, babasının kafasını duvara çarpmasına bir adım kaldığını söyleyen acımasız ifadeyi gördü. Onun yerine Stetson'ını yerden aldı. ve midillilerini yavaşça sehpanın üzerine bıraktı. En sevdiği mor olanı aldı ve ona vermek için odanın karşısına geçti. "Hepinize iyi geceler." Annesinin bakışlarıyla buluştuğunda gözleri karanlık ve kederliydi. "Mutlu

Doğum günün kutlu olsun, Laura." Sonra şapkasını başına taktı ve dışarı çıktı.

"Stan," diye homurdandı annesi o gider gitmez. "Bu inanılmaz derecede kabaydı. Neyin var senin?"

Onunla alay etti. "Eve geldiğinde bir kadını burada benimle yalnız bulsan ne hissederdin?"

"Birçok kez yaptım. Tracy. Hatırladın

mı?" Alay etti. "O bebek bakıcısı." "Çok

çekici bir kadın."

"Yani?"

Annesi tiksiniş bir ses tonuyla, "Ben de tam olarak bunu söylüyorum," dedi. "İşini kaybettiğin için üzgünüm ama bu, seninle tanıştığım için beri bana iyi bir arkadaş olan bir adamdan nefret etmeye başlaman için bir neden değil."

"Evet, doğru. Bence ikiniz arasında arkadaşlıktan daha fazlası var." Annesi bön bön baktı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Abigail elleriyle kulaklarını kapattı. "Lütfen daha fazla kavga etmeyin. Yüksek seslerden hoşlanmıyorum."

Annesi yanağından öptü ve onu yatıştırıcı bir şekilde kucakladı. "Üzgünüm, bebeğim. Neden gidip odanda oynamıyorsun?" Onu yere bıraktı.

Abigail koridora doğru koştu, sonra babası annesinin kolundan tutup onu daha yakına çekince durakladı.

Sıkılmış dişlerinin arasından, "O kolyeyi ona geri vermeni istiyorum," dedi.

"Neden?"

"Çünkü karımı başka bir adamın hediyesini giyerken görmek istemiyorum. Beni duyuyor musun?"

Annesi gözlerini devirdi. "O benim için bir kardeş gibi. Daha fazlası değil."

"Başka bir şey yok, ha? O zaman söyle bana neden saatinde senin resmini taşıyor?"

Annesinin yüzünde şok ifadesi belirdi. "Ne?"

"Beni duydun. Buraya son gelişinde gördüm. Bu senin bir fotoğrafın. Hiçbir erkek kız kardeşi için bunu yapmaz. Güven bana."

"Sana inanmıyorum. Benimle herhangi bir şekilde ilgilendiğini gösteren hiçbir şey söylemedi ya da yapmadı."

"Ve ne gördüğümü biliyorum."

Kolunu adamın elinden çekip aldı. "Onun hakkında yanılıyorsun."

"Hayır, istemem. Bir erkeğin başka birinin ailesine bu şekilde yaklaşmak istemesi doğal değil."

"Daha önce bununla ilgili bir sorunun

olmamıştı." "O lanet saati daha önce hiç

görmedim."

Abigail duvar boyunca hareket eden bir gölge gördüğünde kaşlarını çattı. Gölge havaya kalktı ve yavaşça ailesine doğru süründü. Gölge nereden geliyordu? Pencere yoktu ve onu yansıtabilecek hiçbir şey de yoktu. Koridorda yavaşça aşağı doğru süzüldü.

Metodik olarak. Ama çocukken dikkati kolayca dağılırdı, Özellikle de anne ve babası tartışmalarını tırmandırırken.

Scooter bebeğini bulmak ve saklanmak için odasına koştu.

Böyle durumlar için yatağının altına bir yuva yapmıştı. Kendini en güvende hissettiği yer orasıydı. Annesi ona prenses saklanma deliği derdi. Abigail oraya harika derdi. Battaniyesi ve oyuncak bebekleriyle orada kalıyor ve devam eden kavgalarının ortasında tanıdık bir ses duyana kadar zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu.

Jess'in.

"Onu hak etmiyorsun, seni piç kurusu."

"Burada ne arıyorsun?" diye hırladı babası, onu oyunundan uyandırarak. "Sana geri gelmemeni söylemiştim."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Annesinin ses tonu çok daha makuldü. "Belki de gitmelisin."

"Bu kadar mı yani?" diye bağırdı babası. "Bunca yıldan ve senin için yaptığım onca şeyden sonra? Bu rastgele bok parçası için beni kapı dışarı mı edeceksin?"

Bağırışlar giderek artarken Abigail kulaklarını kapattı.

Annesinin çığlığı çınladı. "Stan! Silahını indir!" Bir sonraki duyduğu şey kırılan mobilyalar oldu. Dehşete kapıldı, Güvenlik battaniyesine daha sıkı sarıldı ve nefesini tuttu. Neden ağlamadığını bilmiyordu. Ama bir şey ona sesli nefes bile almamasını söylüyordu.

Kulakları sağır eden dört el silah sesi duyuldu.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, dehşet içinde donup kalmıştı. Anne... Gözlerinden yaşlar süzülürken aklında o tek kelime dolaşıyordu. Git onu kontrol et....

Yapamadı. Sanki biri ya da bir şey onu tutmuş ve sessiz kalmasını sağlamış gibi hissediyordu.

Sonra koridordan odasına doğru ürkütücü bir şekilde ilerleyen yalnız topuklu ayakkabıların sesi duyuldu. Kolları ürperdi.

Kimildama, Abby. Sanki annesi onunla konuşuyor gibiydi. Ne yaparsan yap, sessiz ve hareketsiz kal. Görünmezmişsin gibi davran.

Kapısı yavaş bir kavisle açıldı.

Nefesini tutarak yatağının altından baktı ve botların zeminde ilerleyişini izledi.

"Neredesin, seni küçük velet?" Jess hırladı. Odada onu aradı.

Beni bulacak.... Kadının her parçası bu korkuyla sarsıldı. Ölmek istemiyorum.

"Abigail!" diye bağırdı dolabını karıştırırken. "Neredesin sen?"

Siren sesleri havayı doldurdu, bu da onu bulmak için elinden geleni yaparken odasını yırtmasına neden oldu. Adamın yatağını devireceğinden korkarak başını örttü.

"Gitmemiz gerek. Şimdi!"

Abigail kendisine tanıdık gelen bir sesle kaşlarını çatı. Küçük bir kız olarak değil, bir yetişkin olarak.

Kiminmiş o?

"Veledi bulamıyorum."

Sirenlerin sesi gittikçe yükseliyordu.

"Ben halledeceğim," diye fısıldadı ses tekrar. "Ama senin gitmen gerek."

"Neden? Beni burada bulmaları daha iyi olabilir." "Benim daha iyi bir fikrim var."

Pencerelerde titreşen ışıklar yanıp sönerken büyük bir hayal kırıklığıyla bir ses çıkardı. "Peki," diye hırladı. "Sana güveneceğim, ama eğer yanılıyorsan, diğer ikisine katılacaksın. oturma odasına."

"Merak etme, arkadayım."

Sundown'ın ardında kanlı ayak izlerinden başka bir şey bırakmadan hışımla odadan çıkışını izledi....

Abigail sarsılarak uyandı ve kendini Sundown'ın evinde buldu.

Anne ve babasının öldüğü gecenin anısı hâlâ aklındaydı. Olayların sırası netleştikçe yüreğinde bir ağırlık hissediyordu.

Sundown ailesini öldürmüştü. İnkâr ettiğinde ona yalan söylüyordu.

Bunu nereden biliyorsun?

Alo? Ben de oradaydım.

Yine de içinde küçük bir parça bundan şüphe duyuyordu. Zihni, Sundown'ın gördüğü iki yönünü uzlaştıramıyordu. Vahşi koruyucu ve ölümcül katil.

Sen de öldürdün.

Ama bir sebebi vardı. Ailesi ölümlerini hak etmemişti.

"Uyanmışsın."

Sundown'ın durduğu kapıya doğru baktı. İçinden bir öfke dalgası kabardı ama onu bastırdı. İstediği son şey onu niyetleri konusunda uyarmaktı.

"Evet." Kuru dudaklarını yalayarak sağ n pantolon cebine baktı, bu da onun meraklı bir kaşını kaldırmasına neden oldu. Adamın çok daha küçük olan diğer yumruya değil de kasıklarına baktığını düşündüğünü fark edince yüzü kıpkırmızı oldu. "Hayatta olmaz, kovboy."

"Vay be. Tam da ben de umutlanmışken."

Bir kez olsun onun cazibesinin şüphelerine sızmasına izin vermedi. Yatakta doğrulup oturdu. "Vaktin var mı?"

Eski moda bir cep saati çıkardı ve kontrol etmek için kapağını açtı.

Babası daha sorusuna cevap veremedenden, kız yataktan kalkmış ve fotoğrafı eline almıştı. Babasını kızdıran fotoğrafı gördüğünde nefesi kesildi.

Annesiydi.

"Bununla ne yapıyorsun?"

Yüzü bembeyaz oldu. "Düşündüğün gibi değil."

Saati kavrarken ona ters ters baktı ve şunu yapmak istedi onu boğmak. "Bence sen bir yalancısın." Resmi görmesi için havaya kaldırdı. "Bu benim annem."

"O senin annen değil."

"Saçmalık. Onun neye benzediğini biliyorum."

Yine de inkâr edercesine başını salladı. "Tekrar bak. Annenin saçları kısaydı ve asla böyle bir elbise giymezdi. Asla."

Onu incelemek için kendisine doğru geri çevirdi.

Haklıydı. Fotoğraftaki kadının saçları bir kadın gibi abartılı bir örgü topuzla toplanmıştı.

1800'lerin sonlarında giymiş olabileceği bir kıyafet. Yüksek yakalı, beyaz

Dantel bluzunun boynunu antika bir cameo süslüyordu.

Tıpkı annesinininki gibi, kadının gözleri de sıcaklık ve şefkatle parlıyordu.

Ancak en şaşırtıcı gerçek, yüz hatlarının ürkütücü bir şekilde aynı. Aynı keskin elmacık kemikleri ve koyu renk saçlar. Nazik gözlerin üzerinde belli bir açıyla yükselen kaşlar. Ama annesinin gözleri maviydi. Fotoğraftaki kadının gözleri ise koyu renkti. Yine de annesine yeniden bakıyor gibiydi.

"Annenin bana birini hatırlattığını söylemiştim." Jess onun elini kendi eliyle kapattı. "Artık biliyorsun."

Bu dokunuş omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Kim o?"

"Matilda Aponi." Sesinde, bu ismi anmanın bile ona acı verdiğini anlatan bir tutukluk vardı.

"Peki o senin için neydi?"

Saati ondan aldı ve kapattı. "Fark eder mi?"

Belli ki kadın onun için çok önemliydi. "Onu seviyordun."

"Hayatımdan daha fazla."

Bu içten sözler gerçekten de içini sızlattı. Bir erkeğin gözlerinde hiçbir kadına karşı bu kadar büyük bir sevgi görmemişti. Bu o kadar yoğun ve beklenmedikti ki, bir parçası bunu kıskanmıştı. Bir erkeğin onu bu kadar çok sevmesi için her şeyini verebilirdi. "Onunla bir akrabalığımız var mı?"

Arkasını dönmeye başladı ama Abigail buna izin vermedi. Abigail içini ürpertici bir şüphe kaplarken uzanıp koluna dokundu. Lütfen yanılmama izin ver.

"Seninle akraba mıyım?"

"Tanrım, hayır," dedi, gözleri dehşetle açılmıştı. "Öyle olsaydın beni böyle öpmene asla izin vermezdim."

Bu içimi rahatlattı. "O zaman başka biriyle mi evlendi?"

Başını ona doğru eğdi. "Aramızda olması gereken bu değildi."

Abigail onun saati Matilda'nın bir parçasıymış gibi okşayışını ya da Matilda'dan bahsederken gözlerindeki acılı kederi gözden kaçırmadı.

"Zaten benim için fazla iyiydi. Onu mutlu edecek birini bulduğuna sevindim." Saati cebine geri koydu, sonra da konuyu değiştirdi. "Andy senin için biraz yemek hazırladı. Getirmesi için onu arayacağım."

Abigail her şeyi sindirirken bu kez onun gitmesini engellemeye çalışmadı.

Bir başkasını bu kadar sevebilen bir adam, onun sandığı gibi bir canavar olabilir miydi?

Babasını öldürebileceğinden hiç şüphesi olmasa da, babasının onu öldürebileceğinden ciddi olarak şüpheliydi.

annesini katletti. Matilda'ya karşı hissettiği duygularla değil. Hiç uymuyordu.

Bir şekil değiştiren olabilir miydi? Onun derisini giyebilecek pek çok kişi vardı.

Ama kim ve en önemlisi, neden? Kim ne ister ki onu yetkililere teslim etmeyerek ne kazanacaktı? Ve neden ailesini öldürsün?

şifreyi çözmeye çalışmaktan başi ağrıyordu.

Gerçeği bulmalı ve onları öldürene bunu ödetmeliyim. Ailesine bu kadarını borçluydu.

Ayakkabılarını almak için yatağa doğru dönerken iğrenç bir ses duraklamasına neden oldu.

"Ne demek gidemezsin?" Tanımadığı bir sesteki bu, odasından çok uzakta durmayan birine benziyordu.

Jess sert bir sesle, "Bunu hallettiğimizi sanıyordum, mite," dedi.

"Ah, hayır, yapmadık. Seninle Alaska'ya gitmeme izin vermiştin ve o zamanlar çok daha gençtim."

"Ve orada arkanı kollayacak başka Sincaplar da vardı. Orada ne kadar büyük bir tehlike olduğunu bilmeyecek kadar aptal olduğumdan bahsetmiyorum bile. Bu sefer biliyorum ve sen gitmiyorsun."

"Senden nefret ediyorum, seni köhne piç."

Sundown alay etti. "Seni anlıyorum. şimdi onu Abigail'e götür ve terbiyeni takın, yavru."

"Evet, evet, evet." Birkaç saniye sonra kapısını çaldı.

"İçeri gel." Sundown'ın yaverini görmek için sabırsızlanıyordu.

Andy, içinde bir şişe kola, su ve tavuk, kızarmış patates ve yeşil fasulye dolu bir tabak bulunan bir tepsiyle içeri girdi. Duraklayıp ona şüpheyle baktı. Kot pantolon ve kırmızı bir tişört giymişti, onun yaşlarında görünüyordu ve son derece sevimli. Dudağının hafifçe kıvrılması dışında, sanki onun yanında olmak onu hasta ediyormuş gibi.

"Sen Andy olmalısın."

"Evet, eğer Jess'e zarar verirsen, bana yardım et, seni cehennemin en uzak köşesine kadar kovalarım ve Tanrı'ya dilek diletirim. hiç hava solumamış olurdun. Beni duyuyor musun?"

Bu hiç beklenmedik bir şeydi. "Herkesi bu şekilde mi karşılıyorsunuz?"

"Hayır. Genelde çok iyiyimdir. Ama sen... seni öldürmemek için ne kadar çaba sarf ettiğim hakkında hiçbir fikrin yok. dur."

Onun küçümsemesine kendi küçümsemesiyle karşılık verdi.

"Getir onu, serseri." "Beni kışkırtma." Tepsiyi ayakucuna

koymak için hareket etti.

yatakta. Şimdi ona daha da yaklaştığında, onun neredeyse Sundown kadar uzun olduğunu fark etti. Gerçi devasa kasları ve "seni tekmeleyebilirim" havası olmadığı için ilk bakışta pek belli olmuyordu. Sundown'ın aksine, o odaya ya da hislerine hükmetti. Andy

kapıya doğru ilerledi.

"Neden onu bu kadar koruyorsun ki? Squireların Kara Avcılarından nefret ettiğini sanırdım."

Duraklayarak ona "sen deli misin?" der gibi bir bakış attı. "Kara Avcılarımız bizim ailemizdir. Onlar için yapamayacağımız hiçbir şey yoktur. Gerekirse onlar için ölürüz bile."

"Ben öyle duymadım."

Ona kaşlarını çatı. "Kimden? Daimonlardan mı? Apollitlerden mi? DH o kadar kötüyse, yukarıdakilerden bazılarının neden Kara-Avcılarla birlikte çalışıp yaşadığını bana açıklayın kendileri."

Gözlerini devirdi. "Artık bana yalan söylediğini biliyorum. Bir Apollite'nin bir Kara Avcı için çalışmasına imkân yok."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ona alaycı bir bakış attı. "Bebeğim, onlardan biriyle evlenen iki kişi tanıyorum." Çenesini kapıya doğru salladı. "Burada, Vegas'taki Ishtar Casino'da Sin Nana için çalışan bir sürü Apollit var... yaklaşık dört yıl öncesine kadar bir Karanlık-Avcı'ydı ve onlar onun için çalışırken o da görevini yapıyordu. Cehennem, yarısı Ona yardım ettiler ve saldırıya uğradığında onlar ve hatta bir Daimon onu korumak için savaştı."

Abigail tartışabilirdi ama orada çalışan Apollitleri tanıyordu ve oranın Sin'e ait olduğunu biliyordu. "Sin'in Kara Avcı olduğunu nereden bileyim?"

"Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Patolojik olabilir."

Gözlerini devirdi. "Her neyse. Seninle tartışmayacağım. Seni rahatsız edecek kadar sevmiyorum. Ama dediğim gibi, onun saçının bir teline zarar verirsen pişman olursun. Jess benim ailem ve hayatı boyunca yeterince zarar gördü. Ve insanların ona yaptığı onca pisliğe rağmen, en yakın arkadaşı da dahil olmak üzere onu sırtından ve

Düğün günü nişanlısının ayaklarının dibinde başını okşayan bu adamdan daha iyi bir insan dünyaya gelmemiştir." O döndü ve başka bir şey söylemesine fırsat vermeden kapıdan çıktı.

Sersemlemiş bir halde öylece dururken, bu son söz ona bir yumruk gibi çarptı.

Düğün gününde sırtından mı vurulmuştu? Matilda ve annesinin görüntüsü aklından geçti. Tam bir dakika boyunca nefes alamadı. Her şeyi kafasında canlandırabiliyordu.

Açıkça.

Böyle olması gerekmiyordu. Sundown'ın sözleri kulaklarında yankılandı. Ondan bahsederken bu kadar üzgün olmasına şaşmamalıydı.

Matilda'ya bu kadar çok benzeyen annesiyle birlikte olmak onu öldürmüş olmalıydı.

Bu yüzden onu ve babanı öldürdü. Daha fazla dayanamadı.

Psikotik bir kriz mantıklı olurdu. Andy ve

Jess yalan söylüyorlardı.

Buna inanmak istedi. En kolay bu olurdu. Bahsetmeye bile gerek yok, bu seçenek onu

Hayatının geri kalanında onu kırbaçlayacak bir vicdan. Ne

kadar sürerse sürsün.

Elini gözlerine sürterek yatağa oturdu ve yemeğe baktı.

Midesi bulandı.

Hayır, yemek değil. Yaptığı şey. Kimsenin ona söylemediği tek şey, bu hayatla nasıl başa çıkacağıydı.

o almıştı. Sundown onu kaçırmadan önce bile

Vicdan oradaydı ve ona birinin canını aldığını söylüyordu. Öfkesi devam etmesini sağlıyordu ama yaptıklarını bastırmaya yetmiyordu.

"Bunu hak ettiler. Yüzyıllar boyunca kaçımızı öldürdüklerini bir düşün. Konu biz olunca bir dakika bile merhamet gösterdiklerini düşünüyor musunuz? Hayır, yok. Apollite'i öldürün. Biz onlar için katledilecek hayvanlarız.

Apollo'nun bizi lanetlemesi yeterince kötü değil miydi? Sonra onun lanet kız kardeşi bizi avlamak ve öldürmek için bir ırk yaratmak zorunda kaldı.

olabildiğince acımasızca. Bizi kalplerimizden bıçaklıyorlar, Abby. Ve biz ölürken bedenlerimizin üzerinde duruyorlar. Bütün bunların neresi adil?

Bu mu? Yirmi yedi yıl yaşıyoruz ve çoğu insanın hala ilkokulda ABC'sini öğrendiği bir zamanda tam ergenliğe giriyoruz. Hayatlarımız korkunç derecede kısa ve sen Annem solup toza dönüştüğünde oradaydım. Yirmi yedi yaşında. Hatırladın mı? Hiç kimse hakkında kötü bir söz söylediğini duydunuz mu? Hayır. O iyiliğin vücut bulmuş haliydi. Seni yanımıza aldık ve bunu ilk elden gördün. Biz kimseye zarar vermeyiz. Biz kurbanız." Kurt'ün öfkesi, Perry ve Jonah ile birlikte onun da intikam arayışını körüklemişti.

Hannah bile.

Kara Avcıları öldür, Abby. Kurt'ün annesinin öldüğü andan beri bu ona söyleniyordu. Üvey babası bile ölüm döşeğindeyken intikam alması için ona yalvarmıştı.

"Tek umudumuz sensin Abs. Bizi hayal kırıklığına uğratma. Bize ne yaptıklarını unutma. O hayvanın ailene ne yaptığını. Bunu asla unutma."

Ama anıları... Tüm bunların içinde bir şeyler doğru gelmiyordu. Çok fazla eksik parça vardı.

Keşke gerçeği bilseydi.

Gerçeği biliyorsun. Sen de oradaydın.

İçinden çıkamayınca tavana baktı,
Gerçek cevabın düşmesini ve onu dinlemesini sağlayacak
kadar sert bir tokat atmasını diliyordu.

* * *

"Senin çakallar kuyruklarını kısıtırıp kapıdan içeri girdiler.
Onları öldürecektim ama bu onuru isteyeceğini düşündüm.
Düşmanlarınıza yardım eden bir kurt olduğunu iddia
ediyorlar. Ama kim olduğunu, bizden mi yoksa başka bir
panteondan mı olduğunu bilmiyorlar. Benim tahminim
bizden biri olmadığı yönünde."

Coyote, böylesine istenmeyen bir haberle inine girmeye
cüret eden devasa ayıya bakışlarını dikti. Ve bu kadar
cüretkâr olabilecek sadece bir kişi vardı. Yılan'ın boyu tam
bir baş daha uzundu ve Coyote'nin bir metre iki santim
olduğu düşünülürse bu çok etkileyiciydi. Kendi saçları kısa
ve siyahken, Yılan'ın kafası kazıtılmıştı ve karmaşık bir yılan
dövmesi kafasının tepesinde saç çizgisinin olduğu yerde
başlıyordu. Boynundan aşağıya doğru kıvrılıyor ve her iki
kolunu da sarıyordu.

halklarından sadece birinin okuyabileceği sembolik bir
desene dönüştürdü. Çoğu kişiye göre Snake bir suçlu gibi
görünürdü. Fakat

Coyote onun gerçekte ne olduğunu biliyordu.

Kendisi gibi çok uzun zamandır uykuda olan kadim bir
savaşçı. Kimin aklına gelirdi?

Yüzyıllar önce görevlerini yerine getirirken, bir zamanlar
güçleri ve becerileri ile yeryüzünü korkudan titreten bu
insanlar

bakıcılıktan sadece bir adım daha yüksek bir role mi
indirgenecekti?

"Beni duydun mu, Coyote?"

Başını hafifçe salladı. "Şişmanladılar ve tembelleştiler. Mümkün değil avlanmak için. Halkımıza ne olduğu için ağlıyorum." En çok da onlara ne olduğu için ağlıyordu.

"Choo Co La Tah zayıfladığı için bundan sonra şansımız daha yüksek olacak."

Keşke o kadar iyimser olsaydı. Choo Co La Tah akreplerini beklediğinden daha hızlı geri döndürmüştü. Ama bu yaşlı adamı kuruttu. Şansları yaver giderse, bir sonraki veba salgını onu da öldürebilecek kadar zayıflatacaktı.

Choo Co La Tah'ın yoldan çekilmesiyle onları durdurmak mümkün olmayacaktı.

İnsanın onlara verdiği beklenmedik hediye neredeyse gülümseyecekti. Onun Hain ve Brady'yi öldüreceğini ummuştı. Diğer düşmanını ortadan kaldırması da bonus oldu.

Hedefine bu kadar yakın durmayalı yüzyıllar olmuştu. O kadar yakındı ki, nefesini yüzünde hissediyordu.

Ama hiçbir şey kesin değildi. Hiçbir şey kesin olarak kabul edilmemeliydi.

Ve Choo Co La Tah'ı asla ama asla hafife almayın. O ve Yılan yaşlı adamdan sayıca üstün olsalar da Coyote'nin Doğu'nun Gardiyanı olmasına rağmen bunu sadece hileyle elde etmiş olması gibi bir sorunu vardı.

Bu onun hakkı değildi.

Meşru Muhafız, bir Karanlık Avcısı olarak da olsa hâlâ yaşıyordu ve yaşadığı sürece de her zaman öne çıkıp Coyote'yi durduğu yerde öldürme ihtimali vardı.

Memnuniyetle istifa ederdim. Ama gerçek Gardiyan buna izin vermeyeceğini açıkça belirtmişti. Coyote'nin istediği fiyata olmaz.

Yılan stlerindeki gökyüzüne baktı. "Döngü yaklaşıyor."

Nihayet. Söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. İki de çok uzun zamandır Zamansız Zaman'ı bekliyordu.

Eğer Kelebek ve Bufalo Zamansız Zaman sırasında birleşirlerse, o ve Yılan yok olacaktı. Ve tüm Koruyucular onların setikleriyle yer değiştirecekti.

Ama bunu durdurabilirse, Sıfırlama'nın arifesinde yükselebilir ve o zaman yeni Koruyucuları kendisi seçme gücüne sahip olabilirdi. Onun kontrolü altında güçlerini birleştirebilir ve dünyayı halklarına geri verebilirlerdi. Solgun Olan ilk ve son kez yenilmiş olacaktı.

akal'ın hükümdarlığı mutlak olacaktı. Tartışmasız.

Düşmanları denize geri srlecekti.

Yaşlılar ve yeryüzü ona yaptıkları kötülükler için ağlayacaktı. Göklerden kan yağacak ve akal güneşi yiyip intikamıyla bu dünyayı kaplayacaktı.

şimdiden tadına varabiliyordu. Yakında bu dünya onun olacaktı ve yetiştirdiği ordusuyla herkese boyun eğdirecekti.

O zaman en çok istediği şey onun olacaktı. Bir daha hiç kimse onu elinden alamayacaktı.

Tek yapması gereken bir Muhafız daha yok etmekti.

Çok basit...

Çok zor.

Ama bu sefer başarısız olmayacaktı. Bu kez başaracak ve insanlık dünyası sonunda gerçek sefaletin ne demek olduğunu anlayacaktı.

Coyote'nin Hükümdarlığı başlamak üzereydi ve dünya asla eskisi gibi olmayacaktı.

BÖLÜM 10

"Biliyorsun, Jess. Sen yokken bir şey içeri girip beni yerse, bu konuda kendini çok kötü hissedeceksin. Filmleri izledin. Kitapları okudun. Olacağını biliyorsun.

Yardımcı ve kız arkadaş her zaman iyilerden sonra kötüler tarafından kaçırlır, öldürülür ya da genellikle her ikisi birden yapılır."

Jess alnını ovuşturarak Andy'nin neden olduğu migreni yatıştırmaya çalıştı. Kara Avcıların migreni olabileceğinden değil ama çocuk bu teoriyi kesinlikle test ediyordu.

Ya öyleydi... Ya da

bir tümör.

Onları da alamıyorum.

O zaman dinmeyen acı verici zonklama neydi? Evet,

Andy'ydi.

Jess iç çekti. "Haklısın, yavrum. Bu yüzden ben dönene kadar bakıcılık yapman için seni Sin'e Ishtar'a göndereceğim. Böylece başına kötü bir şey gelmeyeceğinden emin olabilirsin."

Çocuğun teninde hoş bir öfke tonu vardı. Oldukça etkileyiciydi, gerçekten. Eğer bir çaydanlık olsaydı, tren gibi ısılk çalardı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Az önce söylediğin şey

değil." "Bu demek değil ki-

"

"Jess, bir sorunumuz var."

Andy'nin omzunun arkasından bakınca Ren'in de en az çocuk kadar telaşlı görüldüğünü gördü. Ren mutfakta onlara katıldı.

Jess'in üzerine büyük bir korku ağırlığı çöktü. "Sorun nedir?"

"Abigail gitti."

Bu Jess'in duymak istemediği bir şeydi. "Affedersiniz?"

Ren başını salladı. "Onu aşağıdan almaya gittim ama hiçbir iz yok. Biz hazırlanırken sıvışıp gitmiş olmalı. Bu kadar büyük bir ev için lanet olsun sana. Gerçekten mi, millet? Buna gerek var mıydı?"

Andy homurdandı. "Vegas'ta bir düzine atı barındıracak, geniş bir bodrumu olan, perili olmayan ve iki hafta içinde kapatıp taşınabileceğiniz bir ev bulmaya çalışın. Bence oldukça iyi iş çıkardım."

Andy'nin huysuz çıkışını görmezden gelen Jess lanet okudu. Hem o hem de Ren hâlâ zayıflamış güçleriyle boğuşuyordu. Ve o onu daha yakından izlemediği için kendini tekmeleyebilirdi. Onun kurban etmek istedikleri bir tutsak olduğunu beynine nasıl unutturabilmişti?

Kahretsin, o da kaçardı.

Andy kaşlarını kaldırarak onlara baktı. "Siz ikiniz neden bu kadar korkuyorsunuz ki? Eğer arabalarınızdan birindeyse, ki eminim öyledir, LoJack'lenmiştir."

Jess kaşlarını çattı. "Yine mi geldin?"

"Gecenin her dakikası kışına LoJack takıyorum kovboy. Ne olur ne olmaz." Andy duvardaki güvenlik monitörüne gitti. tüm kamera görüntülerine girdi ve garajı

Gözetim. Sonra Jess'in ettiğinden daha da kötü bir şekilde küfretti. "Seninkini boş ver, o kaltağın zevki var. O benim Audi R8 Spyder'ımda."

Jess ona hırladı. "Ağzından çıkanı kulağın duysun, yavrum. Bahsettiğin kişi bir hanımefendi."

Bu kategoriye sorgulayarak nefesinin altından homurdandı. "Senin kokuşmuş atlarından birine binip kaçsaydı böyle hissetmezdin."

Ren kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "LoJacked mi?"

Andy öfkeyle, "Elbette," dedi. "O benim bebeğim. Üzerinde öldürme düğmesi bile var."

"O zaman motoru durdur."

Andy, Ren'in önerisi karşısında dehşete düşmüş görünüyordu. "Aklını mı kaçırdın sen? Ya biri ona vurursa Duruyor mu? O şeyi bir yıldır sipariş ediyordum. Özel el yapımı. Alman mühendisliğinin timsali. Boyası için ekstra para bile ödedim. Birinin bebeğime zarar vermesini göze alamam. Ya da, Tanrı korusun, hurdaya çıkmasına."

Jess çocuğun tıslama nöbeti karşısında gözlerini devirdi. Böyle devam ederse Andy'ye tekrar bez bağlayacaktı.

Ren'e döndü. "Sen havayı al. Ben bir bisiklet bulacağım." Sonra dikkatini tekrar Andy'ye verdi. "Ve sen-"

Andy cep telefonunu ona uzattı. "Bir uygulama var. Onu takip et, arabamı geri al ve onun canına oku.... Tam olarak bu sırayla."

Dünyanın kaderi Abigail'i bulmasına bağlı olmasaydı Jess gülerdi. Başını iki yana sallayarak

kırmızı Hayabusa'sını almak için garaja gitti. Sahip olduğu en hızlı şeydi. Ayrıca, Andy'nin telefonundaki takip cihazıyla senkronize oluyordu - Squires'ları ve oyuncaklarını sevmek zorundaydı.

Anahtarlarla birlikte raftan tam yüz kaskını aldı ve rekor bir sürede yola koyuldu. Garaj kapısı açılırken telefonu senkronize etti. İşlem tamamlanır tamamlanmaz, duman ve lastik kokusu bırakarak dışarı çıktı. Arkasında. Yolundan yeterince hızlı çekilmeyen kapıya çarpmamak için eğildi.

Gazı açarak, yine sadece kısmen ayrılmış olan kapılardan geçti ve caddeye döndü, Güneye doğru gidiyordu. İzleyicinin en iyi yanı ona arabanın hızını söyledi. Çok hızlı gidiyor gibi görünmüyordu - muhtemelen evde serbest olduğunu düşünüyordu ve herhangi bir polisin dikkatini çekmek istemiyordu. Akıllıca.

Ama bu onu bulmasını engellemeye yetmeyecekti.

* * *

Abigail trafikte yol almaya çalışırken araba seçiminden dolayı pişmanlık duydu. V10 motorlu Audi'nin hızlı olacağını düşünmüştü ama daha fazla yanılmış olamazdı. İnsanlar Hatta telefonlarıyla arabanın fotoğrafını çekmek için yavaşlatmak amacıyla önünü kesmişler ya da sıkıştırmışlar. Hay Allah. Hiç böyle bir şey görmemişti.

Gerçekten, millet, bu da diğerleri gibi dört tekerleği olan bir arabaydı. Bir insanın nasıl olup da metal bir ulaşım aracının bu kadar büyüüne kapıldığını hiç anlamamıştı.

Sundown nasıl oldu da bu kadar Dikkat mi? Çok sinir bozucuydu. Daha önce trafiği ve sürücüleri bu şekilde etkileyen bir arabaya hiç binmemişti.

"Genel bir şey bulmalıyım." Ne yazık ki seçenekleri bir Ferrari, 1940'lardan kalma eski bir klasik Ford pikap, bir Gator ve bununla sınırlı kalmıştı. Audi, sokaklarda kullanılabilen ve düz vites olmayan tek araçtı. kullanamayacağı bir şey.

Geri kalanlar motosikletti ve daha önce hiç motosiklete binmediği için kaçma girişiminin ilk öğrenme deneyimi olarak hizmet etmelidir. Şansı yaver gitseydi, arabayı garaj yolunda mahvederdi.

Alışkanlıkla dikiz aynasını kontrol ederken kalbi hızla çarpıyor, Sundown'ın her an ona yetişmesini bekliyordu.

Bir süreliğine gittiğimi fark etme. Lütfen.

En azından bazı gerçekleri öğrenme şansı bulana kadar. Yaptıklarından kaçmıyordu. Sadece anılarını anlamak istiyordu.

Ona kim yalan söylüyordu?

Kafasının bu kadar karışık olmasından nefret ediyordu. Hayatı boyunca tek bir hedefi vardı.

Jess Brady'yi öldür.

Şimdi... duyguları ve anıları, asla çözemeyeceğinden emin olduğu bir düğüme dolanmıştı. Bu yeterince kötü değilse, içinde acı bir açlık vardı ...

O bilmiyordu. Kendi kanıyla karıştırdıkları iblis kanı her türlü soruna neden oluyordu. Bazen duyuları keskinleşir, sonra normale dönerdi.

İntikamın sizi götüreceği yola dikkat edin. Kafasının içindeki ses Sundown'inkine çok benziyordu.

Gözlerinin arkasında şimşeye benzer bir şey çakana kadar onun adı aklından bile geçmemişti. O anda geçmiş i o kadar net gördü ki nefesi kesildi.

Jess'ti.

Eski moda bir odanın kapısını tekmeleyerek açtı. Alçakta yanan ateş, duvarları kaplayan peygamber çiçeği mavisi parşömen duvar kağıdının üzerine gölgeler düşürüyordu. Bir adam yataktan fırladı. elinde bir silahla eski moda kızak yatakta yatıyordu. Ama Jess'in yüzüne odaklanır odaklanmaz tereddüt etti.

"Seni ben öldürdüm."

Jess soğukkanlı bir katil maskesi takıyordu. Vahşi. Dehşet verici. İç burkucu. "Evet, yaptın Bart. Ve sana söyledim, seni orospu çocuğu, senin için geri döneceğim." Kollarını iki yana açtı. "İşte buradayım."

Bart'ın aklı başına geldi ve altı kurşunu da doğrudan Jess'in vücuduna boşalttı. Mermiler Jess'e zarar vermeden göğsüne saplanırken küçük dumanlar bıraktı. O kadar kanamadı bile.

Mermi yatağı boşalmış olsa bile, Bart işe yaramaz bir şekilde tetiği çekmeye devam etti.

Jess bir eliyle Bart'ın elindeki silahı çekip almak için odanın öbür ucuna yürürken kötü kötü güldü. Diğer eliyle de onu boğazından yakaladı ve o kadar sıkı tuttu ki yatakta diz çökerken Bart'ın gözleri şişti. Jess onu daha yakına çekti, böylece kızarmış yüzüne hırlayabildi. "Beni öldürmen yeterince kötüydü. Bunun için seni bağışlayabilirdim. Ama Matilda'ya tecavüz etmeye ve babasını öldürmeye hakkın yoktu.

onun önünde, seni değersiz piç. Ona yaptıkların hayatına mal olacak. O tek düzgün insandı. bildiğim tek şey. Onu incittiğin için sana lanet olsun. Bunun için hiçbir sebebin yoktu."

Bart'ın neredeyse ölmesini bekledikten sonra onu serbest bıraktı ve yere yatırdı. Bart yerde hırıltılı bir şekilde yatarken, Jess ahşap çamaşır standına gitti. köşeye gitti ve seramik sürahiyi yukarı çekip Bart'ın kafasına boşalttı.

Artık tamamen sırlıklam olan Bart öksürdü ve balgam çıkardı.

Jess onu sırt üstü yere yatırdı ve çizmeli ayağını göğsüne dikti. Sürahiyi yere çarptı, Bart'ın yüzüne yakın bir yerde paramparça oldu. Parçalar üzerine yağarken Bart sarsıldı ve gözlerini kapattı. Hatta bazıları karmakarışık saçlarına takıldı.

"Seni bu kadar kolay öldüreceğimi düşünmedin, değil mi?" Jess alay etti. "Ona yaptığın şey için, şu andan şafağa kadar her saniye acı çekeceksin. Seni öldüreceğim. annemin insanların çektiği acıyı ünlüdür. Ve sonunda hayatına son verdiğimde, bunun için bana teşekkür edeceksin."

"Cehenneme git!"

Jess alay etti. "Beni oraya zaten sen gönderdin. Şimdi sıra sende. Şeytana selamlarımı ilet."

Abigail, bir korna sesiyle hatırladığı şeyden sıyrıldı. Gözlerini kırıştıtarak karşıdan gelen bir kamyonu çarpmak üzere olduğunu fark etti. Direksiyonu kırdı ve kendi şeridine geri döndü.

Nefes alıp verirken alnını ovuşturdu. Neden Jess'in anılarını görüyordu? Ve bunun ne olduğunu biliyordu. onlardı. Kendi yarattığı bir şey olamayacak kadar canlıydı. Hâlâ ateşin ve Bart'ın nefesinin kokusunu alabiliyordu. teriyle karışmış.

Jess ruhunu intikam almak için satmamıştı. Bunu Matilda için yapmıştı.

Başka bir görüntü gördüğünde bakışları bulanıklaştı. Bu birkaç yıl sonraydı. Gece yarısından hemen sonraydı ve Jess Bir avukatın ofisi gibi görünen bir yerde. Bıyıklı ve siyah saçları ayırık bir adam bir avukat masasının arkasında oturuyordu. kocaman maun bir masa. Parlak bordo brokar bir yeleşin üzerine koyu gri bir takım giymişti. Başının üzerinde Jess'in kulağını rahatsız edecek kadar yüksek sesle çalan büyük bir saat vardı.

"Burada her türlü kuralı çiğniyorum," dedi adam. Jess'e temiz masanın üzerinden bir kâğıt parçası uzattı. "Ama ne istediysen yaptım."

"Mutlu mu?"

Avukat başıyla onayladı. "İstediği evi ve araziye alabilmesi için hesabına yarım milyon daha aktardım. Artık hayatının geri kalanında istediği her şeyi yapabilecek kadar parası var."

Jess'in yakışıklı çenesinde bir tik oluştu. "Bu yeterli değil. Başta söylediğim gibi her yıl eklemeye devam et. Hangi elbisenin ona daha çok yakışacağı dışında hiçbir konuda endişelenmesini istemiyorum."

Başını Jess'in tuttuğu kâğıda doğru eğdi. "Bu, fotoğrafçıyla konuşup çektiğim fazladan bir fotoğraf. Hoşuna gideceğini düşündüm."

Yüz hatlarını tamamen soğukkanlı tutmasına rağmen gözlerindeki sevgiyi kaçırmak mümkün değildi. "Başka bir şeye ihtiyacı var mı?"

"Hayır. Yerel bir ticarethanenin sahibi olan iyi bir adamla evli."

Jess sanki avukat yanlış bir şey söylemiş gibi kaşlarını çatı. "Ama?"

"Bir ama olduğunu söylemedim."

"Geceleri penceresinin önünde oturup ağlıyor." Jess'in ses tonu boştu.

"Nasıl yaptın-?"

"Aklını okuyabiliyorum." Jess zorlukla yutkundu. "Teşekkür ederim Bay Foster. Yaptığınız her şey için minnettarım." Kapıya doğru gitti ve çıkmadan önce şapkasını başına taktı.

Dışarıda, fotoğrafı ceketinin içine soktu ve ancak o zaman gözlerindeki nemi gördü.

Hızla gözlerini kırptırdı ve atına doğru yöneldi.

Abigail onun acısını sanki kendisinin bir parçasıymış gibi hissettikçe acı çekiyordu. Matilda'sını gerçekten sevmişti.

"Kes şunu!" diye tersledi kendini. Bu çok saçmaydı. Jess'i görmek istemiyordu. Şimdi değil. Yapacak daha önemli işleri vardı.

Yanağına bir tokat atarak dikkatini eve giden yola verdi....

* * *

Jess, Abigail'e dair tüm izleri kaybettiğinde lanet okudu. GPS tam anlamıyla parladı ve sonra tamamen kayboldu. Görünüşe göre Bir şey onu yakmış. Bu da ne

böyle?

Ren'i aramaya başladı, sonra karga modunda olduğunu hatırladı, bu yüzden cevap veremeyecekti. Onun yerine Sasha'yı aradı, o da hemen açtı.

"Yell-oh?"

"Onu kaybettim," dedi Jess söze girmeden. "Bana yol gösterebilir misiniz?"

Sasha homurdandı. "Ne üzerine? Yeni bir kişilik mi? Araba satın almak mı? Ben bir kurdum kovboy, yaşam danışmanı değil."

Bu iğneleme onun hoşgörüsünü kırdı. "Onu takip edebilir misin Scooby, yoksa senden çok şey mi istiyorum?"

"İşte bunu yapabilirim. Ama bu Choo Co La Tah'ı savunmasız bırakır. Kuş beyinliyi geri gönder, ben de yer değiştireyim."

"Peki." Jess telefonu kapattı ve nefesinin altında şekil değiştirenlerden ne kadar nefret ettiğini mırıldandı.

Yavaş giden bir Toyota'dan kaçınmak için şerit değiştirerek güçlerini Ren'le konuşmak için kullandı. Ren karga formundayken bunu daha önce hiç denememişti, bu yüzden işe yarayıp yaramayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Bütün gün Ren'le birlikte evde kaldığı için güçleri toparlanmaya başlasa da, hâlâ normal güçlerine ulaşamamışlardı.

"Konuş benimle, penyo. Orada mısın?"

Neyse ki Ren hemen geri geldi. "Ben buradayım."

Jess rahat bir nefes aldı. "Abigail'in nereye gittiğini biliyor olamazsın, değil mi?"

"Hayır. Kokusunu takip edemiyorum ve henüz onu göremedim."

Bunu istemenin çok fazla olacağını düşündüm. "O zaman Sasha'yla görevlerinizi değiştirmenizi istiyorum, böylece onu bulabilir."

"GPS neden çalışmıyor?"

"Yirmi milyon dolarlık soru. Cevap yok ve bir ipucu almak için kimi arayacağımı da bilmiyorum. Onun gittiği yöne doğru gitmeye devam edeceğim ve yakın zamanda yoldan çıkmamasını umacağım."

"Pekâlâ. Geri dönüyorum. Sasha'yı en kısa sürede size getireceğim."

Jess yavaşladı ve onu takip etmek için kendi yeteneklerini kullanmaya çalıştı. Aslında o güce sahip değildi ama... Bu noktada her şeyi denemeye hazırdı.

Neden? İçindeki kötü his, onu hemen bulmazsa başına kötü bir şey geleceğini söylüyordu. Bunun dünyayı kurtarmak için onu Vadi'ye götürme ihtiyacıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bu tamamen başka bir şeydi. Öyle bir şeydi ki onu bulmak için umutsuzluğa kapıldı.

"Dayan, Abby. Ben de geliyorum."

* * *

Abigail, Henderson'da Hannah ile paylaştığı mütevazı eve ulaştığında yavaşladı. Arabanın önü, agrega garaj yolunun açısına sürtünürken biraz irkildi. Umarım Jess bu şeyi sevmez.

Her Şeye rağmen onu öldürebilir.

Dışarıya park etti ve ön kapiya yöneldi. Fakat Oraya yaklaştığında, her Şeyin üzerine garip bir kırmızı sis çökmüş gibiydi. Sanki kırmızı bir gözlükten dışarı bakıyor gibiydi. Yine o garip tınlama sesini duydu- Aynı Şeyi ona iblis kanı verdiklerinde de duymuştu.

Sanki dünyanın kalp atışlarını dinliyordu. Başını sallayarak kendini ilerlemeye zorladı.

"Eğer ona bir Şey olduysa, Kurt, yemin ederim seni asla affetmeyeceğim."

"Kapa çeneni, Hannah, ve otur."

Evin içinde olduklarını biliyordu ama onları sanki yanında duruyorlarmış gibi net bir Şekilde duyabiliyordu. Dahası, onları Jonah'la birlikte masada otururken görebiliyordu.

"Sundown'ın nerede yaşadığını biliyoruz," dedi Hannah. "Neden gidip onu almıyoruz?"

Kurt dudağını büktü. "Aklını mı kaçırdın sen? Bir Kara-Avcı'nın evine girip ne yapacağız? Ona kızı vermesini mi söyleyeceğiz? Bitti mi?"

Meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Evet."

Çalıştığı dizüstü bilgisayardan başını kaldıran Jonah gözlerini devirdi. "İkinizin kavga etmesinden gerçekten bıktım. Ben bunu yaparken kız kardeşini buradan götür."

Sesi...

Hafızasının sınırlarını zorlayan bir şey vardı. Ama ne?

Kurt, Hannah'yı kolundan tutup odadan dışarı çıkardı. Onlar gider gitmez Jonah ve aradı. "Hey. Monitörde kalp atışları var, bu yüzden hâlâ hayatta olduğunu biliyoruz. Evet, bence Avcı'nın onu henüz öldürmemiş olması iyiye işaret."

Bu sözleri duyunca Abigail tüm vücudunda garip bir duygu dalgalanması hissetti. Dişleri uzadı. Yine şeytandı. Burada olmaya tepki veriyordu.

Neden?

Ham, sınırsız öfke dalgayı takip etti. İblis Jonah'ı en kötü şekilde tatmak istiyordu.

Bunu yapamam.

Yine de ağzı sulanmıştı. Sıcak, tatlı kanın tadı ağzını doldurdu ve başka birinden biraz almak için can atmasına neden oldu. Pus daha parlak hale geldi. Kapıyı açmadan içeri doğru yürüdü. Nasıl hareket ettiğini anlamadan kendini Jonah'la birlikte mutfakta buldu.

Kafasını kaldırdı ve yüzü kızardı. Telefonunu doğruca yere düşürdü ve bir gümbürtüyle yere düştü. "Ne oldu?"

Dişlerini yaladı. Tadına bak.... İsteddiğini biliyorsun. Garip bir şekilde tattı.

Abigail onun boğazına uzandı ama o ayağa fırladı ve aralarına mesafe koydu.

Ondan uzaklaşmaya devam etti. "Sana ne yaptılar Abby?"

Abby...

Hayır, bu doğru gelmedi. O ...

Bir girdaba yakalandı. Rüzgârın kırbaçladığını, uğuldadığını ve onu parçaladığını hissedebiliyordu. Daha fazla görüntü yanıp sönerken oda dönmeye başladı. Geçmişi, bugünü ve tarif edilemez dehşetlerle dolu bir geleceği gördü.

Ama en net gördüğü şey ...

Ailesinin öldüğü gece. Ve bu sefer o sesin neden tanıdık geldiğini biliyordu. Yanında kim vardı?

"Gün batımı."

"Sen de oradaydın." Parmağıyla, karşısında ağzı açık duran Jonah'ı işaret etti.

"Sen neden bahsediyorsun?"

İblis onu bütünüyle yutarken cevap vermedi. Ne yaptığını anlayamadan onun üzerine çıkmış, boynunu ısırma başlamıştı. Onun kanını tattığı an, biliyordu ki gerçeği.

Jonah bir Daimon'du. İçindeki iblisin onu yok etmek istemesinin nedeni de buydu.

Kurbanlarının ruhları kafasının içinde sağır edici ve mide bulandırıcı bir koroyla çığlık atıyordu. Özgürlüklerini istiyorlardı.

Ve onun kanını istiyordu.

"Abby! Dur!"

Kurt'ün sesini tanıdı, ama onu tanımasına imkan yoktu. onu dinlerdi. Şimdi değil. İblis ona sahipken olmaz.

Kurt onun arkasından koştu ve onu uzaklaştırmaya çalıştı. Kadın ona döndü ve tısladı, bir yandan da ağlayan ve merhamet için yalvaran Jonah'ı tutmaya devam etti.

Gerçekten mi? Yaşamak için acımasızca öldürdüğü onca insandan sonra, kendi hayatı için yalvarma cüretini mi gösteriyordu? İkiyüzlülük. onu daha da hasta etti.

"Korkak," dedi kulağına. "Annemi kurtarabilirdin ama yapmadın." Onun ruhunu öyle bir yutmuştu ki yaşayabileceğini söyledi. Lanet olsun ona! Acı ve öfke içinde öylesine birleşmişti ki, onu parçalamamak için elinden gelen tek şey buydu.

Onun yerine, her zaman bir bıçak sakladığı botuna uzandı. Ağır çekimde, Kurt'ün sırtına doğru hamle yaptığını gördü. Ona ulaşamadan Jonah'ı bıçakladı. kalp.

Nefes nefese kaldı, sonra altın tozu yağmuruna tutularak parçalandı. "Hayır!" Kurt kelimeyi uzattı ama artık çok geçti.

Jonah ölmüştü. Onu öldürmüştü.

Uyuşmuş ve başı dönmüş bir halde, tertemiz eline baktı. Orada hiç kan yoktu. Zemini süsleyen parıltılı bir film tabakası dışında Jonah'tan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Bir yaz kelebeğinin kanatları gibi yanardöner.

İnsan ruhlarının kahkahalarını duyabiliyordu. Sonunda hak ettikleri yere yükseldiler. Ama bundan da öte, onların minnettarlığını duydu. En azından onları kurtarmıştı. Ne yazık ki kimse ailesini kurtaramamıştı.

"Ne yaptın sen?" Gözlerini kocaman açmış olan Kurt, sanki bir yabancıymış gibi ona bakıyordu.

Ve öyleydi. Kendini ondan daha fazla tanıımıyordu. "Bana ne yaptın?"

"Senin daha güçlü olman gerekiyordu. Değil... değil-" Eliyle çılgınca onu işaret etti. "-Bu."

Kafasını tuhaf bir koku doldurdu. Sülfür gibiydi, sadece daha güçlü. Bu ...

İblisin ona ne söylediğini anladığında, "Sen de iblis kanı aldın," diye onu suçladı.

Bunu inkar etmedi. "Ne yapmam gerekiyordu? Döneceğim birkaç ay içinde yirmi yedi olacak. Ölmeyi senin kadar ben de istemiyorum. En azından bir insanı öldürmekten iyidir."

Öyle miydi?

Hannah evin arka tarafından çıktı. Tiz bir çığlık atmadan önce dehşet dolu gözlerle Abigail'e baktı.

Acı kafatasını yararken Abigail kulaklarını kapattı. "Kardeşine" ters ters baktı. "Bana yalan söylediniz. Hepiniz yalan söylediniz. Bana Daimonlardan bahsetmediniz."

Kurt bakışlarını ona dikti. "Onları bilmene gerek yoktu."

İşte şimdi ödüllü bir cevap vardı. "Bana Kara Avcılar'ın düşmanımız olduğunu söylemiştin."

"Onlar bizim düşmanımız. Bizi avlıyor ve öldürüyorlar."

O kadar basit değildi. Artık değildi. Jess haklıydı. Ona yalan söylemişlerdi. Onu kullanmışlardı. "Ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok

Yaptıkların. Harekete geçirdiğin şey."

Sonsuza dek bıraktığın izlerden tanınacaksın. Annesinin sözleri şimdi onu rahatsız ediyordu.

Dünyanın sonunu getiren kadın olarak bilineceğim. Kendini çok hasta hissediyordu. Kaybolmuş. Kafası karışmıştı.

İhanete uğradım.

Kurt onun kolunu tuttu. "Abigail, beni dinle. Biz senin düşmanın değiliz. Kimse sana sahip çıkmazken biz sana sahip çıktık. Ailem seni kendilerinden biri gibi yetiştirdi."

Ama bundan daha fazlası vardı.

Gerçek, ne görebildiği ne de dokunabildiği bir hayalet gibi zihninin sınırlarında geziniyordu. Sadece hissediyordu.

Yaptıklarından dolayı vicdanı onu paramparça ederken ona baktı. "Artık sana güvenmiyorum."

Hannah bir adım öne çıktı. "Abby-"

Hannah'nın elinden kurtuldu.

Gitmem gerek. Burada olmak istemiyordu. Burası artık evi gibi gelmiyordu.

Cehennem gibiydi.

Masum canlar almıştı. Yaşlı bir Gardiyanı öldürmüştü. Hayatı asla eskisi gibi olmayacaktı. Olmamalıydı da. Yaptıklarından sonra olmazdı. Kapıya doğru tökezleyerek geri döndü ve dışarı çıktı. Yukarıdaki gökyüzü yıldızlarla parıltıyordu. Bu gece her zamankinden bin kat daha parlak görünüyordu.

Neden?

Her Şey bu kadar yanlışken neden böyle olsun ki? Elbette fırtınalı olmalıydı. Ama öyle değildi. Dünya yaşanacak dehşetten tamamen habersiz görünüyordu.

"Bunu düzeltmeliyim," diye fısıldadı. Çok geç olmadan.

Choo Co La Tah ile birlikte Vadi'ye gidecekti.

Ve orada ölecekti.

BÖLÜM 11

Jess, Abigail'in bulunduğu yere doğru hızla ilerlerken Sasha'nın talimatlarını takip etti. Midesi düğümlenmişti ve neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece gitmiş olması değildi. Onu bulmak ve iyi olduğundan emin olmak için somut bir ihtiyacı vardı.

Kimsenin ona zarar vermediğinden emin olmak için.

Tam köşeyi dönmüştü ki bir araba dur işaretinden geçerek doğrudan yoluna çıktı. Dudağını ısırarak arabayı kaçırmak için direksiyonu kırmaya çalıştı ama arabanın hızı yüzünden arka lastiğini kesmeyi başardı. Motosikleti altından çıktı ve onu ölümcül bir hızla caddede sürükledi.

Kahretsin! Asfalt, giysilerini ve derisini yırtarak ona ata binerken neden pardösü giydiğini ve neden Artık ölümlü olmadığı için mutluydu. Yine de kaldırımı öpmek canını yakıyordu ve vücudu bu durumdan hiç hoşnut değildi.

* * *

Abigail sersemlemiş bir halde az önce birine çarptığını fark ettiğinde kalbi duracak gibi oldu. Frene bastı ve geriye dönüp baktığında motosikletin ve sürücüsünün kaldırımı doğru yanlamasına savrulduğunu gördü.

Aman Tanrım! Ne yaptım ben şimdi?

Arabayı park edip kapıyı açtığında yere yığılmış adamı fark etti.

"Jess!" Olabildiğince hızlı bir şekilde ona doğru koştu. Adamın arabasıyla yolda ne kadar yol kat ettiğini görünce içi burkuldu.

Geri. O bir Karanlık Avcısı. Bir kaza onu öldürmez.
Zihninde, bunun gerçek olduğunu biliyordu.

Ama duyguları onu dinlemiyordu. Yaklaştıkça ve adamın hareket ettiğini görmedikçe içini panik kapladı.

Jess sokakta yatıyor, kaskının üzerinden yukarı bakıyor, gururundan başka bir şeyi kırıp kırmadığını anlamaya çalışıyordu. Nefes almak acı veriyordu. Hareket etmek. Kendini oldukça kötü hissediyordu ama ne kadar kötü olduğunu söylemek zordu.

Ve lanet olası milyar kiloluk motosiklet ayağının üzerinde yatıyordu. Bu topallamasına neden olacaktı.

"Jess!" Bir anda Abigail belirdi, yüzü dehşet dolu bir korku maskesine dönüşmüştü. Jess cevap veremedi Abigail onun yanına çöktü. "Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım! Hepiniz
Değil mi? Yaşıyor musun? Seni incittim mi?" Sanki bir yara bulmaya çalışıyormuş gibi vücudunu kavradı. "Jess? Konuşabiliyor musun?"

Bu çok yanıltıcı ama kadının paniğine sırtmadan da edemiyordu. Uzun zamandır hiçbir kadın onun için bu kadar korkmamıştı. "Evet, konuşabilirim. Ama bana gösterdiğin ilgi hoşuma gidiyor. Biraz daha aşağıdan ellemek istersen daha da iyi olur."

"Oh, sen..." Onu itti. Acı

vücudunu kesti. "Ah!"

Paniği anında geri döndü. "İyi misin?" Adam

güldü. "Vay canına, çok kolaysın."

"Ve sen tamamen kötüsün."

Jess kaskını çıkararak ona baktı. Sokak lambaları koyu renk saçlarında oynaşüyor, onları parlatıyordu. Gözleri parlıyordu

sıcaklık, endişe ve öfke ile. Baş döndürücü bir kombinasyondur. "Ve sen de çok güzelsin."

Bu beklenmedik sözler karşısında Abigail'in nefesi kesildi. İçindeki derin bir şeyi yatıştırdılar. Daha önce hiç sakin olmadığı bir şekilde sakinleştirdi. Ve aynı zamanda, onun yakınlığından dolayı tüm vücudu yanıyordu. Garip bir hiçbir anlam ifade etmeyen bir ikilem.

Kollarını ona doladı ve dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekti, böylece ona şimdiye kadar aldığı en ateşli öpücüğü verebilecekti. O kadar rahatsız ediciydi ki tüm vücudunu yaktı ve nerede olduklarını ve ne yaptıklarını unutmalarına neden oldu.

olmuştu. Bu anda dilinin onunkine değmesinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Kolları onu sert bedenine yakın tutuyordu.

Hiçbir şey daha iyi hissettirmemişti.

"Affedersiniz, millet. İkiniz de caddenin ortasında yatıyorsunuz. Başka biri ikinizi de ezmeden önce yerinizden kımıldasanız iyi olur."

Abigail geri çekildi, sonra da sokak lambasının altındaki kaldırımında duran ve onlara sinirli bir yüz ifadesiyle bakan Sasha'ya baktı. Ukalalık etmeye başlamıştı ki birden tuhaf bir ses duydu. Sanki biri kızgın bir testere sürüsünü serbest bırakmış gibiydi.

Kaşlarını çatarak Jess'e baktı. "Bu da ne?"

Sasha'nın yüzü beyazlaştı. "Yaban arıları... bir sürü var." Sokağın aşağısını işaret etti.

Kolunun yönünü takip eden Abigail, kalın, dans eden bir bulut gibi görünen şeyin kendilerine doğru yuvarlandığını görünce şaşkınlıkla bakakaldı.

"Bir sonraki veba." Jess ayağa fırladı ve onu yukarı çekti. Sasha'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Bisikleti eve götürebilir misin?"

"Tamamdır. Yerleşkenizde görüşürüz."

Jess, Abigail'in elini tutup onunla birlikte Audi'ye doğru koşmadan önce başını ona doğru eğdi. Abigail eşek arılarının anormal bir hızla yaklaşıp uzaklaşmasını izlerken hâlâ ağzı açıktı. Bulut dev, hantal, katı bir canavar gibi yükseliyor ve dalıyordu.

Jess kendini sürücü koltuğuna sıkıştırıp geri çekerken o da yolcu tarafına koştu.

"Umarım bu şeye zarar vermemişsinizdir."

Kapıyı çarparak kapattı, açık bıraktığına şükretti, sonra kemerini bağladı. "Ona bu kadar bağlı mısın kovboy?"

Vites taktı. "Hayır, benim değil. Benim değil. Andy'nin gurur ve neşe kaynağı. Eğer bu şeyin üzerinde en ufak bir çizik bile olursa, sonunu asla duyamam."

Harika. Şimdi silahtarın ondan nefret etmek için bir nedeni daha vardı. "Onunla kaybettiğim için kazanamam, değil mi?"

Eşek arıları arabayı tam anlamıyla sararken Jess cevap vermedi. Ön cama o kadar çok konmuşlardı ki, Jess onları uzaklaştırmak için silecekleri çalıştırmak zorunda kalmıştı.

İşe yaramadı. Tek yaptığı onları kızdırmak oldu.

Tiksinen ve korkan Abigail, onların da havalandırma deliklerinden sürünerek içeri girdiklerini fark edince tısladı.

"Çabuk kapatın," dedi Jess, kapağını kapatarak.

O da buna uydu ve eşek arılarının tekrar açmamasını sağlamak için onları yerinde tuttu. "Bu iş çirkinleşiyor."

"Büyük teyzemin donu gibi."

Bu garip ve beklenmedik yorum karşısında kaşlarını kaldırdı. Tamam...

Jess sokaklarda ilerlemeye çalıştı ama bu hiç de kolay değildi. Arabalar eşek arılarından kaçmaya çalışarak her yere savruluyordu. Kornalar çalıyor ve insanlar kulakları sağır edecek kadar yüksek sesle bağırıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Ne yapacaklardı?

İç çekti. "Bundan biraz yorulmaya başladım."

Jess dişlerini göstererek sırttı. "Benim de en sevdiğim şey değil, söylemeliyim. Bir kutu Raid'in yoktur herhalde, değil mi?
Sen?"

"Keşke. Başka neleri sevmiyorlar?"

"Görünüşe göre bizi... ve küçük kahverengi

bir Audi'yi."

Başını iki yana salladı. "Şu anda nasıl mizah bulabilirsin?"

"Biliyorsam ne olayım. Hasta bir herif olmalıyım. İşte
"Kesinlikle eriştemde kısa devre yapmış bir şey var."

Peki bunu nasıl çekici bulabilirdi?

Dahası, tüm hayatı parçalanıyordu ve sahip olduğu tek teselli oydu. Belki de hasta olan o değildi.

Belki de oydu.

Evet, kesinlikle bende bir sorun var. Ve bu sadece arabaya girip onları sokmaya çalışan eşek arıları ya da bir arkadaşını yemesine neden olan iblis değildi. "Bu kesinlikle bunun bir rüya olması için dua ettiğiniz günlerden biri. Ama kâbustan asla uyanamazsınız."

"Zamanında bunlardan birkaç tane yaşadım. Ama bu o kadar da kötü değil."

"Nasıl anladın?" diye sordu, onun sözleri karşısında şaşkına dönmüştü.

Dişlerini göstererek ona sırtıttı. "Biraz deri kaybetmiş olabilirim ama beni gördüğüne sevinen güzel bir kadın tarafından öpüldüm. Bunun benim kitabımda oldukça destansı olduğunu söylemeliyim. Kesinlikle en kötü durumdaki bir gün değil."

Onun geçmişine dair gördüklerine bakılırsa, bunu kesinlikle biliyordu. Yine de...

"Teşekkür ederim."

Kaşlarını çattı. "Ne için?"

Burada olduğum için.

Sen olmak. Kendini en derin seviyede utandırmadan yüksek sesle söyleyemediği şeyler. Ama bu minnettarlığı o kadar çok hissetti ki gözleri yaşardı.

Birkaç saniye sonra kız cevap vermeyince Jess ona baktı. Ellerine bakıyordu sanki bir yabancıya aitti. Bir hüzün pelerini onu sarmıştı. "İyi misin?"

Başını salladı. Ve hâlâ ellerine bakıyordu. "Bu gece bir ... Daimon öldürdüm."

"Ne?"

Yutkunarak ona doğru baktı. "Haklıymışsın. Hayatım boyunca bana yalan söylediler ve bu bilgiyi benden sakladılar. Şimdi neye inanacağımı bilmiyorum."

"Kendinize inanın. İçgüdülerinize güvenin."

"Yaptığın şey bu mu?"

Eski anılar canlanırken Jess homurdandı. "Hayır. Bunu yapmadığım için kardeşim sandığım bir adam tarafından sırtımdan vuruldum. İlerledikçe biraz öğrendiğimi düşünmek hoşuma gidiyor."

Ama bazen merak ediyordu. Şu anda olduğu gibi, bir yanı ona güvenmek istiyordu ve bundan daha iyisini bilmesi gereken biri varsa o da kendisiydi. İstediklerini elde etmek için onu incitmeye hazır olduğunu çoktan kanıtlamıştı.

Ve ayrıca yaralandığında hala hayatta olduğundan emin olmak için ona koşardı.

Ona arabayla çarptıktan sonra tabii ki. Evet, tamam, o kısım berbattı. Ama mecbur olmadığı halde geri gelmişti. Birçok insanın yapabileceğinden daha fazlasıydı.

"Evine geri dönemeyeceğiz, değil mi?" Kadının sesindeki korku dolu alt akımı duydu.

"Bana hüzünlenme. Henüz ölmedik... hiçbirimiz Şeytani güçlerinizin bu konuda yardımcı olma şansı var mı?"

"O değil..." Sanki aklına aniden bir fikir gelmiş gibi sesi kesildi. "Yaban arıları kötü kokulardan nefret etmez mi?"

"Ben de onlardan hoşlanmıyorum. Bana söylemek istediğin bir şey var mı? Çünkü şu anda gerçekten bir pencere açamıyorum."

Onun sıra dışı mizahı karşısında tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Güçler ne zaman dalgalansa, berbat bir koku yayarlar. Düşünüyordum da-"

"Bizi boğmak için arabayı iblis kokusuyla koklaman yerine, gelmiş geçmiş en kötü BOB'un içinden geçmem fikrini tercih ederim. Alınma ama Karanlık Avcısı güçlerimin desteklediği tek şey görme ve duyma yetilerim değil."

"BOB?"

Tüm bunların arasından sadece tek bir kelime bulması hoşuna gitmişti. "Böcekler üzerinde pişmiş. Ya da bu durumda, sanırım BOW demeliydim - eşekarısı üzerinde pişmiş."

Gülmeye başladı ama bir şey onlara öyle sert çarptı ki, onu güçlü bir şekilde sağa savurdu.

Jess arabanın kontrolünü kaybedip dönmeye başlayınca küfretti. Onlara neyin çarptığından emin değildi ama sanki bir TIR çarpmıştı.

Steroidlerle.

Birdenbire, yalnız bir uluma duyuldu.

Çakal. Bu sesi nerede duysa tanırdı. Tek soru, bunu bir alay olarak mı yoksa hizmetkârlarına bir emir olarak mı söylediği.

Araba nihayet hareket etmeyi bıraktığında, bir direğe çarparak durdu.

"İyi misin?" diye sordu Abigail'e.

Abigail başını salladı. "Sanırım

iyiyim. Ya sen?"

"Beyin biraz sarsıldı ama bu benim için yeni bir şey değil."

Sanki biri onu şok etmiş gibi koltuğunda doğruldu. "Bunu duydun mu?"

Gerindi, sonra başını salladı. Kulaklarındaki tek ses kötü bir iç uğultu ve dışarıdaki eşek arılarıydı. "Duy Ne?"

"Kelimeleri çıkaramıyorum ama sanki biri fısıldıyor gibi geliyor."

Tekrar denedi ve yine hiçbir şey duymadı. "Sadece seni duyuyorum."

"Bunu gerçekten duymuyor musun?"

"Özür dilerim. Medyum güçlerim arızalı ve şu anda ruhları ya da çanları kanalize edemiyorum. Onlar üzerinde daha sonra çalışacağım. Şimdilik-"

"Şşşt," dedi eliyle koluna dokunarak. "Arılar biriyle konuşuyor. Onları çok net duyuyorum."

Tamam, birini psikiyatri koğuşuna götürme

zamanı. "Bufaloyu öldürün diyor."

Kaşları çatıldı. "Vegas'ta bufalo yok. En azından benim bildiğim kadarıyla."

"Yine de böyle söylüyorlar."

Belki de duyduğu şey, insanların ortam gürültüsünü ve diğer iğrenç şeyleri anlaşılabilir sesler ve hecelerle birleştirerek katlanılabilir hale getirme konusundaki garip eğilimiydi. Bundan emin değildi.

En azından arabaya başka bir şeyin çarptığını ve kaputun üzerine düştüğünü hissedene kadar. Ön cama defalarca çarptı.

Yaban arıları, dev bir dağ aslanını görebilecekleri kadar geri çekildiler. Onları yakalamak için ön camı kırmaya çalışıyordu.

"Oh, bu hiç iyi değil," diye mırıldandı Jess nefesinin altında. Arabayı geri vitese taktı ve korkutucu bir hızla geri geri gitti. Direksiyonu kırarak dağ aslanını uçurdu. Sonra arabayı vitese taktı ve gaza bastı.

Panik her yanını sararken Abigail nefesini tuttu. Bundan bir çıkış yolu göremiyordu. "Sence Choo Co La Tah bizi yine kurtarabilir mi?"

"Eninde sonunda bunu durdurabilir. Sadece ne kadar dayanmamız gerektiğini bilmiyorum. Dağ aslanının yeni olduğundan bahsetmiyorum bile. Dostum, şu anda biraz kedi nanesi için neler vermezdim."

Sürücülerinin üzerine çullanılan arabalar hâlâ yoldan çıkmaya devam ediyordu.

Jess bir benzin istasyonunun önünden geçerken aklına bir fikir geldi. Çılgıncaydı, ama ...

Elindeki tek şey buydu. Caddenin aşağısındaki başka bir benzin istasyonuna yöneldi.

İstasyona girdiklerinde Abigail yerde yakalanan insanların cesetlerini görünce ürperdi.

Dışarıda eşek arıları tarafından sokulan ve şimdi sokmaları nedeniyle ölmüş olan insanlar vardı. Yaban arıları yeni kurbanlar aramaya devam ederken arabalarda sıkışıp kalan ve yardım çığlıkları atan başkaları da vardı.

"Onlar için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Evet. Coyote'yi durdur."

Bunu söylemek yapmaktan çok daha kolaydı.

Jess onları araba yıkamaya götürdü ve içeri çekti. Jess ona ne yaptığını sormaya başlamıştı ki birden kapılar kapandı ve onları içeri hapsetti. Dağ aslanı ama sert plastikten onlara ulaşamadı.

Jess elini sallayarak suyun açılmasını sağladı.

Arabalarının etrafındaki eşek arıları püskürttükleri için çılgına döndüler.

Kalbi hafifledi. Bu parlak bir fikirdi. Eşek arılarını boğacaklardı.

Gülerek Jess'e döndü ve onu yanağından öptü. "Sen bir dahisin!"

"Ah, şimdi, böyle devam etme. Gerçekten benden hoşlandığını düşünebilirim ve o zaman nerede oluruz?"

O haklıydı. Bu, bir insan olmaktan bile daha korkutucuydu. katil eşek arıları ve kızgın dağ aslanları tarafından saldırıya uğradı. Ve bu düşünce aklından geçerken, başka bir şeyin farkına vardı.

"Telekinezi yeteneğin var."

Başını salladı. "Biraz, ama her zaman güvenilir

değil." "Nasıl yani?"

"Bununla ilgili birkaç talihsizlik yaşadım. Eskiden daha fazla kontrol etmeye çalışırdım ama utanç verici bir olaydan sonra kendi haline bırakmayı öğrendim."

Bunu duymak istiyordu. "Hangi utanç verici olay?"

Gerçekten de kızardı. "Gerçekten paylaşmak ya da yeniden yaşamak istemiyorum. Ŗunu söylemek yeterli, bana asla unutamayacağım bir iki Ŗey ğretti."

Tamam o zaman. Su ve köpükler onlar için tehditlerinin icabına bakarken koltuğunda arkasına yaslandı. EŖek arılarını etrafa savurdu ve yerde güzel, kalın bir pislik oluŖturdu. Ve orada oturup onların kanalizasyona dŖp yok olmalarını izlerken, yaptıklarının dehŖeti yüzüne vurdu.

Bu gece bir arkadaŖını

ldrmŖt. Ve ailesini

kaybetti.

Yalnızım. Ama bundan çok daha kötüydü.

Jess onun üzüntüsünü sanki kendi iindeymiŖ gibi hissetti. Yüzünde duygular uuŖup gözlerini karartırken loŖ ıŖıkta onu izledi. "Her Ŗey yoluna girecek," diyerek onu rahatlatmaya alıŖtı.

İnkâr edercesine baŖını salladı. "Hayır. Bildiğim her Ŗey. Sevdiğim insanlar tarafından bana söylenen her Ŗey yalandı." Elini kaldırdı, iblis değil de insan olduğu için minnettardı ama yine de gerçeği biliyordu.... "Beni bir iblisle karıŖtırmalarına izin verdim ve üvey kardeŖim de aynısını yaptı. Artık ne olduğumu bilmiyorum. Onun ne olduğunu da bilmiyorum. Önceden her Ŗey çok açıktı. Seni ldrmek. Ailemin intikamını al, sonra da ailemi, Apollitleri ve insanları Kara Avcılar." Jess'in bakıŖlarıyla karŖılaŖtıđında yanağından tek bir damla gzyaŖı süzüldü. "Ben bir canavarım Jess. Kendimi yok ettim."

Bu sözler kalbini sızlattı ve ona aynı Ŗeyi fark ettiği günü hatırlattı. Kendi içindeki gerçeği görmek çok zordu.

Bununla yüzleşmek daha da zor.

"Sen bir canavar değilsin Abby. Kafan karışık, kabul ediyorum. Ama canavar değilsin. İnan bana. Bunları bilecek kadar çok gördüm."

"Evet, doğru."

Kızın yanağını avuçladı ve samimiyetini görebilmesi için başını kendisine çevirdi. "Bana bak, Abby. Her gün dünyaya kızgın bir şekilde uyanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Sana yaptıkları için Tanrı'ya ve insanlığa kızgın olmak ve bunu onlara ödetmek istemek. Tüm dünyanın sizi şamar oğlanından başka bir şey olarak görmediğini hissetmek. Sizin gibi, benim annem de ben küçük bir çocukken öldü. O benim sahip olduğum tek iyi şeydi. Bana insan olduğumu hissettiren tek kişi. Babam benden nefret ederdi ve bu gerçeği kimseden saklamazdı. Dünyaya olan öfkesini benden çıkardı ve içimde ve dışımda pek çok yara izi bıraktı. Bugün bile hala kafamın içinde onu ve nefretini duyabiliyorum. düşüncelerimi zehirlemek için. Beni zehirlemeye çalışıyordu. Beni neredeyse öldürdükten sonra evden kaçtım. On üç yaşındaydım. Denedim. düzgün bir iş ya da kalacak ve evim diyebileceğim bir yer bulmak. Öğrendiğim şey, insanların, çocuk olsalar bile, başkalarını zor durumdayken tekmelemekten hoşlandıklarıydı. Bundan hastalıklı bir heyecan duyuyorlar. Talihsiz kurbanlarının kalbini ve ruhunu yok ederken kendilerini büyük ve güçlü hissetmelerini sağlıyor."

En sert derslerinden bazıları yeniden su yüzüne çıkınca yutkundu ve ona haksızlık edenlerin yüzlerini gördü. Ama bu onunla ilgili değildi, kızla ilgiliydi.

"İnsan ahlakının muhtemelen en nadir bulunan yaratık olduğunu öğrendim. Ve benden faydalanmak istemeyen ya da beni babamın incittiğinden daha fazla incitmek istemeyen kimseyi bulamadım. Ve bu beni daha da

sertleştirdi. On altı yaşıma geldiğimde, bu zehir beni içten
dışa çürütmüştü. Bu

benimle ilgili her şeyi renklendirdi. Diğer insanlara yaptıklarını, onların bana nasıl davrandıklarını kendime hatırlatarak meşrulaştırdım. Onlara yaptığım her şeyi hak etmişlerdi. Önce başkalarına yap sana yapıyorlar." "Sen

bir katil oldun."

Başını salladı. "Ta ki bir erkek olduğunu düşünerek bir çocuğu öldürdüğüm güne kadar. Babasının intikamını almak istiyordu ve hayatımda ilk kez sevgi ve fedakârlık gösterebilecek başka birini gördüm. İster inanın ister inanmayın, bu annemden başka kimsede görmediğim bir şeydi. Kulağa ne kadar aptalca gelse de, bunun sadece ona özgü olduğuna ve başka kimsede olmadığına kendimi ikna etmiştim. Ama ondan sonra, sevgi ve sadakat arasındaki farkı gördüm. Hepsinden önemlisi, neye dönüştüğümü gördüm. Nefretim beni neye dönüştürdüğünü."

Karanlık bakışları azap doluydu. "Benimle canavarlar hakkında konuşma. Ben en kötülerinden biriydim."

Birkaç gün önce olsa, tamamen kabul ederdi. Hatta birkaç saat önce bile aynı fikirdeydi. Şimdi ...

"Bana hiç kadın ya da çocuk öldürmediğini söylemiştin."

"Sadece bir kez oldu ve bunu asla atlatamadım. O zamandan beri her gün benimle birlikte yaşayan aptalca bir hata. Bart bunun beni rahatsız etmesine izin verdiğim için aptal olduğumu söyledi. Mezarda yatan ben olacağıma onun ölmesi daha iyiydi. Ama o çocuk Hayaletten vazgeçmek. Pek sayılmaz. Beni kasabadan kasabaya takip etti ve ne yaparsam yapayım ondan kaçamadım. Ta ki bir gün güzel bir kadın bana gülümsedi. İçimde sakladığım çirkinliği görmedi. Hayatımda ilk kez olmak istediğim adamı gördü ve onu bulmama yardım etti. Onun sayesinde, evet, insanların çoğunlukla bencil pislikler olduğunu ama herkesin öyle

olmadığını öğrendim. Bazı nadir insanlar vardır.

Başkalarına yardım edecek ve onları istismar etmeyecek varlıklar. Sizden gerçekten hiçbir şey istemeyen insanlar."

Başparmağıyla onun yanağını okşadı. "Acheron her zaman yara izlerimizin bize geçmişimizi, nerede olduğumuzu ve neler yaşadığımızı hatırlatmak için orada olduğunu söyler. Ama bu acı geleceğimizi yönlendirmek ya da belirlemek zorunda değil. Kendimize izin verirsek bunun üstesinden gelebiliriz. Bu kolay değil ama hayatta hiçbir şey kolay değildir."

Bu sözler onu rahatsız ediyordu. Dediği gibi, geçmişinin onunla ilgili her şeyi renklendirmesine ve bulmaya çalışabileceği mutluluğun her parçasına bulaşmasına izin vermişti. Yara izlerini bir rozet gibi taşımıştı ve ailesi bunları ona karşı kullanmıştı. Onun iyiliği için değil.

Onları için.

Sıcak eli onu yatıştırırken çok iyi hissettirdi. "Senin içindeki canavarı göremiyorum Abby. Canavarlar diğer insanları umursamaz ve kime zarar verdiklerini umursamazlar. Sende güçlü bir kadın görüyorum. Neyin doğru olduğunu bilen ve sevdiklerini korumak için ne gerekiyorsa yapacak bir kadın."

"Arkadaşlarını ben öldürdüm," diye hatırlattı ona.

"Ve bu konuda mutlu değilim. Ama senin kafan Sağdan vidalanmış. Bazen düşmanların içeri girmesine izin vermek ve onları dinlemek kolaydır, özellikle de sizin için en iyisini isteyen en iyi arkadaşlarınız gibi davrandıklarında. En azından böyle iddia ediyorlar. Onlar sinsi piçlerdir, size duymak istediklerinizi söylerler ve duygularınızı kullanarak sizi kendi emirlerini yerine getirmeye yönlendirirler. Ben bunu Bart'la yaptım. Dünyada beni önemseyen tek kişinin o olduğunu sanıyordum ve onu hayatım pahasına korurdum."

Kurt için de böyle hissetmişti.

"Er ya da geç, genellikle kıskançlık yüzünden, gerçek renkleri ortaya çıkar ve sizi bir insan gibi hissettiren gerçeği görürsünüz.

Aptal. Bu ihaneti biliyorum, Abigail. O acı o kadar derindir ki, ruhunda kalıcı bir yara izi bırakır. Ama onlar gibi olmak zorunda değilsin. Ve sen onlar gibi değilsin."

Onun sözleri karėısında gzyağlarının akmaya bağladığını hissetti. Onu çok daha iyi hissettirmiğti ve buna hakkı olduğundan emin değildi.

Dürüst olmak gerekirse. O kadar çok insanı incitti ki.

Hayatları mahvetti. Bir yalan yüzünden ...

Ne yaptığının farkına varmadan kemerini zmiğ ve adamın kuşağına tırmanmığtı.

Jess koltuğu arkaya kaydırđı, böylece karanlıkta ona sarılabildi. Kalbi çılgınca çarparken saçlarının kokusu kafasını doldurdu. Ona sımsıkı sarıldı, acısını dindirebilmeyi diledi.

Bunu sadece zaman yapabilir.

Ve bu konuda berbattı. "Her şey yoluna

girecek, Abigail." "Evet, aptallığım için kendimi

feda ettikten sonra." "Sana söyledim, bunun

olmasına izin vermeyeceğim."

Abigail ona inanmak istedi. İnandı da. Ama o daha iyi biliyordu. "Yapılacak bir şey yok. Olan oldu."

O da bununla alay etti. "Kendisini öldüren adamdan intikam almak için ruhunu bir tanrıçaya satan bir adamla konuşuyorsun. Gerçekten mi? Bunun imkânsız olduğunu mu düşünüyorsun?"

Onun göğsüne yaslanarak gülümsedi. Bunu söylerken

neredeyse bir mucizeye inanacaktı. İlk defa, o

istedi. Yüzünü onun omzuna gömdü ve kokusunu içine çekti. Neden sonunda burada kendini güvende hissediyordu? Etrafta düşmanlar ve onları yutmak için dışarıda bekleyen vahşi bir dağ aslanı olmasına rağmen kendini güvende hissediyordu. Tüm mantığa ve akla meydan okuyordu.

Jess onun başının tepesini öperken kendi duyguları da derinden alevlendi. Bir kadının gözlerinin içine bakıp arzuladığı geleceği görmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Birine bu kadar yakın olmak ve geçmişiyile ilgili kimseye anlatmadığı şeyleri paylaşmak.

Bu gece Abigail'e ne söylediğini Matilda bile bilmiyordu. Onu sevmesine rağmen, her zaman geçmişini öğreneceği ve bundan dehşete düşeceği korkusuyla yaşamıştı. Bu Herkes gibi onu da bir kenara atacak ve hayatta kalmak için yaptığı şeyler yüzünden ondan nefret edecekti.

Ama Abigail onun çirkinliğini

biliyordu. Onun yaralarını

hissetti.

Bu ona kendini daha da yakın hissettirdi. Onu yargılamadığı için onu daha çok takdir ediyordu. En azından şimdi. Bir kâbusun içine çekilmenin ne kadar kolay ve çıkmanın ne kadar zor olduğunu anlıyordu. Haklı olduğunu düşündüğünüz şeyleri yapmak ve sonra uyanıp kandırıldığınızı fark etmek. Yalan söylendiğini.

Kullanılmış.

Bir Karanlık Avcısı olarak uyandığında kendini bir fahişe gibi hissetmişti. Hayatını cep harçlığı için satmış gibi. Peki ne için? En iyi arkadaşının ellerinde bir çukurda tek başına ölmek için.

Geçmişini herkesten saklayabilirdi, kendisi hariç. En zor kısmı da buydu. Denesenez bile, affetmek kolay değildi.

Bazı günler hiç gelmedi.

Belki de ölmesine izin vermek daha nazik olurdu, böylece bu acıyla yüzleşmek zorunda kalmazdı.

Hayat nazik olmamalı.

Doğru. Ve Tanrı biliyor ya, çoğu gün kasıklarına inen bir tekmeden başka bir şey değildi. Ama sonra bunun gibi anlar oldu.

Birine yakın hissetmenin mükemmel anları. Onların sıcaklığının sizi rahatlatmasına izin verdiğiniz anlar.

Yaşamak böyle bir şeydi. İnsan olmak buydu. Her şey acı verdiğinde ve her şey yanlış olduğunda, tek yapmak istediğiniz ağlamak olduğunda bile sizi gülümsetebilecek tek bir kişiye sahip olmak.

Bunlar kötü günleri atlatmanızı sağlayan anlardı.

Abigail ona baktı. Abigail'in nefesi tenini gıdıklarken o berrak gözlere baktı.

Ve o kalp atışında, onu korumak için öleceğini biliyordu.

Tanrı yardımcım olsun.

En son böyle hissettiğinde ölmüştü. Başını eğerek alnını onunkine dayadı ve geleceği görmeye çalıştı.

Tüm bunlardan sonra bir tane olsaydı.

Ama o gerçeği biliyordu. O bir Karanlık Avcısıydı ve o da ...

Eşsiz. Kara Avcısı el kitabında bu durumla ilgili hiçbir şey yoktu.

Oto yıkamacının dışına baktığında eşek arılarının hâlâ içeri girmek için bir yol bulmaya çalıştıklarını gördü. Bu dalganın ne kadar süreceğini bilmiyordu. Herhangi bir şey için ne kadar zamanları vardı.

Düşünceleri birbiriyle savaşıırken Abigail eliyle onun başını kavradı. Jess'in söylediklerine rağmen, bundan bir çıkış yolu göremiyordu.

Ölüm hariç.

Bu sefer gerçekten çuvallamıştı. Hatalarla dolu bir hayatta, bu ana damarı olmuştu. Ve iyi bir adamı da kendisiyle birlikte bu kâbusa sürüklemişti.

Duyguları o kadar hızlı bir şekilde içinden geçti ki, onları sıralayamadı bile. Tekrar ayaklarının yere bastığını hissetmek istiyordu. Gibi hissetmek için bir geleceği vardı.

Ama onu sabit tutan tek şey Jess'ti.

Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ve adamın dudaklarını kendi dudaklarına çekip onu öptü. Bu muhtemelen hayatının son gecesiydi. Şafağa kadar onlardan biri hayatta kalırsa şanslı sayılırdı.

Hepsi de aptallık ettiği içindi.

Yanında durduğu ve hayatını kurtardığı için ona ödeyemeyeceği kadar çok şey borçluydu. Ama ona karşı hissettiği sadece bir borç değildi. Çok daha fazlası vardı. Daha derin.

Onun bir parçasıymış gibi hissediyordu. Ve ona haber vermeden ölmek istemiyordu.

Koltukta yükselip onun kalçalarına sarıldı.

Jess, Abigail'in gözlerinin içine bakarken kaşlarını çattı. Orada daha önce hiç görmediği aç bir ateş vardı. Ve o gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında nefesi kesildi. "Um... Abigail-"

İşaret parmağını onun dudaklarına bastırarak sözlerini kesti. Sonra yavaşça göğsünden aşağı kaydırđı, fermuarına ulaşana kadar güneye doğru ilerledi.

"Fazla zamanımız olmadığını biliyorum Jess. Ama bu tek olabilir geçireceğimiz zaman. Ve sana kendimi affettirmeden ölmek istemiyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Gülümsedi. "Biliyorum. Bunu yapmak istiyorum."

Ve elini kot pantolonunun içine sokup ona dokunduğunda tüm argümanları ve düşünceleri dağıldı. Evet, şimdi kaybolmuştu.

Bundan sonra bir daha asla eskisi gibi olamayacağını biliyordu.

BÖLÜM 12

Abigail hayatında bir gün bile böyle bir şey yapmamıştı. Bunun hayalini bile kurmamıştı. Ama burada beklerken, ölüme bu kadar yaklaşmışken ve ölümlülüğü ensesindeyken, kendine engel olamadı.

Jess onu sevmiyordu, bunu biliyordu. Ama bu önemli değildi. Onun kalbinin içini, eskiden olduğu ve şu anda olduğu adamı görmüştü. Ve içindeki kadın onun bu parçasına dokunmak ve onu paylaşmak istiyordu. Bu dünyadan gittiğinde, onu hatırlayacaktı.

Sonsuzluk için.

Onun kendisini iyi ve şefkatli biri olarak hatırlamasını istiyordu. Şu anda hissettiği ruhsuz canavar gibi değil.

Lütfen gerçek beni gör.

Sadece bir kez.

Hiç kimsenin olmamıştı. Hannah ve Kurt'ün yanında hep çok güçlü olmuştu. Korkularını görmelerine asla izin vermedi. Mükemmel bir kardeş olmak ve onlara yardım etmek için çabaladı.

Ne sorun yaşarlarsa yaşasınlar, kendi hayatında ne olursa olsun, içi ne kadar acırsa acısın.

Önce onlar gelmişti.

Ve tabii ki, kendisini evlat edinen ailesine karşı saygılı bir kız çocuğu olmak için, kendini ve duygularını gömmeyi ve kimsenin onları görmesine izin vermemeyi öğrenmişti. Tek korkusu her zaman evlerine bir insan aldıklarına pişman olacakları ve

herhangi bir soruna yol açarsa onu sokaklara atarlardı.

Çoğu Apollit onun hakkındaki hoşnutsuzluklarını gizlemeye çalıştı. Talihsiz bir insan olarak doğmuştu ama içi boş gülümsemelerin ve sahte dostluk tekliflerinin, özellikle de evlat edinen babasınıninkinin farkındaydı. Diğerleri gibi o da bunu saklamaya çalışmıştı. Ama saklayamamıştı.

Gerçek sonsuza dek gözlerine kazınmıştı ve bu onu ruhuna kadar kesmişti.

Onlar onun halkı değildi ve bu gerçeği asla unutmadılar. Ne kadar uyum sağlamaya ve onları kendi taraflarında olduğuna ikna etmeye çalışmış olursa olsun. Onlar için ölümüne savaşacağına. Onlar için kaç avcının peşine düşmüş olursa olsun, hâlâ onun kendilerinden olmadığına dair bir duvar vardı. tırmanmasına izin verildi.

Sen bir insansın ve onlar için sadece bu kadar olacaksın.

Ama her zaman daha fazlası olmak istemişti. Her şeye rağmen onları ailesi gibi sevmişti. Her zaman onlar tarafından kabul edilmek istemişti. Kendisini asla kabul etmeyecek bir dünyaya pencereden bakan o muhtaç çocuk gibi hissetmemek için. Bu izolasyon her zaman canını yakmış ve acıtmıştı.

Şu ana kadar. Şimdi, ilk kez, tüm o ıssız acı gitmişti.

Sundown ona ait olduğunu hissettirdi. İsteniyormuş gibi. Sanki kapıyı açmış ve sonunda içeri girmesinin sorun olmadığını söylemiş gibiydi. Onunla birlikte olmayı umursamıyordu.

Burada hoş karşılandığını.

Bunun için ruhunu satabilirdi.

Jess elini kaldırarak onun yüzünü kavradı. Ona gülümseyerek avucunu öptü, sonra da oradaki nasırları okşadı. Adamın teni onunkinden çok daha sertti. Çok erkeksi. Ama onun sevdiği şey de buydu. Öne doğru eğilerek adamın bıyıklı çenesini ısırdı ve bir yandan da sikini okşadı. O kadar sertti ki ve yine de kadifemsi yumuşak.

Yasadışı olması gereken kalın kirpiklerinin altından onu izledi. "Arı sokması için harika bir zaman olurdu, değil mi?" diye fısıldadı dudaklarına.

Güldü. "Hiç de haklı değilsin."

Onun burnunun ucunu öptü. "Evet, oturduğum yerden oldukça mükemmel görünüyorsun."

Bu sözler yüreğini hoplattı. Hiç kimse ona daha nazik bir şey söylememişti. Gözlerini kapattı ve ve ona sıkıca sarıldı. Neden farklı koşullar altında tanışmamışlardı ki? O, sevebileceği biriydi. Eğer bir Karanlık Avcısı olmasaydı. Ailesi öldürülmemiş olsaydı.

Şimdi...

Onlar için hiçbir şey yoktu. Hayatta kalsalar bile birlikte kalamazlardı. Herhangi bir gelecek umudu yoktu. Hepsi bu kadardı. hiç sahip olamayacakları.

Ve bu ana sonsuza dek tutunmak istedi. için oldukları kişi değilmiş gibi davrandılar. Sadece birbirleri için bir anlam ifade eden, tesadüfen tanışmış iki normal insan.

"Neden bu kadar üzgünsün?"

Onun sorusu karşısında yutkundu. "Üzgün değilim, Jess. Korkuyorum."

"Sana zarar vermeyeceğim."

Ve bu, suçluluk duygusu onu daha da acıttı. Gerçeği öğrenmeden önce, onu anında incitebilirdi. "Biliyorum."

Elini sutyeninin altından geçirirken dudaklarını yakaladı. Parmakları kızın tenini okşuyor, tüylerini diken diken ediyordu.

Vücudu. Bir erkekle birlikte olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Eğitimi her zaman öncelikli olmuş, ona her zaman önemsiz olduğunu düşündüğü bir şeye odaklanmak için çok az zaman bırakmıştı. İlişkiler boşa gitmiş gibi görünüyordu. Hiçbir zaman verdiği kadarını alamazdın. Bu, felaket ve kalp kırıklığı için bir reçeteydi ve o asla zamanını bununla harcamak istememişti.

Yine de Jess bu çabaya değermişti. Matilda'ya verdiği değer gibi...

Her şey bununla ilgiliydi. Birini kendinden üstün tutmak. Onları sahip olduğun her şeyle sevmek. Onların iyiliği için acı çekmek anlamına gelse bile, sadece onları mutlu görmek için yaşamak.

O kadar nadirdi ki, bir kez bile kendine izin vermemişti. gerçek olabileceği gerçeğini düşündü. Bunu tek boynuzlu atlar ve periler alemine indirgemişti. Duyması güzel bir hikaye ama tamamen boş bir hayal.

Neden onunki gibi bir aşka değmesin ki?

Matilda kendisine verilenin kıymetini gerçekten biliyor muydu?

Umarım öyledir. Bu onların lanetli aşklarının trajedisini daha az şiddetli gösterdi.

Jess Abigail'i kucağına aldı. Abigail titriyordu ve Jess bunun nedeninden emin değildi. Evet, onun zihnini okuyup öğrenebilirdi ama bunu insanlara yapmaktan hoşlanmıyordu. Bu düpedüz kabalıktı. Ve sadece gerekli zamanlar için sakladığı bir şeydi.

Bu onlardan biri değildi.

Bir kadının akli kendine aittir. Matilda ona bunu öğretmişti. Bu saygı duyulması gereken bir şeydi, tıpkı onun iradesi gibi. Yine de onunla sevişirken canının yanması ona acı veriyordu. Bu doğru görünmüyordu.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Parmağının ucuyla dudaklarının çizgisini takip ederken yüzündeki ifade adamın yüreğini ağzına getirdi. Tüyleri diken diken olmuştu ama bu, kızın gözlerindeki hayranlık dolu bakış kadar değildi. ona baktı. "Zaten yapıyorsun."

"Bu işi doğru yapmadığıma dair bir korkum var ve bunun yanlış olmasını istemiyorum."

Sonra gülümsedi. Gözlerine kadar ulaşan ve onu ayak parmaklarına kadar ısıtan gerçek bir gülümsemeydi bu. Dudaklarını yalayarak, adamın pantolonunu çıkarabilmesi için kendini yukarı kaldırdı. "Sana söz veriyorum, her şey yolunda."

Belki, ama pantolonunu çıkarmak tamamen başka bir meseleydi. Manevra yapmaya çalışırken adamın gözüne dirsek attı.

Ellerini ağzının etrafında kavuştururken yaptığı şey karşısında dehşet içinde nefesi kesildi. "Aman Tanrım, iyi misin?"

Gözünü ovuşturdu ve eve döndüğünde yaverini bıçaklamayı düşündü. "Andy'nin daha büyük bir arabaya ihtiyacı var." Lanet olsun. Acı neden şimdi araya girmek zorundaydı?

Yine güldü. "Seni zavallı bebek." Gözünü öpmek için öne doğru eğildi ve bu acının çoğunu uzaklaştırdı.

Yolcu koltuğuna eğilip pantolonunu çıkardığında, geri kalanını da çıkardı. Dil banyosu için yalvaran uzun, biçimli bacakları vardı. Bu cehennem kadar küçük arabada yapamayacağı bir şey daha.

Eve döndüğümde bu şeyi yakacağım....

Siyah külotunun bel bandında tereddüt etti. Bu onun için tam bir işkenceydi.

"Fikrini mi değiştiriyorsun?" Lütfen, fikrini değiştirme. Bu düpedüz zalimlik olurdu ve buna dayanabileceğinden emin değildi. Buraya kadar geldikten sonra olmazdı.

Başını sallayarak onları yavaşça bacaklarından aşağı kaydırdı. Baştan çıkarıcı bir şekilde.

Dayam ...

Onu çıplak gördüğünde öleceğini düşündü. Enfesti. Ve şimdi o kadar sertleşmişti ki, patlamak üzere olduğunu hissetti. Başka bir düşünceyi yakalayamadan, tekrar onun koltuğuna oturmuş, sanki onun için olduğu kadar kendisi için de istekliymiş gibi ona sarılmıştı.

Ah, evet... şu anda pişmanlık duymadan ölebilirdi. Arzuladığı şey buydu.

Dizlerinin üzerinde doğruldu ve adamın gömleğini çekti.

Jess memnuniyetle onun kendisini soymasına izin verdi. Jess de onun tenini üzerinde hissetmek için en az onun kadar çaresizdi. Hayatında hiç onun çıplak tenine baskı yapan göğüslerinden daha seksi bir şey görmemiş ya da hissetmemişti. Ellerini kızın saçlarında gezdirdi ve etraflarını saran kokuyu içine çekti.

Bekâr olmaktan çok uzak olsa da, daha önce onu tanıyan hiçbir kadınla birlikte olmamıştı. Bir insan olarak, Bart yüzünden, on üç yaşında kanun kaçağı olarak damgalanmıştı. Bu yüzden bir kadınla birlikte olduğunda, ona gerçek kimliğini söylememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Ya da onun hakkında söyleyebileceği ya da onu vurmak isteyen birine satabileceği herhangi bir şeyi.

Karanlık-Avcı olduktan sonra, onların varlığından kimseye bahsetmesi açıkça yasaklanmıştı. O da dişlerini, yaşını saklamak

zorundaydı. Her şeyi.

Onun hakkındaki gerçeği sadece Abigail biliyordu. Bu da o anı daha da ateşli kılıyordu. Dilini onun dişlerine sürterek hata yapma korkusu yoktu. Ya da uzun dişlerini fark edebileceği için onu ısırırken dikkatli olması gerekmiyordu.

Bir kez olsun kendisi olabildi ve bu en inanılmaz duyguydu.

Dilini göğsünün üzerinde gezdirerek sertleşmiş meme ucundaki çıkıntıların tadını çıkardı. Teni hayal edilebilecek en tatlı nektar gibi kokuyordu. Ve ellerinin saçlarındaki hissi ...

Bu gece ölse bile buna değerdi. O

buna degecek.

Birdenbire yumuşak bir kıkırdama çıkardı. Birdenbire alışılmadık ses onu şaşırttı. "Neye gülüyorsun sen?"

Yüzü kıp kırmızı oldu. "Bahsetmek bile çok sevimsiz."

Evet, bu durumda bir erkeğın duymak istemeyeceği bir şey vardı. Ben ne yaptım? "şimdi, tatlım, beni bırakamazsın böyle asılı. Bilmek zorundayım."

Lütfen bana gülme.

Dudağını ısırđı. Bu ifade o kadar şakacı ve sevimliydi ki adamın midesini bulandırdı. "'Bir atı kurtar, bir kovboyu sr' sözünü düşünüyordum."

Güldü. "Canın ne zaman isterse bana binebilirsin bebeğim." ok ciddiymiş gibi davrandı. "Ben senin için buradayım."

Onu koltuğa geri yaslarırken burnunu kırıştırdı. Hayatında gördüğü en güzel şey değilse ne olaydı.

Aradığı şeyi bulana kadar elini uyluğundan yukarı kaydırđı. Sıcak ve ıslaktı ve onu hafifçe parmaklarken derin bir inilti çıkardı.

Jess parmaklarını vücudunun derinliklerine doğru kaydırırken Abigail nefes alamıyordu. Evet, çaresizce beklediği şey buydu. Ve tüm vücudunu ateşe verdi. Onun dudaklarını öperek ayağa kalktı.
ve onu kendisine doğru yönlendirmesine izin verdi.

Onun içinde sert ve dolu olduğunu hissedince nefesini sertçe içine çekti.

Bu... bu cennetti.

Kalbi küt küt atarken onu yavaş ve nazikçe okşuyor, her santiminin tadını çıkarıyordu. Ellerini adamın kaslı göğsünde gezdirirken boynunu okşadı. Adamın vücudunda çok sayıda yara izi vardı. Çoğu bıçak yarası ya da dikenli tel yarası gibi görünüyordu. Ama birkaçı bariz kurşun yaralarıydı.

Birinin onu bu şekilde incitmesine duyduğu öfke içini kamçılıdı.

Ta ki onu da öldürebileceğini hatırlayana kadar.

Tanrıya şükür yapmadım. Ve onları bir araya getiren güce minnettardı. En önemlisi de onu incitmesini engelleyene.

Kolunda bir Kara Avcının çift ok ve yay işaretinin görülmesi bile bu anın etkisini azaltamazdı. Onu aldığı anda bile canı yanmış gibi görünüyordu.

Bunu daha önce hiç düşünmemişti. Kara Avcıların ruhları ellerinden alınmıştı. Artemis onu aldığı anda onlara ne kadar acı çektirmişti?

Abigail, anne babasını kaybettiği gece kendi ruhunun da solup öldüğünü ve birini kaybetmenin ne kadar acı verdiğini kendi deneyimlerinden biliyordu. Onun yarası hiç iyileşmemişti.

Ne de onun ...

Jess elinin tersiyle göğsünde gezinirken zevklerinin kontrolünü ona bıraktı. Onun kendisini sevmesini izlemekten, gözlerindeki ışığın yokmuş gibi davranmayı sevdiği bir parçasına dokunmasını izlemekten zevk alıyordu. Bu ona uzun zamandır unuttuğu, derinlere gömdüğü şeyleri hatırlattı.

Bir insan olarak tek istediği, yanında iyi bir kadınla sakin, huzurlu bir evdi. Yanında

birlikte yaşlanabileceği, onu güldürecek ve ertesi günü iple çekmesi için bir neden verecek biri.

Ve ondan sonrakiler.

Abigail gibi bir kadın.

Aklındakinden biraz daha zorlayıcıydı. Ama bazen istekler, rahatsız edici olmasa da önemli ayrıntıları atlayabiliyordu. Aslında onun inatçılığını seviyordu. En çok da ruhunu.

Bundan da öte, içinde bir kıvılcım vardı. Onu baştan aşağı ısıtan bir ateş.

Jess elini tutup dudaklarına götürdüğünde Abigail gülümsedi, böylece Jess onun parmak eklemlerini öpüp ısırabilecekti. Çok tatlıydı. Ta ki dişleriyle onun etini ısırana kadar. Çok sert değil, ama içinden hızlı bir telaş geçirmesine yetecek kadar.

Kovboyundan daha seksi bir şey yoktu. Onu yakınında tutarken ve severken bedeninin içinde ve dışında hissetmekten daha ateşli bir şey olamazdı.

Karışımların en başlıcasıydı. O kadar sıcaktı ki onu doğrudan uçurumun kenarına gönderdi. Başını geriye atarak vücudunun serbest kaldığını hissetti. O bir anlık saf mükemmellikte kendini kaybetti.

Jess onun üzerinde doruğa ulaştığını görüp hissedince gülümsedi. Kadının bedeni Jess'in bedenini kavradı ve Jess'in aldığı zevki artırdı. Kalçalarını kaldırarak kendini daha da derine soktu, bir yandan da başını alçak tavana çarpmamaya özen gösterdi.

Coşkuyla haykırdı.

Ve hemen orada ona katıldı. Zevk dalgaları içinde yuvarlanırken başı döndü. Evet, buna düşündüğünden çok daha fazla ihtiyacı vardı. Haftalardır ilk kez kafası berrak ve vücudu sakindi.

Şu anda gezegendeki en mutlu adamdı. Bu doğru, sizi belalı serseriler. Gelin bakalım.

Çünkü şu anda her şeyi ya da herkesi alt edebileceğini hissediyordu. Ve buna fazlasıyla hazırды.

Abigail, Jess'in çıplak göğsüne yaslanmış, kulağının dibinde çarpan kalbini dinliyordu. Yavaş yavaş kendine gelirken ikisini de ince bir ter tabakası kapladı.

Bizi öldürmeye çalışan kızgın eşek arılarıyla çevrili bir araba yıkamacısında çıplak oturuyorum... sadece kırk saattir tanıdığım bir adamla.

Evet, bu kitaplara geçecek bir şeydi. Ve o kesinlikle Utanç Duymuyorum ve Ne Düşünüyordum ödülleri hak etti.

Bunu yaptığımı inanamıyorum.

Ama başka türlüünü de istemezdi. Gerçekten pişman olmadı. Ve en azından hamile kalmak ya da hastalık kapmak konusunda endişelenmeme gerek yok. Bir Kara Avcı'nın tek iyi yanı çocuk sahibi olamaması ya da herhangi bir cinsel yolla bulaşan hastalık veya başka bir hastalık taşıyamamasıydı.

Yine de utanç vericiydi. Herhangi biri onları basabilirdi. Her an. Biri gelirse öldürdüm.

Jess onun başının tepesini öptü. "Biz iyiyiz Abs. Kapıları mühürledim ve kimse gelmiyor."

Bu onun üzerinden buz gibi bir su gibi geçti. Tüm vücudu dehşet içinde kilitlendi.

"Bunu duyduun mu?"

"Um, evet," diye cevapladı çekincesiz.

İçinden yeni bir dehşet geçerken ona bakmak için ayağa fırladı. Hayır... yanılıyor olsa iyi olur.

Elbette...

"Düşüncelerimi duyabiliyor musun?"

şimdi bakışları paniğe kapılmıştı. Sanki kafasındaki kozmik bir veri tabanına erişmeye çalışıyormuş gibi etrafına bakındı, bu veri tabanı ona doğru bir cevap verecek ve onu bu durumdan kurtaracaktı. "Uh..."

Güzel cevap...

Olmadı. İçindeki bilgisayar bozulmuş olmalıydı ve öfkesi kalp atışlarıyla birlikte artıyordu. Onu kesinlikle öldürebilirdi! Bu korkunçtu. Korkunçtu!

Neden bana söylemedi?

Abigail dudağını büktü. Evet, tamam, bu yeteneği geçmişindeki o tuhaf psikotik flashback'lerden birinde gördüğünü hayal meyal hatırlıyordu ama bir türlü kafasına dank etmemişti.

şimdi oldu.

"Aman Tanrım, düşüncelerimi duyabiliyorsun!" O iyice aşağılanmıştı. Koltuğuna dönüp i çamaşırına uzanırken öfkeden kıpkırmızı kesildi. Bunun ne kadar onur kırıcı bir şey olduğunu anlatmaya bile gerek yok....
O

koltuğun altına girip ölmek istedim. Kendimi dışarı atıp eşek arılarının beni yakalamasına izin vermeliydim.

Bekle, beni duyabiliyor. Muhtemelen şu anda psişik bir sapık gibi beni dinliyor ve utancımdan zevk alıyor.

Berbatsın, Sundown.

Berbatsın. Berbatsın. Bunu

duymasını umuyordu.

Ona ters ters baktı. "Bunu yapabileceğini bana neden söylemedin?"

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Her şey yolunda Abby." Sesi yatıştırıcıydı ama gözlerinde hâlâ panik vardı.

Ve herhangi bir sebep dinlemeye hazır değildi. Çok aşağılanmıştı. Gah, eğer düşündüğü her şeyi duyduysa ...

Buna dayanamadı. "Her şey yolunda değil. Bunu bana söylememeye nasıl cüret edersin? Ne tür bir sapıksın sen? İnanamıyorum.

bunu yapardın. Bu çok müdahaleci ve... ve..." Bunun ne kadar kötü olduğunu anlatacak kadar kötü bir kelime bulamıyordu ve zaten kelime dağarcığına tam olarak erişemeyecek kadar öfkeliydi. "Bunca zamandır beni mi gözetliyordun?"

Kadın ona bağırıp çağırmaya devam ederken Jess sessizce küfretti. Kahretsin, kadın çok sinirliydi. Bunun için onu tamamen suçladığından değil. Biri zihninde geziniyor olsaydı o da sinirlenirdi.

Hala...

"Abby, beni dinle. Düşünceleri duyabiliyorum-"

"Artık biraz geç, ahbap." Son kelime öylesine keskin bir zehirle söylenmişti ki, garip bir şekilde ona bir tavuğu hatırlattı

Gıdaklıyordu. Başını kaldırıp onu gerçekten parçalara ayırması gereken bir bakışla deldi. Lanet olsun, Birisi bunu şişelemeli. Bütün orduların silah bırakmasını sağlar. "Fark ettim. Gönüllü olduğun için teşekkürler. İlk itirafın için sana bir Kahraman Ödülü vereyim. Kocaman kıllı bir doo dah..." Sonra son derece alaycı bir şekilde "Woo. Hoo."

"Ama," diye devam etti sakinleştirici olduğunu umduğu bir tonda Bu sırada onun patlamasını ve cehenneme kadar yolun var bakışlarını görmezden geldi. İşte bunun için bir Kahraman Ödülü'nü hak ediyordu. Bu kadar öfkeli bir kadınla yüzleşmek cesaret isterdi. "Yapmam. Normalde yapmam. Sadece arada sırada aklıma bir şey geliyor, sizin sorunuz gibi. Savunmamı nasıl aştı bilmiyorum. Belki de içinde olduğum içindir. ve ne kadar iyi hissettirdiğinden başka bir şey düşünmedim."

Kot pantolonuyla kendini örttü. "Sanki buna inanıyorum. Beni ne kadar aptal sanıyorsun?"

"Aptal olduğunu hiç sanmıyorum." Ağzını kapalı tutması gerekirken açmış bir aptaldı. Kapalı. Annesi her zaman zekânın yüzde 90'ının ne zaman susacağını bilmek olduğunu söylerdi.

Diğer yüzde 10'luk kısım ise ne zaman çıldıracağını bilmekte - ki bunu yapmaya çalışıyordu ama kolay değildi.

Sonunda durdu ve onunla bakışlarını kilitledi. Bu bakış onu felç etti çünkü gözünü bile kırpsa Yanlış yaparsa, bu onu tekrar kızdırırdı ve bu da istediği son şeydi.

Gülümseme. Terleme. Hiçbir şey yapma.

Nefes bile alma.

Salyaları akan bir ayının ya hantalca geçip gideceğini ya da yoluna devam edeceğini bilmek gibiydi...

Ya da kolunu koparıp seni onunla döver.

"Şu anda kafamın içinde olmadığını nereden bileceğim?"

Aklından çeşitli cevaplar geçirdi. Çünkü ben öyle dedim. Hayır, bu onu kesin tokatlatırdı. Buna cesaret edemezdim. Korkak gibi görünürdü.

Düşün, Jess, düşün.

Sonunda basit gerçeği söylemeyi tercih etti. "Bu çok kaba ve kimsenin bana yapmasını istemem, bu yüzden başkalarına yapmamaya çalışıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu benim en sevdiğim güç değil. İnsanların ne kadar hasta olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok ve ben de çoğu zaman bilmek istemiyorum. Dünya kendi düşüncelerine sahip olabilir. Benim uğraşacak yeterince derdim var."

Abigail onun sözlerini düşünürken tereddüt etti. Hiçbir anlam ifade etmeyen nedenlerden dolayı ona inandı. Söylediklerinin çok mantıklı olduğundan bahsetmiyorum bile. Başka insanların zihinlerine bakıp psikozlarını ve güvensizliklerini öğrenmek de istemezdi.

Ve daha önce bu yeteneğe sahip olduğuna inanmasını sağlayacak hiçbir şey söylememiş ya da yapmamıştı. Onun tek ipucu

O ve avukatla ilgili bir kesit. O zaman da

stresliydi.

Tamam, ona güveneceğim. Ama onu izni olmadan tekrar düşüncelerinin yakınında bulursa... Kesinlikle onun çizmelerinin içinde olmak için ödeme yapmazdı.

"Bunu bir daha yapma," diye uyardı.

"Güven bana, yapmayacağım. En azından bilerek değil. Dediğim gibi, her zaman kontrol edemiyorum ama çoğu zaman ediyorum ve edeceğim de Özellikle de vücudumun hassas bölgelerine yaklaştığında, senin yanında kesinlikle daha dikkatli olmalıyım."

Son söylediğiyle hiç de eğlenmek istemiyordu. Ne yazık ki eğlendi.

Öyle bile olsa, bunu bilmesine izin vermesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Kendini sert durmaya zorlayarak başını salladı. "Güzel. Şimdi, bilmem gereken başka hangi şeytani güçlere sahipsin?"

"Dilimi yuvarlayabiliyorum," dedi gururla.

Bazen çok şapşal oluyordu. Eski Batı'daki tüm kolluk kuvvetleri tarafından aranan ve amansızca avlanan, böylesine sert ve ölümcül bir üne sahip bir adamın bu kadar saygısız ve şakacı olabileceğine inanmak zordu. O düşmanlarının onun hakkında ne düşündüğünü merak ediyordu.

onun kişiliğinin bu yönünü görmüş olsalardı. Ondan kesinlikle bu kadar korkmazlardı.

Bu da onun bir insan olarak da böyle olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Yoksa mizah anlayışını bir Kara Avcı olarak mı geliştirmişti?

Büyük planda, bunun bir önemi yoktu. Şu anda, o tam olarak kiminle ve neyle uğraştığını bilmesi gerekiyordu. "Ben ciddiym, Jess."

"Ben de öyle. Herkes yapamaz. Bu genetik bir şey, biliyorsunuz."

Abigail onu boğma isteğiyle savaşıırken yorgun bir iç çekti.

Ona alaycı bir sırıtış attı, sonra nihayet merhamet etti ve soruyu yanıtladı. "Biraz telekinezi yeteneğim var, bunu zaten keşfetmişsiniz. Önsezilerim var. Auraları görebiliyorum ve... Çok güzel omlet yapıyorum."

Omlet de dahil olmak üzere etkileyici bir listeydi. Ama onun midesini bulandıran şey Bunların hiçbirini bilmeden aptalca ona karşı çıktım.

Yapmadığın kapsamlı araştırma için teşekkürler Jonah. Jess'in onu öldürmemiş olması bir mucizeydi.

Belki de Jonah'ın niyeti başından beri buydu. "İnan bana Abigail. Sundown hakkında şimdiye kadar belgelenmiş ya da düşünülmüş her ayrıntıyı buldum. Onun hakkında bilmediğim hiçbir şey yok. Onu öldürmek için ihtiyacımız olan her şeye sahibiz."

Güçleri hakkında bir ipucu cephaneliklerine güzel bir katkı olurdu.

Jess öne doğru eğildi ve onun çıplak omzunu öptü. "Affedildim mi?"

Yavaş bakışlarını onun yemyeşil vücudunda gezdirirken tereddüt etti. Bir, çünkü ondan bir ısırık daha almayı ne kadar istediğine dair düşünce trenini kaybetmişti. Erkek yok çok seksi olmalı. Çıplak bile olsa, öyle bir güç yayıyordu ki teninde bir ürperti yarattığına güveniyordu. İkincisi, onu affetme olasılığını düşünmek zorundaydı. Affetmesi gerektiğinden hâlâ emin değildi.

Ama gerçekten, başka ne seçeneği vardı ki? İstemediği bir şey olduğu halde zihin okumayı gerçekten ona karşı kullanabilir miydi?

Cevap vermeden önce onu birkaç saniye daha bekletti. "Güzel. Ama sadece çıplak güzel görüldüğün için."

Sırıtişı şeytana dönüştü. "Bunu alacağım."

"Güzel. Şimdi, meraklı bir memur tarafından keşfedilmeden önce giyinelim."

Pantolonunu yukarı çekip bağlarken dudak büktü. "Hatırlat da Coyote'yi bu işi aceleye getirdiği için öldüreyim. eşek arıları, çakallar ve bize attığı diğer tüm pisliklerle savaşmaktansa seninle çıplak yatarım."

"Merak etmeyin. Sanırım onu öldürmek için birçok nedenimiz var." Abigail gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirdi, sonra dışarı baktı. Yaban arıları hâlâ her yerdeydi. Mide bulandırıcı bir manzaraydı ve Onların vızıltılarını dinlemekten yorulmaya başlamıştı. "Dışarıdaki arkadaşlarımız konusunda ne yapacağız?"

Jess'in hiçbir fikri yoktu. Ama cevap veremedi telefonun çaldı. Cebinden çıkardı ve cevap verdi.

"Neredesin?"

Ren'in öfkeli ses tonuna kaşlarını kaldırdı. "Yaban arıları tarafından tuzağa düşürüldük. Sen neredesin?"

"Evinizde Choo Co La Tah ile birlikte. Bir şey olduğunda eşek arılarına ilahi söyleyerek boyun eğdirmeye çalışıyordu."

Bu iyi bir şey olamaz. Dehşet Jess'in içini parçaladı. Bu noktada onu kaybetmeyi göze alamazlardı. Neler olup bittiği ve bunu nasıl düzeltecekleri hakkında gerçekten bir fikri olan tek rehberleriydi. Etraftaki diğer tek Muhafız Yılan'dı... ve o da Coyote'nin tarafındaydı.

"Ne oldu?" diye sordu Ren.

"Bilmiyorum. Bir çeşit komada. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Jess yüzünü buruşturdu. Ren bu olay yüzünden paniğe kapıldıysa, paniğe kapılmak için iyi bir nedeni vardı. Adamın kanı buz gibiydi ve hiçbir şekilde aşırı tepki vermeye eğilimli değildi.

"Onu uyandırabilir miyiz?"

Ren sabrını kaybetti. "Biliyor musun kovboy, bu gerçekten iyi bir fikir. Bunu benim düşünmemiş olmam çok yazık, ha?"

"İğnelemeyi kes. Bunun bir vizyon arayışı olmadığına emin misin?"

"Uzun vadeli dostluğumuzun hatırına, buna hak ettiği yanıtı vermeye tenezzül bile etmeyeceğim."

Çünkü bu da aptalca bir soruydu. Jess bunu sormadan önce de biliyordu.

Yine de...

Choo Co La Tah'ı kurtarmak ve ondan kurtulmak için bir plan ya da eylem düşünmeye çalışırken elini yüzünde gezdirdi.

mevcut haşere problemleri. "Havayı kontrol edebilecek başka birine ihtiyacımız var. Tanıdığınız biri var mı?"

"İstiyorum." Jess arka planda Sasha'nın sesini duydu. "Bana birkaç dakika ver, yardım getirmeye geleceğim."

Ren Sasha'ya boğuk bir şeyler söyledi, sonra Jess'in tekrar duyabilmesi için ahizeyi açtı. "Söylemeliyim ki, Rahibe Fortune üzerimize atladı ve bu hiç hoşuma gitmedi."

"Seni suçlamadığımı söylemeliyim. Ben de ona gül göndermiyorum." Kızgın bir nefes verdi. "Peki Choo Co La Tah için ve Coyote'yi durdurmak için ne yapmamız gerektiğine dair herhangi bir istihbaratımız ya da içgörümüz var mı?"

"Pek sayılmaz. Coyote'nin başka ne bulacağını bilmiyorum. En iyi ihtimalle öngörülemez biri. En kötüsü de bir piç. Ve köşeye sıkıştığında, ölçüsüz bir şekilde ölümcüldür ve kazanmak için ne gerekiyorsa yapar. Kalbi, ayak basılmamış bir yerde yaşıyor. Tek bildiğim bir an önce vadiye ulaşmamız gerektiği.
gün

doğumu.

"

"Biliyoru

m."

"Hayır, Jess. Yapamazsın. Yaşlı Ayı'nın büyüğü için Coyote'yi yenmeliyiz. Eğer bunu yaparsak, onu bir sonraki bela setinin kilidini açıyor."

Bu iyi olurdu. Ama kolay olmayacaktı. "Onun büyüğü tam olarak nedir? Grizzly'den başka?"

Ren iç çekti. "Annenin anlattıklarını daha çok dinlemeliydin evlat. Eğitimsizliğin beni rahatsız ediyor."

Onu dikkatle izleyen Abigail'e şöyle bir baktı. Ne hakkında konuştuklarını öğrenmek için can attığını söyleyen delici bakışlar. Sözlerini kesmediği için minnettardı. Bu her zaman kaba ve son derece sinir bozucu bulunduğu bir şeydi.

Jess dikkatini Ren'e geri verdi. "Annem inançları hakkında çok fazla konuşmaz ya da bana çok fazla hikâye anlatmazdı." Çok uzun zamandır çok hastaydı. Hayatının son üç yılında her nefes onun için çok değerli bir mücadeleydi. Bu yüzden nefeslerini konuşmak için değil, yaşamak için saklamıştı. "Konuştuğunda da kısık bir ses tonuyla konuşurdu." Çünkü mirasları yüzünden onu incitecek birinden çok korkuyordu.

Göze çarpmaktansa uyum sağlamak daha iyidir, penyo.
Sürüye karşı uçan kişi her zaman muhalefetle karşılaşır.
Canavar ne kadar güçlü olursa olsun, er ya da geç yorulur.
düzensiz bir yolculuk.

Ve düştüğünde, yalnız düşer.

Annesinin sözleri hâlâ aklındaydı.

Yine de, hiçbir zaman uyumlu biri olmamıştı. Ama tüm bunlar ona annesinin ne kadar bilge ve haklı olduğunu kanıtlamıştı. Sonunda yalnız ölmüşü ve yorgundu.

O zaman ve şimdi.

Boğazını temizledi. "Bu yüzden cehaletimi bağışlayın."

"Akıllı bir adam asla bir annenin çocuğı için verdiği kararı tartışmaz. Tabii annenin pençesiyle yüzleşmek istemiyorsa ve yavrusunu savunan bir anneden daha keskin bir şey yoktur."

Jess kesinlikle aynı fikirdeydi.

"Muhtemelen Abigail'in de duyabilmesi için beni hoparlöre almak istersiniz."

"Pekâlâ." Jess uyum sağlamak için telefonu geri çekti.
"Buradayız."

Abigail kaşlarını çatı.

"Zamanın başlangıcında, Düzen Yasası kurulurken, İlk Gardiyan dünyada bulduğu tüm kötölükleri kilit altına aldı. Karanlık Olan tarafından insanoğlunun başına bela olmak ve ona zarar vermekten başka bir amaçla yaratılmamış olan şeyleri. İlk Gardiyan insanoğlunun bunlarla savaşacak kadar güçlü olmadığını biliyordu. Bu yüzden hepsini, güneşin her gece bu kötülüğün üzerine düştüğü ve onu zayıf tuttuğı Batı Toprakları'na sürgün etti."

Ren durakladı. "Ama Kötülük her zaman dirençli ve her zaman beceriklidir. Zamanla Güneş Baba'yla çiftleştı ve küçük bir parçası kaçarak, öz kardeşine duyduğu kıskançlık yüzünden kalbi kararmış, küskün bir savaşçı buldu. Kötülüğü içine aldı ve başkalarını yeterince incitirse, onların acısının kendisini daha güçlü kılacağı vaadiyle baştan çıkarıldı. acısını uzaklaştırdı. Bir aşık gibi ona yardım etti ve sahip olduğu her şeyle onun deliliğini kucakladı. Ve böylece öldürme öfkesine kapıldı ve her şeyi kanlı yumruklarıyla yönetene kadar toprakları tüketti."

"Boz Ruh," dedi Jess sessizce. Bu efsaneyi Choo Co La Tah'tan biliyordu.

Ren devam etti. "Savaşı onu Muhafız'ın diyarına getirdi ve ikisi bir yıl bir gün boyunca savaştılar - o kadar şiddetli bir savaştı ki, Anne'de kalıcı bir yara izi bıraktı. Dünya."

Büyük Kanyon. Kırmızı rengin, savaşırken birbirlerine verdikleri yaraların kanından geldiği söylenirdi.

"Sonunda savaşçı bir hata yaptı ve Gardiyan onu yere sermeyi başardı. Savaşçının içindeki kötülüğü söküp aldı ama artık çok geçti. O yıl boyunca yeryüzünde o kadar çok terlemiş ve kan dökmüşlerdi ki, Toprak Ana'nın elbisesinin kumaşı, insanı hayat yolculuğunda taşıyan kum tanecikleri, onunla doymuş ve sonsuza dek lekelenmişti. Tüm kötülüğü geri almanın ya da elbisesini tekrar beyaz yapmanın bir yolu yoktu. Hasar tamamlanmıştı."

"O ne yaptı?"

Jess, Abigail'in masala kendini tamamen kaptırmış olmasına gülümsedi.

"Gardiyan hatasını anladı. Kötülüğü sonsuza dek kilit altında tutmanın bir yolu yoktu. İyilik kadar saf bir özdür ve iyilik gibi inkar edilemez ya da geri tutulamaz. Gece ve Gündüz gökyüzünü nasıl ikiye bölerse, iyi ve kötü de dünyayı öyle bölmelidir. Ancak o zaman denge olabilir. ve insanlar için uyum. Ancak o zaman herhangi bir barış görüntüsü. Böylece Gardiyan, savaşçıya bulaşmış olan Boz Ruhü sürgün etti ve insanlara zarar vermeden öfkelenebilmesi için onu Batı Kara Kapısı'nın arkasına kilitledi. Daha sonra Toprak Ana'dan Karanlık Olan'ın kaçmasına yardımcı olan vebaları saklamak için sekiz kavanoz aldı ve onları gözyaşlarıyla mühürledi, böylece bir daha asla Boz Ayı tarafından kullanılamayacaklardı. Bu kavanozları dört Muhafız koruyucuya teslim etti. Kuzey. Güney. Doğu. Batı. Batı Kapısı'nın açılması durumunda savunmaya çağrılacak dünyanın en güçlü köşeleri. Bu Muhafızlardan ikisi Karanlık tarafından yönetilen ve ikisi Işık tarafından yönetilen. Mükemmel denge."

"Onları nasıl seçti?" Abigail sordu.

"Doğu Gardiyanı hariç hepsi, kimin en değerli olduğunu görmek için Birinci Gardiyan tarafından oluşturulan bir denemeden geçti. En iyi üçü seçilmiş olanlardı."

"Peki ya Doğu'dan gelen?"

"O, Boz Ruh tarafından sahiplenilen savaşçıydı. İlk Gardiyan, Batı Kapısı'nı neden korumaları gerektiğini anlayacak biri varsa onun o olacağını düşündü. Ve bunun tekrarlanmasını önlemek için tüm tehditlere karşı en güçlü şekilde duracağını. Dövüşleri göz önüne alındığında, savaşçının kendisine layık bir rakip olacağını biliyordu. kapısını ihlal etmeye cüret eden herkes."

"Bu mantıklı."

"Onlara kavanozları verildiğinde, İlk Gardiyan görevlerinin ne kadar ciddi olduğu ve asla tereddüt etmemeleri gerektiği konusunda onları uyardı. Birlikte durmalı ve birbirlerini hizada tutmalıydılar. Sonra savaştan sonra dinlenebilmek için Batı Diyarı'na çekildi. Bugün bile hala orada uyuduğu söylenir."

"Peki ya Muhafızlar?"

Ren hafif bir kahkaha attı. "Her biri kavanozlarını Ateş'in Dünya'ya değdiği kutsal toprakların derinliklerine götürdü ve onları sakladı, böylece kimse vebaları onlara ya da insanlara karşı kullanamayacaktı."

Her şey bir araya gelmeye başladığında Jess iç geçirdi. "Coyote kavanozlarını çoktan serbest bıraktı." Akrepler ve eşek arıları.

"Evet. Coyote yüzyıllardır Kapı'nın kilidini açacak ve Boz Ruh'u serbest bırakacak anahtarı bulmaya çalışıyor. Yaşlı Ayı ve Choo Co La Tah bir arada olduğu sürece ikisini de alt edip Kapı'yı açmasının mümkün olmadığını biliyordu. Artık biri öldüğüne göre Yılan'la birleşebilir."

Jess nefesinin altından, "Ve bizi fena halde

mahvedecek," dedi. "Hiçbir fikrin yok kardeşim."

"Ama neden?" Abigail sordu. "Yılan neden ona katılsın ki?"

"Snake doğası gereği bir takipçidir ve her zaman da öyle olmuştur. Ve Karanlık Olan'a çok uzun süre hizmet etti. Bu, İlk Muhafız'ın iki Karanlık Muhafız'a görevlerini verdiği anda korktuğu bir şeydi. Karanlık Olan'ın ne kadar sinsi olduğunu biliyordu.

olacağını ve en asil kalplerin bile ne kadar yozlaşabileceğini biliyordu. Doğu Gardiyanı'nın Snake'i izleyeceğini ve kişiliğinin karanlık yanlarından uzak tutacağını ummuştı. Ama Doğu Gardiyanı'nın başarısız olma ihtimaline karşı, bu yüzden

Muhafızların hizmetinde son sınır. Gelecek yıl, takvimimizin sıfırlandığı Zamansız Zaman sırasında tüylü çingiraklı yılan rengini taşıyacak ve

Akşam yıldızı önce gelir, yeni Koruyucular anahtarı elinde tutan kişi tarafından seçilecektir. Yaşlı Ayı. Onun ölümü ile seçim Choo Co La Tah'a geçiyor. Coyote ve Snake onu öldürebilirse, yeni Koruyucuları seçebilirler."

Abigail kaşlarını çattı. "Bu neden önemli ki?"

Ren daha fırsat bulamadan Jess cevap verdi. "Kim atarsa Muhafızlar onları kontrol ediyor ve en önemlisi Batı Topraklarını kontrol ediyor."

"Nihai güç," dedi Ren. "Her dileğin yerine getirilir. Tüm dünyaya sahipsin."

Bunu kim istemez ki?

Tamam, Jess yapmadı. Kendi hayatını idare etmekte yeterince zorlanıyordu. İsteyeceği son şey Diğer herkes.

Ne yazık ki tüm dünya için, Coyote aynı şekilde hissetmiyordu.

"Yılan şimdi Coyote'nin sadık bir hizmetkârı ve bir süredir Ren devam etti. "Onları uzakta tutan tek şey Işık Muhafızlarıydı."

Abigail yüzünü buruşturdu.

Ve Jess, Ren'in ses tonundaki ağır korkuyu gözden kaçırmadı. "Bize söylemediğin ne var?"

"Yaşlı Ayı'nın kavanozlarından birinde Batı Kapısı'nı açıp Boz Ayı'yı serbest bırakabilecek tek veba olan Rüzgâr Kahini var.

Ruh."

Saçmalık. Saçmalık. Saçmalık. Jess bu düşünceyle irkildi.

Abigail şaşkınlıkla kaşlarını birbirine yaklaştırdı.

"Anlamıyorum. Eğer İlk Gardiyan oradaysa, Boz Ruh'un tekrar kaçmasını engelleyemez mi?"

"Bu o kadar kolay değil, Abigail. Sayısız yüzyıldır kimse ondan haber alamadı. Tek bildiğimiz, Boz Ayı'nın onu Geçit'in arkasına gittiğinde öldürmüş olabileceği ya da onu ele geçirdi. Grizzly'nin neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok. Güven bana. O kavanozu açmalarını engellemeliyiz. Eğer Boz Ayı tekrar dışarı çıkarsa-"

"Disneyland'de eğlenceli vakit geçireceğiz," diye mırıldandı Jess. "Sizce Mickey'yi silahlandırabilir miyiz? Bir silahla belalı olabilir."

Abigail onun koluna hafifçe vurdu. "Ne yapmamız gerekiyor, Ren?"

"Kavanozlarını onlardan önce alın."

Ren'in bu imkansız sesi çıkarabilmesi Jess'i hayrete düşürdü. Kolay. Gerçekliğin bu şekilde olmaması çok kötü. "Coyote nerede olduğunu biliyor mu?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Ama biz de sanmıyoruz. Choo Co La Tah onu takip edebilir... tabii onu uyandırabilirsek. Ancak, Muhafız kanını döken kişi gün doğmadan önce kadim elementleri yatıştırmak için kutsal toprakta bir adakta bulunmak zorunda. Aksi takdirde tüm kavanozlar aynı anda açılacak... ki bu da Kapı ve tüm o yoğun kötülük oradan dışarı akacaktı."

Evet, bu cidden berbat olurdu. "Son uzay mekiğini fırlattılar mı?"

"Anlamıyorum," dedi Ren.

"Belki de tüm gezegeni tahliye etmeliyiz diye düşünüyorum. Yılın bu zamanlarında Ay'ın güzel olduğunu duymuştum."

Hem Abigail hem de Ren karşılıklı olarak kızgınlık sesleri çıkardılar. "ADD'ne odaklan Jess."

Ren'in esprisi karşısında gözlerini devirdi. "Anladım kardeşim. Tahmin ettiğin şey, kuzeybatıdan az bir hayatta kalma şansıyla maksimum hızda gelen altı salgın daha. Ardından da dünyanın bir kötülük fıçısının içinde yutulması."

"Şey, evet. Ben de tam olarak bunu söylüyorum."

"Yanlış anlamadığımı bilmek güzel." O Bu konuda kasıtlı olarak abartılı konuştu. "Her şeyi takip edebildiğim için şanslısınız, özellikle de çocukken kafama kaç kez tekme yediğimi düşünürsek." Sakinleşen Jess sinirli bir nefes verdi. Hain yerine onun adı Mary Sunshine olmalı. "Abigail'i en kısa zamanda size getireceğim."

"Choo Co La Tah üzerinde çalışmaya devam edeceğim. Sen dikkatli ol."

"Sana da aynısı. Bir değişiklik olursa bana haber ver. Şu anda iyi bir haber gerçekten işime yarayabilir." Jess telefonu kapattı ve Abigail'e döndü. Ne yazık ki elbisesinin düğmeleri boynuna kadar iliklenmişti.

Lanet olsun.

Abartılı bir nefes verdi. "Choo Co La Tah hakkında bir şey bilmek istemiyorum, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Keşke bilmeseydim." Jess kontakta sarkan anahtarlarla oynarken bir yandan da dışarıdaki eşek arılarını izlemeye devam etti. Kapana kısılma fikrinden hoşlanmıyordu ve herhangi bir şey için Sasha'ya borçlu olma fikrine de sıcak bakmıyordu.

"Ah, siktir et bunu. Bir köpek yavrusu gibi kurtarılmayı beklemeyeceğim. Kemerlerinizi bağlayın. Gidiyoruz."

Abigail bundan hoşlandığından emin değildi. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Jess sürücü koltuğundaydı.

Ayrıca, bu konuda onunla birlikteydi. En azından eve gitmeye çalışabilecekken beklemeye gerek yoktu.

Kemeri kucağının üzerinden geçirdi ve kendini destekledi. "Pekâlâ, kovboy. Hadi yapalım şu işi."

Jess arabayı vitesine taktı, sonra da güçleriyle garaj kapısını açtı. Yaban arıları hemen içeri doluştu. Jess'i hiç korkutmayan bir şey. Buna hayran kaldı.

Direksiyonu kavradı, sonra da olabildiğince hızlı bir şekilde garajdan çıktı. Etraflarında toplanan eşek arılarının sayısı yüzünden ışıklar sönmüştü.

Ama en kötü kısmı bu değildi.

Sokakta onları nelerin beklediğini düşünüp ürperdi. Her şey daha da kötüye gitmişti. Hiç kimsede, hiçbir yerde hareket yoktu. İşyerleri ve evlerin pencereleri kapalıydı ve çoğu karanlıktı - sanki ışığın daha fazla eşekarısı çekebileceğinden korkuyormuş gibi.

Bu onu korkuttu.

Ama en azından dağ aslanından bir iz yoktu. Yoluna devam etmiş gibi görünüyordu.

Dünyada neler olup bittiğini anlama ihtiyacı etraflarında dolanırken, arabanın radyosunu açtı ve yerel haberleri bulana kadar kanalları taradı.

Muhabirin sesi endişe doluydu ve bu kendi boğazının düğümlemesine neden oldu. "Bu böcek ayaklanmalarının ya da sürekli gelen bu eşi benzeri görülmemiş hava dalgalarının hiçbir açıklaması yok. Yetkililer herkesi bu durumdan

Uzmanlar bunun nedenini bulana kadar sakın olun ve evlerinizde kalın. Şu an itibariyle birçok yol ve otoyol kapatılmış durumda ve herkese ani sel baskınlarına karşı dikkatli olmaları söyleniyor. Ayrıca herkese eşek arılarının öldükten sonra bile sokabileceğini ve soktuğunu hatırlatmamızı istiyorlar, bu nedenle lütfen eldiven veya başka bir koruma şekli olmadan kalıntıları toplamayın. Yetkililer herkese daha fazla eşek arısı çekebilecek ışıkları kapatmalarını tavsiye ediyor. Ve eğer bahçenizde evcil hayvanınız varsa, lütfen evcil hayvanınızı almak için dışarı çıkmayın. onları."

Ani sel mi? Üzerlerindeki karanlık gökyüzü tamamen açıktı.

Radyoyu kapattı. Bu pek yardımcı olmamıştı. "Sanırım dünyanın sonu geldiğini bildiremezler, değil mi?"

"Bu bir son değil."

Yanlarından geçtikleri harap olmuş arabalara ve cesetlere baktı. Evlerinin pencerelerine Tanrı'dan af dileyen ve diğerlerini tövbe etmeleri için uyaran el yapımı tabelalar asmış insanlara. "Oturduğum yerden kesinlikle öyle görünüyor."

"Ah, şimdi," dedi Jess o abartılı ses tonuyla ya da bir şeyleri saklamanın yolu olarak

ışıkta ya da perspektifte. "Neşelen, küçük kampçı. Henüz bitmedi. Bu işten çok uzaktayız."

Sorun da buydu. Gidecekleri uzun bir yol vardı ve onlar için bir kaçış yolu göremiyordu.

Jess yolun her santimetresindeki tehlikeleri atlatırken dikkatini yoldan ayırmıyordu. Onun için olumlu olmaya çalışıyordu ama içten içe çok endişeleniyordu. Yaşlı Ayı neden Batı Kapısı'nın anahtarını elinde tutuyordu? Neden riske girmişti? Denize falan atılmalıydı.

Bu nedenle, İlk Gardiyan o kavanozlara kelebekleri ya da aynı derecede zararsız bir şeyi hapsedemez miydi?

Hayır. İnsanlar sefaletlerini yaşamalıydı ve Yaşlı Ayı da vebalıların pezevenk babasını beklemeliydi. Keşif.

Bana çekirge ve çıban verin. Hatta özel bölgelerindeki sivilceleri bile tercih ederdi. Her şey Coyote'den daha iyi olurdu. dünyayı ele geçiriyor.

Bu noktada, Bok Şehri'nin çamuruna o kadar batmışlardı ki, mektuplarını yönlendirebilirdi.

Yemin ederim, Coyote. Eğer ben yaşarsam... Sen yaşamayacaksın.

BÖLÜM 13

Jess garaj yoluna girdiğinde rahat bir nefes aldı, yağmur arabayı öyle bir dövüyordu ki metal ve cama balyozla vurulmuş gibi bir ses çıkıyordu. Ne geceydi ama. Şimdiden çok yorulmuştu ve saat daha geç bile olmamıştı.

Tabii ki Abigail'le bir tur daha atsa kesinlikle neşelenirdi.

Sakın oraya gitme.

Lütfen oraya gidin....

Çünkü dürüst olmak gerekirse, yapacakları şeyi düşünmektense onun kollarında çıplak olduğunu düşünmeyi tercih ederdi. ve sonra çekip gitmek ve onu bir daha asla görmemek.

İyi adamın kızı elde etmesi gerektiğini sanıyordum. En azından teori buydu. Yeterince hayatı olması çok kötü. Bunun kesinlikle böyle olmadığını bilecek kadar

tecrübeliyim. İyi adamlar en iyi arkadaşları tarafından vuruldu.

Bu kâbustan kurtulmak için başını salladı ve dikkatini gitmesi gereken yere çevirdi.

Onların dost canlısı komşu vebası.

En azından yağmur, eşek arılarına boyun eğdirecek ve onları dağıtacak kadar şiddetli yağıyordu. Özellikle de Talon onları şok etmek ve uyuşturmak için biraz tanrı gücü eklediğinden beri.

Her şey neredeyse normale dönmüştü.

Evet, doğru. Her şey bir Luddite kadar normaldi. Bill Gates için çalışmak. Ama şu anda elinde kalan tek şey hüsnükuruntudan başka bir şey değildi. Bu ve Coyote'yi bulup ağzını burnunu kırmak için duyduğu şiddetli arzu.

Garaja park etti ve Abigail'e baktı. Yüz hatları korku ve kararlılıkla sıkışmıştı ama yine de hayatında gördüğü en güzel kadındı. Onunla bir hafta boyunca yatağa girebilmek ve ikisi de yatağa girene kadar hava almaya çıkmamak için neler vermezdi- Yiyeceksizlikten öldü.

Evet, açlıktan ölmeye değer.

Ve onun bakışlarıyla karşılaştığında, pişmanlık karnına sertçe çarptı. Bu gece daha fazla zamanları olmasını ne kadar isterdi. Onu keşfetmek ve tatmak için daha fazla zaman.

Daha fazla zaman ...

Düşüncelerini o tren enkazından uzaklaştırmaya çalıştı. Ne oldu? Her neyse, druthers iyi miydi? Sadece sahip olamadığınız şeyler için acı çekmenize neden olurlardı. Ve çocukluğunun ona öğrettiği tek şey, keşkeler üzerinde durmamaktı.

Nietzsche ne demişti? Umut kötülüklerin en kötüsüydü, çünkü insanın azabını uzatıyordu?

Filozofu tebrik ediyorum. Adam bu olayda kesinlikle haklıydı. Daha iyi bir şey ummak onu ortaya çıkarmazdı. Bu sadece ona geri alamayacağı kararlar verdiğini hatırlatırdı.

Yapması gereken bir iş vardı ve bu sadece onu korumak değildi. Dünyanın geri kalanını da kurtarmak zorundaydı.

Kendi kararlılığını elikleştirerek başını Abigail'e doğru eğdi.
"Bir sonraki bölüm için hazır mısın?"

Kucağında kenetlediği ellerine bakarken alnında endişe
izgileri belirdi. "Gözlerimden kalbime doğru bir adrenalin
atışı gibi." Sesi zayıf ve acı doluydu. "Garip bir şekilde,
sanırım Andy ile tanışmaktan
Coyote ile savaşıyor."

Haklı olmasaydı gülerdi. Çocuğun ona nasıl tepki vereceğini
düşününce midesinde aynı sarsıntı oldu.
arabasını bu halde görmek. Kesinlikle dört gözle beklediği
bir şey değildi.

Müzikle yüzleşme zamanı.

Motoru kapattıktan sonra kapıyı açtı ve dışarı ıktı, Abigail
de onu takip etti. Arabanın kapısını zar zor kapatmıştı.
Evden gelen acı dolu çığlığı duymadan önce arkasında.

"Siz canavarlar ne yaptınız?"

Abigail'in yüzü bembeyaz kesilirken olduğu yerde donakaldı.

Arabaya doğru giden Andy'nin önünü kesmek için hızla
onun yanından geçti. Vcuduyla arabayı korumaya çalıştı
ama Andy buna izin vermedi. Andy sola kaçtı. Jess sağa
gitti. Andy sağa döndü....

Jess tüm hasarı görmeden önce onu durdurmak için
kollarını uzattı. Lanet olsun, ocuk top oynamalıydı. Daha
az kaygan domuz yavrusu görmüştü.

Yaverine başıyla sempatik bir selam verdi. "Yeni bir tane
sipariş etmek isteyebilirsiniz."

Andy acıyla inledi, sonra James Dean'i gururlandıracak bir şekilde ellerini saçlarında gezdirdi. "Yapamam. Arabamı parçaladığına inanamıyorum! Arabamı! Kıymetli bebeğim. Tanrım, Jess. Ne yaptın sen?"

Kesinlikle bahsetmeyeceği bir şey vardı. Bu sadece çocuğu daha da kızdırdı ve kesinlikle bunun sonunu asla duyamazdı.

Yaptıklarını birine anlatırsa Abigail'in muhtemelen onun bağırsaklarını deşeceğinden bahsetmiyorum bile.

Jess kollarını indirdi ve omuz silkti. "Tek söyleyebileceğim, bizim için tehlikeli olduğu."

"Kıllı mı?" Andy yumruklarıyla gözlerini kapadı ve acı dolu bir ses çıkardı. Kahretsin, çocuk nasıl aşırı tepki vereceğini biliyordu. Aslında etkileyiciydi. Eğer yaverlik işi başarısız olursa, her zaman Oedipus'u oynamak için bir iş bulabilirdi. Tek yapması gereken gözlerine iki broş sokmak ve tökezleyerek sahneden inmekti. "Arabam Burn Notice'deki Charger'ın dublörüne benziyor. Nasıl yapabildin? Tanrım, Jess. Gerçekten mi?" Arabayı işaret etti. "Gerçekten mi?"

Abigail öne doğru cesur bir adım attı. "Çok üzgünüm, Andy. Hepsi benim hatam."

Sanki onu küçük kanlı parçalar halinde evin her tarafına dağılmış olarak hayal ediyormuş gibi ona dik dik baktı. Sanki ona ders verecekmiş gibi bir elini kaldırdı, ama açıkçası o kadar üzgündü ki, tek yapabildiği öfkeyle kekelemek oldu.

Jess onu sırtından alkışladı. "Yaşayacaksın. Bu sadece bir araba, evlat."

"Ve cehennem sadece bir sauna." Her kelimededen öfke ve kızgınlık damlıyordu.

Andy yüzünü buruşturarak derin bir nefes aldı ve kendine gelir gibi oldu. "İyi," dedi falsetto bir sesle. "Haklısın. Şu anda bağırsaklarım burun deliklerimden çekilip çıkarılmış ve senin acı eğlencen için yere serilmiş gibi hissetsem de yaşayacağım. Seni duyarsız piç! Bisikletini Ishtar'dan alana kadar bekle. Bakalım kim gülecek? o zaman."

"O bisiklete zarar verirsen omurganı sökerim."

Andy durakladı. "Anlaşıldı." Arabasına baktı ve iç geçirdi. "Daha kötüsü de olabilirdi. Kimse içine kusmadı...." Sanki daha da rahatsız olmuş gibi gözlerini büyüttü. "Kustular mı?"

"Hayır," diye Jess onu rahatlattı. "Kimse kurabiye fırlatmadı."

"Pekâlâ." Doğruldu ve bu işin peşini bırakacağına dair verdiği söze sadık görünüyordu. "Bu konuda erkek gibi davranacağım."

Bu, kaputta dağ aslanının ve ön çamurlukta Abigail'in çiziklerini görene kadar sürdü. araba yolundan sürükledi.

Feryat ederek arabaya gitti ve dizlerinin üzerine çöktü. Kaputun üzerine yayıldı ve başını hasarlı çamurluğun üzerine koydu. "Çok üzgünüm, Bets. Anahtarları saklamalıydım. Lastiklerini patlatmalıydım. Bir şeyler yapmalıydım. Birinin seni bu kadar istismar edeceğini hiç düşünmemiştim bebeğim. Yemin ederim bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim. Ayyy, bunu sana nasıl yapabildiler? Nasıl mı? Ah, insanlık!"

Jess, Abigail ile bakışlarını kilitlediğinde derin bir heh çekti. "I o çocuğa gerçekten bir kız arkadaş bulmalısın-" Andy'nin şimdi kaputu okşadığı yere baktı. "-ya da en azından yattım."

Abigail güldü.

Kendini geriye iten Andy onlara tısladı. "Acımla alay ediyorsunuz, efendim."

"Hayır," dedi Jess. "Senin aptallığınla alay ediyorum."

Andy dudağını büktü. "Hadi. Eve gir. Beni acılarımla baş başa bırak, seni duyarsız canavar. Yeterince zarar verdin."

Jess başını salladı. "Razzie komitesinin bu performansı izleyememesi çok kötü. Eğer görselerdi gerçekten bir kazananımız olabilirdi."

Çocuğun bir terapistle ihtiyaç duymadan bunu atlatacağını umarak eve doğru yöneldi.

Abigail Andy'nin yanına gitti. "Araban için gerçekten üzgünüm. Ciddiyim."

Jess'e Andy'nin kafasından vurulmadığı umudunu veren samimi bir bakışla başını kaldırdı. "Sorun yok. Sadece... bir... araba. Eninde sonunda atlatacağım." Alt dudağını iki yaşındaki bir çocuk gibi somurtmak için dışarı itti.

Garip bir şekilde, neredeyse çok sevimliydi.

Abigail elini uzatıp zavallı Andy'yi yatıştırmak istedi, her ne kadar tepkisi aşırıya kaçmış olsa da. Belki saçmaydı ama bu konuda kendini çok kötü hissediyordu.

Geçmişini nedeniyle, nesnelere insanlardan daha çok bağlanma eğilimindeydi. Nesneler çalınabilirdi ama kendi istekleriyle ayrıldılar. Onlara ihtiyaç duyduğunuzda her zaman yanınızdaydılar ve duygularınızı incitecek hiçbir şey söylemediler veya yapmadılar.

Onun için çok şey ifade ettiği belli olan bir Şeye zarar vermiş olması onu öldürüyordu.

Yürüyen devasa bir felaket alanına dönüşüyorum. Midas'ın tam tersiydi. Altına dönüşmek yerine, dokunduğu her şey toza dönüştü.

En iyi arkadaşı bile...

Kalbi buna takıldı. Hala inanamıyordu bu gece olan her şey. Arkadaşları onun düşmanıydı ve hayatını kurtarmak için düşmanına güveniyordu. Şu anda dünyadaki hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bir sonraki felaketten önce sadece birkaç dakika huzura ihtiyacı vardı. Başka bir fırtına esip onu deliliğin sınırına sürüklemeden önce kendini topraklamak için bir an. Ama bu hiçbirinin sahip olmadığı bir lükstü.

Kendisini neyin beklediğini düşünmek istemeyerek, çoktan evin içinde kaybolmuş olan Jess'in peşinden gitti.

Abigail onu mutfakta yakaladığında, Sasha ve daha önce hiç görmediği sarışın bir adamla birlikte duruyordu. Jess kadar kaslı olmasa da yeni gelen adam hiç de ufak tefek sayılmazdı. Kısa, karışık sarı saçları ve bir şakağından dökülen minik örgüleri vardı. Kot pantolon ve gri bir tişört giymişti, kolları siyah Kelt kabile dövmeleriyle kaplıydı. Onda bağıran bir şey vardı Nihai belalı.

Ve onun varlığını hissettiği anda şüpheli bir bakışla onu delip geçti. Bu bakış onun ayaklarını yere sabitledi ve bir adım daha atmasını engelledi.

En azından Jess arkasını dönüp ona nazik bir gülümseme sunana kadar. Jess'in yüzündeki dostça ifadeden, bunun

diğer adama yaklaşmanın güvenli
olduğunu düşündü. Öyle umuyordu.

Jess ona ilerlemesini işaret etti. "Abigail, Talon'la tanış.
Talon, Abigail."

Sert adam duruşunu biraz gevşeten Talon başını ona doğru
eğdi. "Merhaba."

En azından ona karşı Zarek'ten daha dostça davranıyordu.
Gerçi bu pek bir şey ifade etmiyordu. Eğer kardeşlerini
öldürmemiş olsaydın muhtemelen çok daha dostça
davranırlardı.

Dürüst olmak gerekirse, kendisine saldırmadığı için
şanslıydı ve saldırsaydı da onu suçlamayacaktı. Öldürdüğü
kişileri ne kadar zamandır tanıdığını bilemezdi. Ne kadar
yakın olduklarını.

Çok özür dilerim.

Hayatın cidden bir geri alma düğmesine ihtiyacı vardı.
İçindeki korkak arkasını dönüp kaçmak istedi. Ama
hayatında bir gün bile korkak olmamıştı ve şimdi güçlü
durmasına ihtiyaçları varken buna başlamayacaktı.

Boğazını temizleyerek kendini paslanmaz çelik adada
onlara katılmaya zorladı. "Yağmurun sorumlusu sen
misin?"

"Evet." Talon Jess'e baktı ve aralarında bir şaka olduğunu
belli eden şeytani bir sırıtış attı.

Jess yüzünü büyük bir acıyla buruşturdu. "Hâlâ Storm'la
uğraşmıyorsun, değil mi?"

"Ah, evet, bunu biliyorsun." Talon şeytani bir kahkaha attı. "Bana daha fazla zevk veren gerçekten çok az şey var."

"Her türlü yanılıyorsunuz." Jess ona ve Sasha'ya açıklamadan önce başını salladı. "Talon'un kayınbiraderi profesyonel bir yağmur yağdırıcı. Yani zavallı Storm ne zaman yağmur yağdırmaya çalışsa Talon buna engel oluyor. Artık bu konuda kompleks yapmaya başladı."

Talon'un gözlerinde gurur ıslıl ıslıl parlıyordu. "Zalimce olduğumu biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Kız kardeşi yüzünden bana yaşattığı onca acıdan sonra küçük piç bunu hak ediyor. Başarısız olduğunda çıkardığı küçük kız sesini gerçekten sevdiğimden bahsetmiyorum bile."

Sasha homurdandı. "Ve siz de benim sapkın olduğumu düşünüyorsunuz. Kahretsin, bu çok soğuk."

"Hava durumu sunucusundan bahsetmişken," dedi Jess. "Muhtemelen artık yağmuru kesebilirsin. Sanırım eşek arıları büyük ölçüde şok oldu ve geri çekildi."

Gürültülü bir gök gürültüsü evi salladı. "Evet, ama eğlenceli." "Olabilir ama şehrin bazı bölgelerini sular altında bırakıyorsunuz."

Talon yüzünü buruşturdu. "Kendimi kötü hissetmemi sağla, neden yapmıyorsun? Tamam, konserve."

Abigail onun güçlerini merak ediyordu. Bir Kara Avcının sahip olabileceğini bilmediği bir güçtü bu. "Peki kasırga ya da deprem çağırabiliyor musun?"

"Depremler hava koşullarıyla ilgili değildir." Talon ona göz kırptı, sonra da fazla dostça davrandığını fark etmiş gibi ayıldı. "Ve alınmayın ama güçlerimi bir gün bana karşı kullanabilecek biriyle tartışırken kendimi rahat hissetmiyorum. Bu yüzden tüm detayları gizli tutacağım."

Acı göğsüne sertçe saplandı. "Haklısın. Bunu hak ettim. Bunu istememeliydim."

Yüzündeki ifadeden, söylediği sözler yüzünden en az onun kadar kötü hissettiği anlaşıyordu.

Jess kolunu onun omuzlarına doladı. "Üzerine fazla gitme, Celt. O ailesini koruyordu. Hepimiz sevdiğimiz insanlara yardım etmeye çalışırken pişman olduğumuz şeyler yapmışızdır. Bu onu düşman yapmaz."

"Doğru. Bu onu sadece insan yapıyor." Talon elini ona doğru uzattı. "Ateşkes mi?"

Ona utangaç bir gülümseme sunarak elini kendi elinin içine aldı ve sıktı. "Ateşkes." Adamın tenine dokunduğu anda avucunda garip bir şey hissetti. Kaşlarını çatarak onun elini çevirdi.

elini uzatarak orada kötü bir yanık izi gördü. "Bu gerçekten acı verici görünüyor."

Talon sanki bu anı onu ısıtmış gibi gülümsedi. Elini çekti. "Ödediğim her şey için çok küçük bir bedel kazandım. Bana güvenin. Eğer gerekli olsaydı, tüm kolumu verirdim." Jess'e öyle bir baktı ki, Jess'in tüyleri diken diken oldu.

Sanki ne yaptıklarını biliyor gibiydi.

Dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme belirdi. "Lafı açılmışken, eve dönmem gerekiyor. Yapmak istediğim son şey Sunny'yi strese sokmak. Şansım yaver giderse buraya gelir ve bu haliyle onu üzen birini öldürmek zorunda kalırım. Kendimi öldürmek istemediğime göre..." Üçünü de taradı. "İyi şanslar. Tanrı aşkına, sakın başarısız olmayın."

"Öyle bir niyetim yok," diye güvence verdi Jess.

Talon ortadan kayboldu.

Sasha, Jess'in kolunun hâlâ onun etrafında olduğu gerçeğine kaşlarını kaldırırken Abigail gergin bir şekilde kıpırdandı. Omuz silkip geçecekti ama bunu daha fazla öne çıkaracak bir şey yapmak istemiyordu. Ayrıca, hoşuna gitmişti.

Sasha'nın merakını görmezden gelerek Jess'le konuştu. "Sanırım Sunny onun karısı ve hamile?"

"Çok."

Bunu özümserken başını salladı. Kendisi için yeni bir korkuyla birlikte. "Kara Avcıların aile kurabileceğini ya da birini hamile bırakabileceğini düşünmezdim."

Gözlerinde, onun düşüncelerini gerçekten okuyabileceğini söyleyen bir ışık belirdi.

Ona sert bir bakış attı.

Panik, karanlık bakışlarının derinliklerinde alevlendi ve sanki onunla sözde hassas kısımları arasına mesafe koymak istercesine ondan uzaklaştı. "Ben yapmadım. Yemin ederim ve hayır, yapamayız. Talon artık bizden biri değil ve bir süredir de değil. Günişığı onu serbest bıraktı."

Gerçekten... mümkün olduğunu hiç bilmediğı bir şey daha vardı.

O daha konuşmadan Ren'in derin ve sert sesi duyuldu. "Ağırdan almalısın."

"Bana annelik yapmayı bırak, Ren. Ben sakat değilim, biliyorsun değil mi? Benimle ilgilenirken küçük bir transa geç. ve şimdi tepemde bir tavuk var. Yemin ederim durmazsan adını değiştireceğim."

Choo Co La Tah, Ren'le birlikte mutfağa girdiğinde Abigail şaşkınlığını çabucak gizledi. Ren'in yüzündeki ifade ateşi dondurabilir.

Onun aksine Jess ikisine de gülmekte bir sakınca görmedi. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

Choo Co La Tah öfkeyle sertleşti. "Evet, arkadaşınız biraz boşboğazın teki ve ben de bir gün için yeterince boşboğazlık ettim, çok teşekkür ederim."

Ren kızgınlıkla içini çekti. Konuştuğunda bunu Choo Co La Tah'a değil Jess'e söylüyordu. "Talon onu trans halinden çıkardı. Yine de şimdi onu orada bırakmamız gerektiğini düşünüyorum."

Abigail sözünü kesmekten nefret ediyordu ama... "Konu dışı... Serserilik nedir?"

Ren'in yüzü kıpkırmızı oldu.

Neyse ki Choo Co La Tah ona gülümsedi. "Telaşlanan biri, canım."

Ah. Ren'in bu kadar öfkeli olmasına şaşmamalı. Hiçbir şekilde erkeksi bir tanımlama değil.

"Neden İngiliz aksanıyla konuştuğunuzu da sorabilir miyim? Bu görünüyor..." Onu kırmadan tuhaf bir şey söyleyemezdi ve bu yapmak isteyeceği son şeydi. Aslında yaşlı adamı çok severdi, her zaman en sevimli insan olmasa bile. "Farklı."

Ren ellerini kalçalarının üzerine koydu. "İngilizce konuşmayı ilk İngiliz yerleşimcilerden öğrendi ve modern aksana hiçbir zaman tam olarak adapte olamadı."

Choo Co La Tah, Ren'in açıklamasını beğenmemiş gibi ona ters ters baktı. "Kulağa daha hoş geliyor. Ayrıca, duyduklarında herkesin dengesini bozuyor ve bu benim daha çok hoşuma gidiyor. Onları her zaman Senin hakkında tahmin yürütüyorlar canım. Hiçbir şey onları bu kadar çıldırtamaz."

Bu düşünceyi takdir etti.

"Nasıl hissediyorsun?" Jess konuyu değiştirerek Choo Co La Tah'a sordu.

"Yorgunum. Ve yeterince zaman kaybettik. Yola koyulmalıyız ki şafak sökmeden yüksek noktaya ulaşabilelim, sunumuzu yapabilelim ve küpleri güvence altına alabilelim."

Sunulacak şeyin büyük olasılıkla hayatı olacağını anladığında içinden bir korku dalgası geçti. Buna hazır değilim....

Jess Abigail'in gözlerindeki korkuyu gördü. Sadece onu yatıştırmak isteyerek elini tuttu ve ona bir şey olmasına izin vermeyeceğine dair sessiz bir söz vererek parmaklarını sıktı. Bunda da ciddiydi. İçinde nefes olduğu sürece, hiçbir şey ona ulaşamazdı.

Choo Co La Tah bakışlarını ellerine indirdi ve yüzünde onaylamaya benzer bir ifade belirdi.

Tuhaf.

Ama Jess'in bunu düşünecek zamanı yoktu. "Bronco'ya gidelim ve başlayalım. Buradan oraya varmamız bir saatten biraz fazla sürer. Şafak sökmeden önce bolca vaktimiz olmalı ama Coyote'nin başımıza açtığı işlerden sonra kim bilir."

Ren tereddüt etti. "Güçlerim azalıyor. Sanırım uçup sizinle buluşacağım."

Haklıydı ama... "Bundan emin misin? Yılan bizim de başımıza bela açabilir ve biz onun belalarının ne olduğunu bilmiyoruz. Değil mi?"

"Et yiyen virüs," dedi Choo Co La Tah. "Ve kan ateşi." Sasha yüzünü buruşturdu. "Kan ateşi mi?"

"Benim kişisel favorim." Ren'in ses tonu alaycılıkla doluydu. "Gökyüzünden düşen ve ıslak kan gibi patlayan kan damlaları. dinamit."

Ren fikrini kanıtlarken Jess başıyla onayladı. "Tam olarak değil Açık havadayken size çarpmasını isteyeceğiniz bir şey."

"Doğru, ama bunu göze alacak kadar aptalım. Eğer savaşmak zorunda kalırsak yeniden şarj olmam gerekiyor ve eminim sen de öyle."

Jess adamın inatçılığına lanet okudu.

Ve fedakârlığına.

"Çok dikkatli ol," diye uyardı.

Ren ona ukala bir sırıtışla karşılık verdi. "Her zaman. Uçarken dikkatli olmalısın, yoksa kendini bir uçağın yan tarafında bulursun. bina."

"Hiç komik değilsin."

"Çok eğlenceliyim, yengeç." Ren'in bakışları Abigail'e kaydı ve yüzüne bir gölge düştü. Jess'in son derece önemli olduğunu sezdiği bir gölge. Ama gölge geldiği gibi Ren'in üzerini örttü.

o. "Kızımızı kurtarın. O olmadan oraya gitmenin bize bir faydası olmaz."

"Merak etme." Onu bırakmak üzere değildi. En azından henüz. "Huzurlu yolculuklar, penyo."

Ren onu selamladı, sonra ön kapıya gitti. Bir kargaya dönüşüp uçup gitmeden önce kapıyı açtı.

Sasha tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Ne? Ahırda mı büyümüş? Bir kapının nasıl kapatılacağını hiç öğrenmedi mi?" Elini kapıya doğru savurdu ve dokunmadan çarparak kapattı. "Amatör şekil değiştiriciler... Hiç görgüleri yok."

Jess, lycanthrope'un rahatsızlığı karşısında şaşkındı. "Gitmeden önce sana bir Midol almamız gerekiyor mu?"

"Beni yatıştırmak o kadar kolay değil kovboy. Sinirlerim hücresel düzeyde."

Jess başını salladı, sonra Abigail'e bakarak sustu ve gözlerinde küçük bir kırmızı kıvılcım gördü. İblis tekrar yüzeye çıkmaya çalışıyordu. Bunu yaptığında kızın bunu hissedip hissetmediğini merak etti. "Sen iyi misin?"

"Evet, neden?" Bu onun sorusunu cevaplıyordu. Belli ki hiçbir fikri yoktu.

Kırmızı soldu.

Bağırsakları gerildi. Bu da iyi bir şey olamazdı. Aslında bununla daha çok ilgilenirdi ama şu anda çok sıkışık bir programları vardı.

"Boş ver." Elini tutarak onları mutfaktan çıkardı ve fıçı tonozlu koridordan evin diğer tarafına geçirdi.

Yürümeye devam ettiklerinde Abigail'in ağzı açık kalmıştı. Aklının bir köşesinde evinin çok büyük olduğunu fark etmişti ama o ana kadar evin büyüklüğünü tam olarak anlayamamıştı.

Dang...

Büyük bir araba ve motosiklet koleksiyonuna ev sahipliği yapan başka bir garajın kapısını açtı. Tertemiz ve süslü olması dışında bir garajdan çok bir depoya benziyordu. Altın süslemeler bile yaldızlı görünüyordu. "Bu ev ne kadar büyük?"

Jess mahcup bir şekilde sırtıttı. "Andy'nin işi, benim değil. Sorma, çünkü bu çok ayıp. Ve hayır, siyah Bronco dışında buradaki hiçbir şey bana ait değil. Andy garajın üstündeki dairede yaşadığı için burası onun mülkü."

"Peki Bay Andy'nin dairesi ne kadar büyük?"

Gerçekten de kızardı. "Altmış iki yüz metre kare ve bu evi seçmesinin nedeninin bu olduğuna eminim. Her ne kadar inkar etse de."

Vay anasını... Bu, evin ne kadar büyük olduğunu açıklıyordu. Evi Andy'nin dairesinin dörtte biri büyüklüğündeydi.

"Peki senin Bronco'nun burada ne işi var?"

Jess devasa alanda kamyonuna doğru ilerlemeye devam etti. "Daha önce tack taşıyordu ve riske girmek istemedi ya da kazımdan korkuyordu. O kadar çok kullanmadığım için burada bıraktı."

Andy'nin parmaklarını sayarken garip bir şekilde eğleniyordu. etkileyici süper araba koleksiyonu. "Madem on altı arabası var, Audi'yi neden bu kadar önemsiyor?"

Bronco'nun kapısını açtı ve ona kanını tutuşturan meydan okuyan bir sırıtış attı. Oh, beş dakikası olması için dudaklarını kemiriyor. "Bu onun en yenisi ve dürüst olmak gerekirse, bence çocuk sadece inleyecek bir şey istiyor. Ona aldırış etmeyin."

Abigail arka koltuğa tırmanarak Choo Co La Tah'ı önde Jess ile oturması için bırakırken Sasha da onun yanına tırmandı.

Jess koltuğu ve aynaları onun boyuna göre ayarladı. Arabayı çalıştırmadan önce dikiz aynasından Sasha'ya anlamlı bir bakış fırlattı. "Herkes kemerini bağladı mı?"

Sasha homurdandı, sonra Jess'in bu konuda şaka yapmadığını anlayınca ağzı açık kaldı. "Gerçekten mi? Burada yüzde yüz insan olan biri var mı? Hayır. Sanırım kemeri takılmadığı için ölmek şu anda endişeleneceğimiz en son şey."

"Ve herkes güvende olana kadar arabayı çalıştırmam. Yani sen, kurt çocuk."

Sasha'nın bıkkın ifadesi paha biçilemezdi. "İnanılır gibi değil. Cehennemdeyim. Bir deliyle birlikte. Bir deliyle. Zarek'le kaldın. Bir bakmışsın sen de krepleri şurupla boğuyorsun." Büyük bir gösteri yaptı Kendini bağladı. "Umarım pirelenirsin," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Teşekkür ederim." Jess garajdan çıktı.

Onlara gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Eğer gülseydi sırayla onu döveceklerine şüphe yoktu.

Sasha dudağını kıvrarak onun sözleriyle alaycı bir şekilde sessizce dalga geçti ama sonra, "Bu arada kovboy, eğer kaza yaparsak bu şeyden ışınlanabileceğimi biliyorsun değil mi? Değil mi?"

"Scooby hâlâ dırdır ediyor mu?" Jess, Choo Co La Tah'a sordu. "Hatırlat da döndüğümüzde veteriner kayıtlarını kontrol edeyim. Sanırım gençlik hastalığı ya da kuduz gibi bir hastalığı var."

Choo Co La Tah güldü.

Abigail onların maskaralıkları karşısında başını salladı. O alışkın değildi tehlikeye karşı bu kadar rahat insanlar. Onlar ya doğmuş en cesur yaratıklardı ...

Ya da en pervasız.

Karanlığa doğru geri dönerlerken, kollarından aşağı bir ürperti aktığını hissetti. İzleniyorum.

Ben Ren. Bunun için

endişelenme. Belki, ama Ren gibi

hissetmedim. Şeytan gibi

hissettirdi.

* * *

Coyote, düşmanlarını gözetlemek için gölgeler âleminde zihniyle yürürken önündeki ateşin parladığını hissetti. Gözleri kapalıyken bile kendini mağaranın içinde görebiliyordu. Ateş önündeki kütükleri yalıyordu, Dikit ve sarkıtlardan etrafındaki kaya duvarlara ürkütücü gölgeler düşüyordu.

Ama odaklandığı şey bu değildi. Düşmanlarıydı.

Birlikteydiler ve bu onun içini öylesine yakıyordu ki, ruhunun derinliklerinde bir oluk açtığından emindi. "Neden ölmüyorsunuz?" diye hırladı. "Hepiniz."

Ölü kalmadan önce Buffalo'yu kaç kez öldürmesi gerekti?

Ren'e gelince...

"Neler oluyor?"

Gözlerini açtığında Yılan'ın kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Yüzyıllardır evim dediği tepelere açılan karanlık açıklık. "Vadi'ye doğru gidiyorlar."

Yılan küfretti. "Onları durdurmak zorundayız."

Sanki bunu bilmiyor muydu? "Kaybedecek her şeyi olan benken neden panikliyorsun?"

"Bir tek sen değilsin, Coyote. Ben de en az senin kadar emekli olmak istemiyorum."

Ama bu emeklilikle ilgili değildi. İntikamla ilgiliydi. O kadar iğrenç bir ihanet ki, hiçbir zaman onun yakıcılığını azaltamazdı.

Nasıl bu kadar aptal olabildim?

İlk Gardiyan hâlâ ona eziyet ediyordu. Bunu hissedebiliyordu. Yoksa onca yıl önce yaptığı hatayı neden yapsın ki?

Yanlış kişiyi öldürdüm. Sadece İlk Gardiyan bu hileyi yapabilir ve annesini öldürdükten sonra kızı ondan koruyabilirdi.

Ve o anahtara ihtiyacı vardı. İntikamını almanın tek yolu buydu. Bundan kurtulmanın tek yolu.

Başarısız olmayacağım. Bu sefer değil. Yüzyıllardır beklemişti ve sabrının karşılığını alma mevsimiydi.

Ayağa kalktı ve girişe doğru ilerlemeye başladı.

Yılan onu yakaladı ve yanında tuttu. "Ne yapıyorsun?"

"Peşlerinden gidiyorum."

"Yapamazsın. Vadi'nin dışında tanrılar gibiyiz."

İçeride değillerdi. Kadının Yaşlı Ayı'yı öldürebilmiş olması Coyote'yi hâlâ şaşırtıyordu. Onun için bile imkânsız olması gereken bir şeydi bu.

Ve eğer o Vadi'nin dışında bir Gardiyan'ı öldürebiliyorsa, Buffalo da büyük olasılıkla bunu yapabilirdi. "Onları durdurmalıyım."

"O zaman durdur onları kardeşim... diğerleriyle birlikte."

Coyote başını salladı. "Belalarımı serbest bıraktım."

"O zaman ben de benimkini serbest bırakacağım." Yılan kardeşçe bir dayanışma içinde elini Coyote'nin omzuna koydu. "Bu işte sonuna kadar varız."

Güç için yılan. Kan için

çakal.

Güney Gardiyanı'na başıyla işaret etti. "Şafakta düşmanlarımızın kalpleriyle ziyafet çekeceğiz."

"Ve onların kanında

yıkanmak." Bir savaşçının

bağı.

Yılan onu serbest bırakmadan önce omzundaki tutuşu sıkılaştırdı. "Ödül avcılarını çağıracağım." Uzaklaşmaya başladı.

"Bekle." Coyote daha fazlasını söylemekte tereddüt etti. Zayıflığını kimseye göstermek istemiyordu. Asla. Ama

başka seçeneği yoktu.

"Onlara kadına zarar vermemelerini söyle. Onu bana geri getirmelerini istiyorum."

"Sağlam

mı?"

"Tercihen."

"Nedenini sorabilir miyim?"

Cevap, patlamak üzere olan bir düdüklü tencere gibi içinde yanıyordu. "Bu kişisel bir mesele."

Kafası karışmıştı ama Snake bunun peşine düşmedi. "Ben halledilmesini sağlayacağım."

Güzel. Coyote, duyguları içinde çalkalanırken Snake'in çıkışını izledi. Ama en çok parlayan şey öfkesiydi. "Bana borçlusun!" diye bağırdı, sesi mağaranın içinde çınlıyordu. Ve bu sefer, o bakiyeyi tahsil edecekti.

Jess Brady ölecek ve sonunda kendisine vaat edilen ödülü alacaktı.

BÖLÜM 14

Jess, Büyük Havza Otoyolu'nda Ateş Vadisi'ne doğru ilerlerken bir yayaya çarpmamak için direksiyonu kırınca lanet okudu. Eyaletler arası yolun her yerinde insanlar, Talon'un gönderdiği arı saldırısı ya da ardından gelen fırtına sırasında harap olan arabalarını terk etmişlerdi.

Medyanın herkese evlerinde kalmalarını söylemesine rağmen, binlerce insan tahliye edilmeye çalışılmıştı ve şimdi yol kenarında yürüyorlardı. Birçoğu bunun dünyanın sonu olduğunu haykırırken, diğerleri gidecekleri yere ulaşmak için acımasız bir kararlılıkla ilerliyordu.

Bu çirkin bir manzaraydı ve Abigail'in, Coyote'nin bir sonraki salgınının onlara ulaşmaması için dua etmesine neden oldu.

Cep telefonu hatları tamamen kilitlenmişti, bu da herkesin paniğini daha da artırıyordu. Kimseye ulaşmanın bir yolu yoktu.

Şehrin içinde ya da dışında. Belki de ayrılmaya çalışmalarına neden olan şey buydu. Ailelerini bulma ihtiyacı ve
Bir kriz anında onlara tutunmak.

Çocukken anne ve babasını kaybetmiş olsa da, her seferinde annesinin kollarına atılma arzusu duyuyordu. Korkunç bir şey oldu. Onunla konuşmak ve tüm canavarları ve korkuları kovalamasını sağlamak için yanan bir ihtiyaç.

Hiç geçmedi.

Abigail gördükleri karşısında ağlamak istedi. Onun yüzünden incinen insanlar için ağlamak istedi. aptallık. "Bütün bunları yaptığımı inanamıyorum." Elbette bunun için cehennemde yanacaktı.

Choo Co La Tah koltuğunda dönerek ona baktı. "Bu tamamen senin hatan değil canım. Bu suçluluk duygusunu kalbine gömme. Denge kırılığandır ve evrendeki her şeyi kontrol eder. Eğer terazi devrilirse-"

Sasha neşeli bir ses tonuyla ve kocaman bir sırıtışla, "Boku yedik," dedi.

"Hiç komik değilsin, Sasha," diye tersledi Jess.

"Özür dilerim. Ortamı yumuşatmaya çalışıyordum." Abigail'in bakışlarıyla karşılaştı. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, bu benim ilk kıyametim değil. Umut var."

Bundan ne anlam çıkaracağından emin değildi. "Belli ki dünya hayatta kalmış."

Karanlıkta bile bu sözlerin ona verdiği acıyı görebiliyordu. "Evet, pek sayılmaz. Her şeyi Taş Devri'ne geri döndürdü. İyi haber şu ki, insanlar dirençlidir ve sizi öldürmeyen şey sadece başkaları için uyarıcı bir hikaye görevi görür." Pencereden dışarı baktı ve iç çekti. "Ayrıca harika bir uyku öncesi hikâyesi olur, özellikle de dinleyiciniz Mahzen Bekçisi ise."

Bu sözlerin altında yatan dile getirilmemiş ıstırap karşısında nefesini sertçe içine çekti. "Ne oldu?"

"Doğaüstü güçler serbest bırakıldığında ya da savaşa girildiğinde her zaman ne olur ve kimse savaş sırasında ikincil hasar." Eliyle işaret etti sokaktaki insanlar. "Göz açıp kapayıncaya kadar tüm ailemi kaybettim. Ama Noel kartı almak zorunda kalmadığım için çok para biriktirdim."

Kendisi için bu kadar acı verici olduğu belli olan bir şeyi nasıl hafife alabilirdi?

Hiç düşünmeden uzandı ve onun eline dokundu.

Sasha ona bakmadı ama parmaklarını onunkilere doladı ve takdir ettiğini belirten hafif bir sıkma hareketi yaptı.

Sasha boğazını temizledi. "Ee, Choo? Kaç kıyamet atlattın?"

"Senden daha fazla, Wolf. Senden daha fazla."

Abigail yaşadıkları karşısında alçakgönüllüydü. Gördükleri sefalet. Kendi acınız bu kadar güçlüyken başkalarının acısını gözden kaçırmak kolaydı. Platon ne demişti? Karşılaştığınız herkese karşı nazik olun, çünkü herkes zorlu bir savaş veriyor.

Çok doğruydu.

"Sen iyi misin?" Jess sordu.

Dikiz aynasında onun bakışlarını yakaladı. "Evet."

Hayır. Pek sayılmaz. Suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyordu.

Aklındaki en ağır soru da buydu. "Kiralık bir katil olarak yaşamayı nasıl öğrendin?"

"Bu tıpkı diğer zalimlik eylemleri gibi. Kendinize yalan söylersiniz. Onların bunu hak ettiğini söylersiniz. Nedenini haklı çıkarmak için hikayeler yaratırsın. Ölmeleri gerekiyordu ve kendinize, eğer önce siz saldırmasaydınız, bunu size yapacaklarını söyleyin. Sonunda, tüm bunları düşünmemek için elinizden geleni yaparsınız."

Evet, insanların kötü davranışlarını mazur görme ve aynı şeyi yaptıklarında bunu başkalarına mal etme gibi kötü bir eğilimleri vardı.

Sasha onun elini bıraktı. "Hey, Choo? Bu gece hayatta

kalacağımıza dair bahse girmek ister misin? Ne de olsa Vegas'tayız. Sanırım biz

bahsi yükseltmeli ve kim söylerse ona büyük bir ödeme yapmalı." Choo Co La Tah yanıt vermeyince dikkatini Jess'e çevirdi. "Peki ya sen kovboy?"

Jess alay etti. "Ben sadece hayatımla kumar oynarım."

"Ah... senin hakkında çok şey açıklıyor. Ve rastgele bir Dikkatimizi büyük olasılıkla yaklaşan sonumuza doğru hızla ilerlediğimiz gerçeğinden başka yöne çekmek için, Sundown adını nereden aldınız?"

"Bunu şimdi mi bilmek istiyorsun?" Ses tonu kuşkuluydu.

"Neden olmasın?"

Jess başını salladı. "Neden?"

"Bir kanun kaçağı için garip bir lakap. Daha derin bir anlamı olduğunu düşündüm."

Abigail sessizce, "Bunu ona bir gazete muhabiri verdi," dedi. Makaleyi Jonah'ın yıllar önce bulduğu bir şeyde okumuştı. "Adam en iyi ve en korkunç işini hava karardıktan sonra yaptığı için herkesin ona Günbatımı dediğini yazmış."

"Gazetelerde okuduğun her şeye inanıyor musun?" Jess'in ses tonundaki öfke kamyonu delip geçerken, yontulmuş çenesinde öfkeli bir tik şiddetli bir ritim tutturdu. "Bütün gerçekleri çarpıtıyorlar ve bence çoğu o kadar çarpık ki, sabahları pantolonlarını giymek zorunda kalıyorlar. Hatta çoğu düz bir çizgide yürümek için bile çapraz gitmek zorunda kalıyor."

Belli ki bu onu sinirlendirmişti. "Yanlış mıydı?" Sasha ona

"hayır" der gibi baktı.

"Evet." Zehir sesini doygunlaştırdı. "Bu yanlıştı. Bazıları..." Saldırgan bir şey söyleyecekmiş gibi durakladı ve sonra kendini tuttu. "Kendine pay çıkarmaya çalışıyorsun Yaptığı hiçbir şeyle ilgisi olmayan bir şey. Benim gerçek adım Manee Ya Doy Ay.... Annemin dilinde 'gün batımı' anlamına geliyor."

Ne kadar güzel. Bunu düzgün bir şekilde söyleyebileceğinden şüpheliydi ama onun dilinden dökülürken kulağa harika geliyordu. "Gerçekten mi?"

Başını hafifçe salladı. "Günün en sevdiği zamanıydı. Güneş ayla barışmak zorunda kaldığında ve birkaç kısa an için ikisi karşılıklı dostluk ve saygı içinde birbirine değdiğinde. Aydınlık ve karanlık arasında mükemmel bir denge. Düşünmek ve hazırlanmak için bir zaman."

Olaylara ne kadar harika bir bakış açısıyla bakıyordu ve bu onun kaybına üzülmesine neden oluyordu. Bu kadar nazik bir kadın sevdiklerinden koparılmamalıydı. Kendi annesinden daha fazla değil. "Kulağa inanılmaz geliyor."

"yleydi."

"O Cherokee'ydi, değil mi?"

"Tsalagi," diye dzelitti. "Kendilerine böyle diyorlar."

Abigail, Choo Co La Tah'ın yüzünde tuhaf bir ifade gördüğünde kaşlarını çattı. Sanki bir şey söylemek istiyordu ama söylememesi gerektiğini biliyordu.

Ona bunu soramadan arabaya bir şey çarptı. Sert bir şey.

Ve ateşe ver.

"Bu da ne-?" Jess üzerlerine daha fazla ateş yağarken tekrar direksiyonu kırdı. Kaputa bir jel yumurta gibi çarptı ve sıçradı, metale yapışan alevler püskürtüyordu.

Bir kısmı cama çarpıp kırmızıya boyanınca Abigail'in nefesi kesildi. Kan kırmızısı. "Bu kan ateşi mi?"

Choo Co La Tah başını salladı. "En kötü yanı? Suda yanar."

Ne güzel. Hiç kimse dost canlısı bir veba icat edemez mi? Papatya yağmuru gibi bir şey mi? Coşku? Dans etmek, uçmak Domuzlar mı?

Hayır. Her zaman kötü olmak zorundaydılar.

"Uh, çocuklar?" Sasha alaycı bir tonda konuştu. "Bu sadece bir veba değil."

Abigail onun ne demek istediğini bir kalp atışı sonra, Bronco kelimenin tam anlamıyla yoldan öyle bir savruldu ki, Interstate 15 üzerindeki beton köprü duvarının üzerinden sekerek

onları 93. otoyolda altına aldı. Sarsıcı kazadan sonra bile Bronco hızlı ve öfkeli bir şekilde birkaç traktör römorkunun park ettiği alana doğru yuvarlanmaya devam etti.

Hareket etmeyi bıraktıklarında kafası tamamen karışmıştı.

Ve baş aşağı.

Elini kaşına götürdü ve kaşı boyunca ıslak bir şeye dokundu. Kahretsin, kanıyordu. En azından bu ani baş ağrısını açıklıyordu. İyi olduğundan emin olmak için Jess'e baktı. Kendisi gibi onun da şakağında bir yaralanma vardı ve sol eli kanıyordu. Bunun dışında iyi görünüyordu. Choo Co La Tah en az yarası olan kişi gibi görünüyordu. Bir kolunu başının üzerinde tutuyordu,

Ağırlığını taşıyabilmesi için tavana dayadı, böylece kemeri onunki gibi onu kesmiyordu.

Yerçekimi şu anda kesinlikle bir sürtüktü.

Sasha kemeriyle boğuşurken onun yanından inledi.
"Sanırım kıl yumağı kusacağım."

Jess kendini gevşetmeye çalışırken sinirli bir nefes verdi.
"Yapamazsın. Sen bir köpeksin."

"Bunu midemdeki kıl yumağına söyle."

Jess kurtulmaya çalışırken eli kayınca küfretti. "Eminim şimdi emniyet kemerini taktırdığıma sevinmişsinizdir, değil mi Bay Çarparsak kendimi dışarı atabilirim?"

Sasha inledi. "Kapa çeneni, göt herif." Jess'e ters ters baktı.
"Ben de arabadan fırlardım ama yuvarlandığımız için çarpmak istemedim. Lanet olası Rytis yasaları."

Abigail bunun ne olduğunu sormak istedi ama daha fazla kan ateşiyle dövüldükleri için zaman yoktu. Yoğun bir gaz kokusu vardı. Eğer Bronco şu anda yanmıyorsa, yağmur yüzünden tutuşması uzun sürmeyecekti.

"Buradan çıkmamız gerekiyor." Jess çizmeli ayaklarıyla kırık ön cama tekme attı.

Sasha parladı.

Abigail emniyet kemerini çözmeye çalıştı ama başaramadı. Araba tokası kaza sırasında kırılmıştı. "Kız gibi davranmaktan nefret ediyorum ama kapana kısıldım."

"Sasha nerede?" Jess sordu.

Cevap penceresinin hemen dışından geldi. "Bu pisliği sende uzaklaştırırken onun kışını tekmeliyorum. Bana ne zaman yardım etmek istersen, Jess. Hemen gel."

Jess, kemerini keserken sert şekil değıştiriciye homurdandı ve sonra tavana çarptı. "Ne yaparsan yap, onu meşgul et."

"Sorun değil. Yüzümü kum torbası olarak kullanması işe yarıyor gibi görünüyor. Daha sonra dişlerimi bulmama yardım etmen gerekecek."

Abigail, Sasha'nın yanlarında yere düştüğünü gördü. Oooh, bu gerçekten acı verici görünüyordu. Kendini yukarı itmeden önce yüzü ölümcül bir hal aldı ve tekrar görüş alanından kayboldu.

Gaz kokusu güçlenirken Choo Co La Tah garip bir şekilde sakindi. Ve nefes alıp vermesi daha da zorlaştı. Naylon kemer içine batarken nefes almak zordu.

"Çocuklar!" Sasha bağırdı. "Düşünmek isteyebilirsiniz Şimdi çıkıyorum. Alevler kamyonun her tarafına yayılıyor."

Ateşin sesini duyabiliyor ve sıcaklığını hissedebiliyordu. Öleceğim.

Yine de hiç korkusu yoktu. Neden olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Hiçbir anlam ifade etmiyordu. Aslında o da garip bir şekilde sakindi. Sanki bir parçası bunu arzuluyor gibiydi.

Sırt üstü yatan Jess öfkeyle ön cama tekme attı. "Lanet olsun. Kır. Kır. Şimdiden. Sen. Üzgünüm. Oğlum. Of. Bir. Bisküvi. Yiyen. Kedi." Her kelimeyi sert bir tekmeyle noktalandığı için çok renkli bir konuşma tarzı vardı.

Bir Şey tiz bir vınlama sesi çıkardı. Bir saniye sonra ön cam yere uçtu. Jess ona doğru ilerledi.

Başını iki yana salladı. "nce Choo Co La Tah'ı getirin." Tereddüt etti.

"Hayır," diye tersledi Choo Co La Tah. "Onu serbest bırakın. Bir saniye içinde çıkacağım."

O yemyeşil kara gözlerdeki kararsızlığı gördü. "O benden daha önemli."

Bana göre değil. Jess bu sözleri yüksek sesle söylemeden önce zorlukla ısırdı. Jess'in her bir parçası onun daha fazla incineceği dŐnesiyle ürperiyordu. Buna dayanamazdı. onu kapana kısılmıŐ ve kanlar içinde gördü. Bu, anlamadığı anıları geri getirdi.

Matilda'nın anıları değil. Bunlar başka bir Şeydi. Anlamadığı bir zamanın ve yerin soluk grntleri.

Ama onun yüzünü çok net görüyordu.

Yüzü. Aynı siyah salar ve onu takip etmesi için parmağını kıvrırken ona meydan okuyan o küstah gülümseme.

Her zaman senin için geleceğim, Kianini. Hiçbir Şey beni bundan alıkoyamaz.

Onu kollarına çekerken güldü ve kirpiklerinin altından ona nazlı nazlı baktı. Ve seni asla terk etmeyeceğim, kalbim. Sonsuza kadar seninim.

Bu sözler kulaklarına fısıldadı. "Onu serbest bırakın."

Choo Co La Tah'ın daha önce hiç duymadığı bir dilde söylediği sözleri algılaması bir anını aldı. Yine de onları tamamen anladı.

Choo Co La Tah eksik ön camdan sürünerek çıkarken gözlerini kırpıştırarak ona uymak için harekete geçti.

Abigail, Jess'in kararlı bakışlarıyla karşılaştı ve gözlerindeki dehşet ona zamanın onlar için daraldığını söyledi. Ateşin sesi artık kulakları sağır ediyordu. Dahası, keskin gaz kokusu o kadar yoğun bir şekilde üzerlerine sinmişti ki Abigail kokunun tadını almış ve nefes almayı daha da zorlaştırmıştı.

Tehlikeden yılmayan Jess kemeri kesmek için çabaladı. Araba gümbürdedi ve patladı.

Geçirdiği zaman artık kalp atışlarıyla sayılabilirdi. Ama Jess'in hâlâ ona yardım ediyor olması onu çok etkilemişti.

Aptalca ama dokunaklı.

Kemeri kesmesini engellemek için elini onunkinin üzerine koydu. "Git. İkimizin de ölmesine gerek yok."

Elini dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerini öptü. "Seni bırakmayacağım. Gidersek, birlikte gideriz."

"Aptal olma, Jess."

Kemeri kesmeye devam ederken alay etti. "Beyin tam olarak ailemde yok. Öte yandan intihara meyilli delilik..."

"Kalın mı?"

Ona sırtıttı. "Geri çekil."

Kayış nihayet koptuğunda metal bir uyarı sesi çıkardı.

Jess onu kendine doğru çekti ve şakağına bir öpücük kondurup onu enkazdan çıkarmadan önce bir saniye boyunca onun orada hissettiklerinin tadını çıkardı.

Etkileyici bir piroteknik gösteriye dönüşmeden önce Bronco'yu zar zor temizlemişlerdi. Ateş karanlık gökyüzüne yükselirken kamyonun parçaları üzerlerine yağdı. Jess şarapnel parçalarından korumak için Abigail'i altına aldı.

Abigail onun ağırlığıyla nefes alamıyordu. Ama onun kalkanı olduğu için minnettardı. Tek umudu ona bir şey isabet etmemesiydi.

Jess göz göze geldikleri anda dondu kaldı ve Jess onun bakışlarındaki hayranlığı tüm gücüyle hissetti. Bu onun nefesini kesmişti. Kadın elini kaldırdı ve hafifçe yanağına koydu. Elinin sıcaklığı onu ateşe verdi.

Birdenbire ejderhalara özgü yüksek bir ses dikkatini çekti ve büyüyü bozdu.

Abigail de Jess'le aynı anda başını çevirdi. Choo Co La Tah, Ren ve Sasha'nın, Kurt'n ocukken Hannah'nın saçını kesmeye çalışmasından beri gördüğü en iğrenç şeyle amansız bir kavgaya tutuştuklarını görünce ağzı açık kaldı.

Simsiyahtı, son derece uzun ve inceydi, rmcekli uzuvları canlı dallar gibi kıvrılıyordu. Her ne idiyse, kolunu bir kırbaç gibi savurup arkadaşlarına vurabiliyordu. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, takip etmek zordu ve ayakta durabilmeleri dövüş becerileri hakkında çok şey söylüyordu. Bu yeni yaratıklarla burun buruna.

Jess kendini onun üzerinden itti ve kavgaya katılmak için koştu.

Yuvarlanan Abigail, savaşta onlara katılma niyetiyle ayağa kalktı. Ama o hareket edemedi ya da Jess dövüőe yetişemedi, Ren onun önünde belirdi.

"Geri çekil."

Jess başını salladı. "Choo Co La Tah'ın yaralanmasına izin veremeyiz." "O harcanabilir, Jess. Sen ve Abigail değilsiniz."

Bu haber onu şaşkına

çevirdi. Jess kaşlarını

çattı. "Ne?"

"Ne diyorsa onu yapın!" Choo Co La Tah yaratıklardan birini geri çekerken bağırdı, bir diğeri de onunla savaşmak için ilerledi. "İkiniz de yaşamak zorundasınız."

Jess karşı çıkabilirdi ama dürüst olmak gerekirse onu korumak istiyordu. Tamam. Onlara güvenecekti.

"Bunlar da ne?" diye sordu adam yanına döndüğünde.

"Kötü giden iyi bir masal."

"Ne?"

Ren dövüőtüğü hayvanı tekmeleyerek ondan uzaklaştırdı. "Onlar tsi-nooks."

Bunu anlaması gerekiyormuş gibi söyledi. "Anlamsız konuşmak benim anadilim değil, Ren. Tsi-nook nedir?"

Kimse cevap vermedi, çünkü onlarla dövüőmekle meşguldüler ve birkaç iyi darbe alırken, onlar

kazanıyor gibi görünmüyordu.

Abigail bu kadar savunmasız olmaktan nefret ediyordu. Neyle karşı karşıya olduğu ya da gözlerini mi oyması yoksa dizlerine tekme mi atması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Gerçi dürüst olmak gerekirse, ikisine de sahip olduklarından emin değildi. "Tamam, ne olduğu umurumda değil onlar. Onları nasıl öldüreceğiz?"

"Büyük bir ustalıkla, kızım. Büyük bir beceriyle." Choo Co La Tah tüylü bileziğini kolundan çözdü. O sırada çözüldüğünde, neredeyse kendi boyu kadar uzun bir asaya dönüştü. En yakınındaki tsi-nook'a saldırabilecek şekilde genişledi.

Ama bu işe yaramadı. Sadece canavarı kızdırmış gibi görünüyordu. Tsi-nook yere düştü. Sırt üstü. En azından onun sırtı olduğunu düşünüyordu. Biçimleri o kadar çarpıktı ki, kesin bir şey söylemek zordu.

Yere indikten sonra yüzünü ilk kez net bir şekilde gördü. Garip bir şekilde ona tahta bir maskeyi hatırlattı. Yıpranmış ve her yerinde derin çizgiler vardı, gözleri yarıktan başka bir şey değildi ve göz kapakları yok gibiydi. Bu nedenle, göz kırpmıyor gibi de görünmüyordu.

Tek kelimeyle, çirkinlerdi.

Sanki Jess'in bu konuda ne düşündüğünü hissetmiş gibi, yüzünü ona döndü ve delici bir çığlık attı. Görünüşe göre ucube dilinde bu bir tür toplanma çağrısıydı çünkü başladığı anda diğerleri durup ona ve Jess'e bakmaya başladı.

İstenmeyen bir ilginin odağı olmak asla iyi bir şey değildi ve şu anda kendini balodaki Carrie gibi hissediyordu. Ya da daha doğrusu, köpek kulübesindeki tek biftek gibi.

Korku onu yere yapıştırıp orada tutarken kalbi küt küt atmaya başladı.

Ürkütücü bir zarafet ve mümkün olmaması gereken bir hızla hareket ederek ona doğru koştular. Jess onlara karşı koymaya çalıştı ama aslında yanından geçip gitmeye devam ettiler.

Ona.

Adamların umurlarında olmadığını anlayınca Abigail'in gözleri büyüdü. Hedef oydu.

Tek hedef.

C-r-a-p.

Dövüş için kendini hazırladı. Ne yapıyorum ben? Onlardan bir düzineden fazla vardı ve sadece bir tane o vardı. Bir kişi. Cesur olmak asilce olsa da, intihara meyilli olmak aptalcaydı. Silahı yokken ve onları nasıl öldüreceğini bilmiyorken bir düzine adamla dövüşmek asilliğin ötesine geçip aptallığın krallığına düşmek demekti.

Tüm zamanların en sevdiği oyunundan alıntı yaparsak... Kaç! Döndü ve olabildiğince hızlı bir şekilde çöle doğru ilerledi.

Tsi-nook'lar Abigail'e doğru koşarken Jess donakaldı. Görüşü kararırken aynı anda Abigail için duyduğu korku da içine doldu. Bir saniyeliğine yeniden ölümlüydü ve sonra bu his kayboldu.

"Hayır, yapamazsın." Güçleri onlarca yıldır olmadığı kadar arttı. Birdenbire kendini daha önce hiç olmadığı kadar güçlü hissetti. İçinde derinlerde bir şey koptu ve sadece içindeki savaşçı olarak tanımlayabileceği şey ortaya çıktı. Elllerinde tsi-nook'ların kanının tadını ve hissini bilen biri.

Kimse Abigail'e zarar veremez.

Peşlerinden gitti. Ona yaklaştığında gözlerinin kızardığını fark etti. İblis onu tekrar ele geçiriyordu.

Bu iyi bir şey olabilir. Ya

da gerçekten kötü bir

şey.

Tsi-nook'lar geleneksel Daimon'lar gibi öncelikle insan ruhlarını avladıklarından, bir gallu iblisin hiçbir parçasını istemeyebilirlerdi. Ya da yeni nesil Daimon'lar gibiyseler, onun ruhunu yemek güçlerini şarj edebilir ve onları daha güçlü yapabilirdi.

Her iki durumda da, bunu şansa bırakmayacaktı. Bu gece olmaz.

Jess derinlere uzandı ve kullanmamak için elinden geleni yaptığı diğer tek güce dokundu. O kadar güçlü ve acı vericiydi ki daha sonra ölmüş olmayı dilemesine neden olacaktı.

Ama önce, bu onların hayatlarını kurtaracaktı.

Gözlerini kapatarak bir silah yarattı ve bu herhangi bir silah değildi. Onu kötü şöhretli yapan silahı. Beş mermilik tüp şarjörlü, 1887 model bir kollu Winchester. Bu gece buna ihtiyacı olmayacaktı. Güçleri mermisinin bitmemesini sağlayacaktı.

Burun deliklerine kan kokusu sinmişti. Bu güce her eriştiğinde burnu kanardı, bu yüzden neredeyse hiç kullanmazdı. Bu ve daha sonra bundan dolayı yaşayacağı şiddetli baş ağrısı. Kara Avcılar için bu kadarı fazla.

Ama onu güvende tutacaksa, buna değerdi.

Abigail, Jess'in uzun ve kararlı adımlarla kendisine yaklaştığını görünce donakaldı. Çöl rüzgârı uzun siyah pardösüsünü kamçılararak kaslı vücudundan geriye doğru savuruyordu. Yontulmuş yüz hatlarındaki acımasız ölümcül bakışlar tsi-nooks'a cehennem azabı ve daha fazlasını vaat ediyordu. Küçük bir arabanın içinde sıkış tepiş seviştiği o şefkatli adam bu değildi.

Onunla şakalaşan ve alay eden şapşal da değildi.

Bu, arkasında lejyonlar dolusu ölü ve bir şerifin Jess'in atını almaktansa rozetini teslim edeceği kadar korkunç bir efsane bırakan vahşi, soğukkanlı katildi. Gözaltı.

Gerçek

hikaye.

Ve Jess o zaman sadece on yedi yaşındaydı.

Ortağının onu sırtından vurmasına şaşmamalı. O da Akli olan herhangi birinin Jess Brady'nin bu versiyonuna karşı karşıyayken saldıracağından şüpheliydi. Kollarındaki ve boynundaki tüyler diken diken olurken kendisi bile ürperdi. Adamın kendisine zarar vermeyeceğinden emin olsa da, bunu kesin olarak öğrenmek istemiyordu.

Adımlarına ara vermeden göğsündeki tüfeğin kolunu kaldırdı, nişan aldı ve ona en yakın tsi-nook'u havaya uçurdu.

Silahın çınlayan sesine tepki olarak irkildi. ardından tsi-nook'un tiz çığlığı geldi. Yaratıktan sıçrayan kan vücudunun her tarafına yayıldı. Tenine değen kandan ne bekleyeceğinden emin olamayarak gerildi. Neyse ki, hiçbir şey olmadı.

Tekrar nefes almayı düşünemedi Jess ateş etmeye devam etti ve sırayla her birini hızla havaya uçurdu. Onların

Gece sesi yutup sonsuza dek susturana kadar çığlıklar etrafında yankılandı.

Ta ki kafasına nişan alana kadar.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, dehşet içinde kaldı. Ben ne yaptım ki? Beni neden şimdi öldürsün ki? Doğruca namluya baktı. Siyah ve şeytani olan bu varil, ona insanlar hakkında derin bir anlayış kazandırdı. Öldürmüştü.

Yapma. Kelime boğazında

düğümlendi. Yüz hatları taş gibi

soğuktu, ateş etti.

Abigail sesle birlikte nefesini sertçe içine çekti, acı ve ayaklarını yerden kesecek bir geri tepme bekliyordu. Bunun yerine, sağlam kaldı.

Acı yok. Darbe yok.

Jess tekrar nişan alarak ona doğru ilerlemeye devam etti. Adam bir el daha ateş edene kadar Jess onun kendisine değil, yanından geçip gittiğini fark etti.

Tanrıya şükür, hareket etmemişti. O zaman onu gerçekten öldürebilirdi.

Aslında, sağda durana kadar ateş etmeyi bırakmadı. onun yanında. Ancak o zaman silahını indirdi ve dışarıda başka bir şey olmadığından emin olmak için karanlığı taradı.

Rüzgâr etraflarında ısıık çalıyordu ve uzakta tek bir çakalın ılığını duydu. Dürüst olmak gerekirse, son birkaç dakika göz önüne alındığında herhangi bir şey duyabildiğine şaşırmıştı.

"Bu bizim arkadaşımız mı?" diye sordu Jess.

"Hayır." Jess başını arkaya eğdi ve birini takip eden bir lycanthrope gibi havayı kokladı. "Onlar ödöl avcıları."

"Pardon?"

Jess on beş yaşına geri dönerken anıları alev alev yanıyordu. O zaman da şimdi olduğu gibi sıcak havada bir ürperti vardı. Ama ondan başka kimse bunu hissedemiyordu. Bart onu Arizona'nın ıssız bir köşesinde, bir dağın yamacındaki küçük bir sığınakta bırakmıştı. Bir ekip Onları kovalıyordu ve elinde bir avuç kurşundan başka bir şey yoktu.

Ölü gibi uyuyordu ve sonra kalbinin çarpıntısından başka bir şey duymadan uyandı. Kendini tekrar uyumaya zorlarken, açıklamaya meydan okuyan o rahatsız edici kokuyu duymuştu.

Şimdi rüzgârda da aynı kokuyu alıyordu. Choo Co La Tah'a doğru baktı. "Neler oluyor?"

"Vadi'ye gitmeliyiz. Çabucak. Coyote umutsuzluğa kapılıyor."

Ellerini kalçalarına koyan Sasha önlerinde durdu. "Coyote'nin adamları var." Çenesini cesetlere doğru salladı. "Hem de bir sürü. Az önce neyle savaştık biz?"

Abigail kurda daha da minnettar oldu. "Sorduğun için teşekkür ederim. Ben de bunu bilmek istiyordum."

Jess, Choo Co La Tah ile bakışlarını kilitlediğinde cevap vermedi. "Orada ne var?"

"Bana cevabını zaten bildiğiniz bir soru soruyorsunuz. Ve evet.... daha önce de senin peşindeydiler.

zamanlar."

Ren iç çekti. "Onlar Coyote'ye oynadıkları bahsi kaybeden deri değiştiriciler. şimdi onun ödöl avcılarını olarak hizmet ediyorlar."

"Seninle aynılar mı?" Abigail sordu.

Ren başını salladı. "Ben bir şekil değiştiriciyim, deri değiştirici değil. Onlar yaratıkların en iğrençleridir. Kötölük o kadar iğrençtir ki onları içten dışa çürütür." Jess'e döndü. "Kokladığın koku bu. Başka hiçbir şeye benzemez."

Sasha homurdandı. "Güçleri nedir?"

"Sizin kadar iyi iz sürebiliyorlar. Belki daha iyi. Biçim değiştirebilirler ama sadece dönüşmek istedikleri hayvanın postunu ya da tüyünü derilerinin yanında tuttukları sürece. İnsanüstü güç."

Choo Co La Tah da aynı fikirdeydi. "Ve ağız kokusu o kadar kötü ki, bir binayı bile yıkabilir."

Harika. Sadece harika. Jess avlanmaktan gerçekten yorulmaya başlamıştı. "Bu gece neden peşimizde olduklarını anlıyorum. Ama insan olduğum zamanlarda da beni kovaladıklarını hatırlıyorum."

Sasha ısıık çaldı. "Nedenine birazdan geri dönelim. Her şey sırayla. Etrafımızda parça parça yatan şey de ne? Ben Yunanım, hatırladın mı? Yani tüm bunlar benim için... Yunanca değil, yani bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Ve tekrar savaşmak zorunda kalırsam bilmem gerek. Belli ki av tüfekleri onlara karşı etkili. Başka ne var?"

Jess tüfeğini omzuna dayadı. "Terim tsi- noo. Çoğul olarak Tsi-nooks. Chinook Ulusu ile karıştırılmamalı çünkü birbirleriyle hiçbir ilgileri yok.... Kısacası onlar bizim Daimon versiyonumuz."

"Apollo onları da mı lanetliyor?"

Jess, Sasha'nın saygısız sorusu karşısında homurdandı. "Hayır. Onlar o kadar korkunç ve tarifsiz suçlar işlemiş insanlardı ki kış rüzgârları kalplerini buza çevirdi. Artık sadece insanların ruhlarıyla yaşayabiliyorlar."

"Ve onlar Yılan'ın belalarından biriydi," diye ekledi Ren. "Bu da demek oluyor ki o ve Coyote, Yaşlı Ayı'nınkini bulmaya daha da kararlı olacaklar."

Sasha onu dinlerken başını salladı. "Anlaşıldı. Şimdi, önemli soru, bu yüzden dikkatinizi verin, siz ADD soysuzları. Onları nasıl öldüreceğim? Çünkü alınmayın ama deniyordum ve her yerde kıcıma tekmeyi basıyorlardı. Bu gerçekten hoş değildi ve egom için de pek bir şey yapmadı. Benim tek düzenli olarak yüzleşmek zorunda olduğum kimsenin olmamasıdır. dayayağıma şahit oldu. Artemis'in poposundaki bir siğil kadar işe yararken beni neden burada istediğinizi bilmiyorum."

Söylediklerine gülümseyen Choo Co La Tah, asasını tekrar bileziğe kadar erittikten sonra bileğine doladı. "Basit, Kurt. Tıpkı bir Daimon gibi, kalbi del ve buz içeride paramparça olsun. Anında ölürlere. Sundown'da gördüğün gibi, bir av tüfeği kalbi parçalayacak ve onları."

Sasha bakışlarını Jess'in üzerine dikti. "Bunu nereden biliyorsun kovboy?"

"Yapmadım. Ama kafaya ya da kalbe on iki kalibrelik bir mermi hemen hemen her şeyi indirir. Ve eğer yapmazsa, kıcına veda öpücüğü ver ve cehennem gibi kaç."

Abigail kollarını göğsünde kavuşturdu ve tırnaklarını pazularına geçirdi. "Bu arada, seninle o silahı nasıl aldığın hakkında konuşmamız gerekiyor."

kamyon." Onu tepeden tırnağa tarayan bir bakışla ürkütmeyi başardı. "Benden bir şeyler saklıyormuşsun."

Yardım edin...

Nasıl olur da ondan, küçücük bir kadından, tsi-nook'lardan korktuğundan daha fazla korkabilirdi?

"Um..."

"Neydi o?"

Hepsi dönüp karanlığa bakan Sasha'ya baktı.

Jess kaşlarını çatı. "Ne?"

Ren sanki o da duymuş gibi bir adım geri çekildi. "Gitmemiz gerekiyor."

Sasha yanan kalıntılara doğru işaret etti

Bronco. "Nasıl? Sen başka bir formda bir Afrika kırlangıcı falan mısın?"

Choo Co La Tah kaşlarını çatı. "Afrika kırlangıcı mı? Ne diyorsun sen şimdi?"

"Hadi ama, eminim hepiniz Mon ... ty ... Python'u anladınız..." Sasha sanki dinleyicilerini hatırlamış gibi durakladı. "Boş ver."

Jess çenesini ovuşturdu. "O haklı. Yürümek için çok uzak ve Sasha ile Ren dışında bizi bırakacak kimse yok."

Choo Co La Tah park halindeki traktör römorklarını işaret etti. "Şunlardan birine ne dersin?"

Jess bunu düşündü. "Birisi anahtarları içinde bırakmış olabilir. Gidip bakalım."

Abigail adamların ortasında yürürken bir yandan da başka bir saldırı olup olmadığını dinliyordu. O kadar karanlıktı ki, zar zor görebiliyordu.

Yıldızların görünmesini engelleyen alçak bir bulut örtüsü vardı. Havayı ağırlaştırıyordu. Uğursuz. Ya da belki de bu, onu neyin yakalayacağını bilmesinden kaynaklanıyordu.

Hiç düşünmeden uzandı ve Jess'in sert elini tuttu. Jess'in parmaklarını onunkilerle birleştirmesi soğuk çöl rüzgârına rağmen içini ısıttı. Jess'in yakınlığından güç aldı ve bunu yapmak zorunda olmamayı diledi.

Bu kabusu sona erdirmenin ve normal bir hayata dönmenin bir yolunu bulmayı diledi.

Hayatın asla normal olmadı.

Bu kesinlikle doğruydı. Ama ilk kez normallik istiyordu. Artık bunu talep etmek için çok geç olduğu için bunu arzuluyordu. Ölümü çoktan atmış ve iflas etmişti.

Öyle ya da böyle, hayatı sona ermişti. Eğer bir mucize olur da tüm bunlardan sağ kurtulur ve Choo Co La Tah'ı kendisini gücendirdiği ruhlara kurban etmemesi için ikna ederse, diğer Karanlık-Avcılardan birinin yaptığı şey yüzünden onu öldüreceğinden hiç şüphesi yoktu.

Hiç umut yoktu. Şimdi yok.

Hayatımı nasıl bu kadar berbat edebildim?

Herkesin yaptığı gibi. Yanlış insanları dinlemiş ve onlara güvenmişti. İnancını ve enerjisini

yanlış şeyler yaptı, ancak nefret beslememesi gerektiğini çok geç öğrendi.

Çok aptalım.

Jess kamyonlara ulaştıklarında durakladı. O ve Abigail ilkinde anahtar ararken diğerleri de diğerlerini kontrol etmek için dağıldı.

Teker teker başarısız olduklarını bildirdiler.

"Hey!" Sasha bir dakika sonra bağırdı. "Anahtarım yok ama burası açık. Düz kontak yapmayı bilen var mı?"

Ren ona ters ters baktı. "Başlatmak için güçlerini kullanamaz mısın?"

Sasha da aynı derecede kırgın bir bakışla onu taradı. "Yapamaz mısın?"

Abigail ellerini havaya kaldırdı. "Kenara çekilin çocuklar. Bunun için şeytani güçlerim var."

Jess taksinin içine tırmanıp ön panelin altında gözden kaybolurken gülümsedi. Sasha'nın kullandığı argoyu taklit ederek, "Benim hatun çılgın yeteneklere sahip," dedi.

Sonra ne yaptığını anlayınca ayıldı.

Onu sahiplenmişti. Alenen. Ama onu şok eden bu değildi. Onu gerçekten böyle düşündüğü gerçeği idi. Artık onun bir parçasıydı. Birbirlerini uzun süredir tanımıyor olsalar da, savunmasını aşmış ve kalbine girmişti.

Aman Tanrım. Bu fikir onu dehşete

düşürmüştü. Buna aşk demezdi.

Yapar mıydı?

Matilda'ya karşı hissettiği şey bu değildi ama yine de onu merakta bırakacak kadar benzerlikler vardı. Matilda'yı sevdiğini ne zaman anlamıştı?

Onsuz yaşayamayacağını anladığı gün.

Bart ona yoluna devam etmek istediğini söylemişti. Yeni bir operasyon üssü bulmalarının zamanı gelmişti. Normalde Jess birkaç saat içinde toparlanır ve yola çıkmaya hazır olurdu. Bunun yerine, dayanılmaz bir acı onu parçalamıştı. Matilda'yı bir daha göremeyeceğini düşündüğünde parçalandı. Bu onu o kadar zayıflatmıştı ki dizlerinin üzerine çökmesine neden olmuştu.

O zamandan beri hiçbir şey onu böyle etkilememişti.

Abigail'in peşinden giden tsi-nook'ları görene kadar değil.

Onun için ölebilirim. Bu gerçek onun çenesine bir yumruk gibi çarptı. Gerçekten de ölürdü. Onun üzerinde Matilda'nın bile sahip olmadığı bir güce sahipti. Boku yedim.

TIR'ın hareket etmesi onu düşünce zincirinden kopardı.

Gözlerini kırıştırtarak diğer adamların kendisine üçüncü bir kafası çıkmış gibi baktıklarını fark etti. "Ne?" diye sordu savunmaya geçercesine.

Sasha homurdandı. "Son derece uzun hayatımda bir soruya cevap vermenin bu kadar uzun sürdüğünü hiç görmemişim. Sanki aklına girmiş ve kaybolmuşsun gibi. Bir ekmek kırıntısına ihtiyacın var, Dostum?" Evcil hayvanını çağırır gibi bir ses çıkardı. "Buraya, Lassie, buraya. Geri gel kızım."

Jess onu itti. "Kapa çenenini. Bana ne sordun ki?"

Sasha alnına bir tokat attı ve inledi. "Gerçekten mi? İyi ki sana bir bombadan kaçmanı söylememişim."

Cevap vermeye başladı ama Abigail'in telaşlı sesi onu durdurdu.

"Beyler. Misafirimiz var."

BÖLÜM 15

Adamlar Abigail'in onları neden çağırdığını görmek için kamyonun yan taraflarına tırmandılar. Ren ve Sasha yolcu tarafında, Choo Co La Tah ve Jess de onun tarafında.

Jess açık kapının önünde durmuş, bir elini kapının tepesine dayamış, ona bakıyordu. "Ne oldu bebeğim?"

Sersemlemiş bir halde tek yapabildiği, kendilerine doğru hızla gelen ... her neyse, sürüyü işaret etmek oldu. Grup arkalarında büyük bir toz bulutu bırakıyordu. Hatta karanlık onların varlığını gizleyebilirdi. Çoğunlukla sayıları o kadar etkileyici olduğu için.

Bazılarının tsi-nooks olduğunu biliyordu. Diğerleri kesinlikle çakaldı ve son grubun da bahsettikleri ödül avcıları olduğunu tahmin ediyordu.

Ren'in çenesi gevşedi.

Jess'inki gerildi.

Sasha hepsini geride bıraktı. Güldü. "İşte her gün göremeyeceğin bir şey. Gah, umarım insan yoktur video kaydedici veya cep telefonu ile dolaşmak. Bunu açıklamak zor olur. Onları öldürmek daha kolay."

Ren onu görmezden geldi. "Geçidi çoktan açtılar mı?"

Bu her şeyi açıklıyordu.

Ama Choo Co La Tah başını salladı. "Bizi korkutmaya çalışıyorlar."

"Çalışıyorum. Çünkü buradaki kurt kesinlikle bir 'oh olsun' anı yaşıyor." Abigail'e bir bakış attı. "Sen olsan

bezimi değiştirmek ister misin?"

Jess kurda doğru başını salladı. Direksiyonu Abigail'den almaya başladı, sonra durakladı. "Biliyor musun, bu o anlardan biri. planı tamamlamak için."

Kaşlarını attı. "Nasıl

yani?"

Küçük gruplarına şöyle bir göz gezdirdi. "TIR kullanmayı bilen var mı?"

Ugh! Bunu düşünmediği için kendini tekmeleyebilirdi. Onu Kara Avcılar'ın peşine düşmesi için eğittiklerinden beri Jonah hızlı bir kaçışa ihtiyaç duyması ihtimaline karşı ona düz kontak yapma becerisini öğretti. Elektronik ve dijital kontakların nasıl çalıştırılacağını bile biliyordu.

Neden standart bir şanzımanı öğrenmek için hiç zaman ayırmamıştı?

Sasha ve Ren birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar. "Ben araba kullanmam," dediler aynı anda.

Kalbi sıkıştı. Tabii ki yapmadılar. Ren bir kuş gibi uçtu ve Sasha o parlama şeyini yaptı. Onlar ne zaman Ehliyete ihtiyacın var mıydı?

"Bizi dışarı çıkaramaz mısın?" diye sordu Sasha.

Sahte, histerik bir kahkaha attı. "Benim güçlerim iğrençliğimin cezası olarak bir orospu-tanrıça tarafından boğuldu Aptallık. Hâlâ kendimi gösterebildiğim için şanslıyım, diğer insanları boş ver. Sahip olduğum tek şey ham güç ve seksi dövüş hüneri.

Tamam, mecbur kalırsam bir, belki iki kişiyi daha ışınlayabilirim. Ama vücudumun daha iyi kısımları üzerine

bahse girmezdim."

Ren kaşlarını çattı. "Psişik güçlerini kaybedebileceğini düşünmemiştim."

"Yapamazsın, Kara Avcı çocuk. Ama benimkiler bir hediye değildi. Ben onlarla doğdum. Tamamen farklı bir standart. Şanslıyım."

Jess kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Sen kullanabilir misin?"

"Hayır. Ben hiç düz vites kullanamam. Bu yüzden sizinkini değil Andy'nin arabasını aldım."

"Oh, millet, Tanrı aşkına... Kenara çekilin." Choo Co La Tah sürücü koltuğuna oturmak için Jess'i itti.

Bunu merak ederek, antikaya yer açmak için yana kaydı.

Jess tereddüt etti. "Ne yaptığınızı biliyor musunuz?"

Choo Co La Tah ona ters ters baktı. "Hiç de bile. Ama birinin öğrenmesi gerektiğini ve başka kimsenin gönüllü olmadığını düşündüm. İçeri gir ve yerleş. Zaman çok önemli özü."

Abigail'in kalbi küt küt atmaya başladı. "Umarım bu konuda şaka yapıyordur." Eğer değilse, bu çok kısa bir yolculuk olacaktı.

Ren uçmadan önce karga formuna dönüştü.

Jess ve Sasha araca bindikten sonra koltuğun arkasındaki bölmeye geçtiler. Choo Co La Tah koltuğu ve aynaları ayarlarken hepsinin üzerinde bir karabulut dolaşıyordu.

Elbette, lütfen acele etmeyin. Hepsi ölmek üzere falan değillerdi.

Düşmanlarının aralarındaki mesafeyi hızla kapatmasını izlerken konuşamıyordu. Bu açık ara

gördüğü en korkunç şeydi. Yaban arıları ve akreplerin aksine, bu sürü düşünebiliyor ve uyum sağlayabiliyordu.

Başparmakları bile vardı. Tamamen farklı bir oyun.

Choo Co La Tah vites değiştirdi. Ya da en azından denedi. Kamyon şiddetli bir gıcırdama sesi çıkararak Jess'in yüzünü buruşturmasına neden olurken, şiddetli bir şekilde yalpaladı ve yağmurdan kaçan bir köpek gibi sallandı.

"Denememi istemediğine emin misin?" Jess teklif etti.

Choo Co La Tah onu elinin tersiyle itti. "Biraz paslandım. Tekrar alışmam için bana bir saniye verin."

Abigail zorlukla yutkundu. "Ne kadar oldu?"

Choo Co La Tah debriyajı bıraktı ve saatte iki tam mil gibi etkileyici bir hızla sarsılarak ilerlediler. Topallayan bir kaplumbağayla hemen hemen aynı hızda. "Hmm, muhtemelen bin dokuz yüzlü yıllarda..."

O daha fazla vites değiştirirken hepsi nefesini tutmuş bekliyordu. Her vites değişiminde, motor onun becerilerini sesli bir şekilde protesto ediyordu.

Sessizce, o da öyle yaptı.

Kamyon artık gerçekten ilerliyordu. Bir yere ulaştılar. saatte 15 mil hız yapıyorlar. Bu hızla, yüklü bir okul otobüsünü sollayabilirler ...

Yarına kadar.

Ya da en azından ertesi gün.

"... yaz olmalı... hmm... bir an düşüneyim. Elli üç. Evet, öyleydi. 1953. O yıl renkli televizyonlar çıktı. Hatırladığım kadarıyla iyi bir yıldır. Bill Gates'in doğduğu yıl."

Jess ve Sasha'nın yüzlerindeki ifade onu güldürürdü, eğer o kadar dehşete düşmemiş olsaydı. Aman Tanrım, onu direksiyona kim oturttu?

Sasha, takipçilerinin tamponlarına ne kadar yaklaştığını görünce gözle görülür bir şekilde irkildi. "İnip iteyim mi?"

Jess de onları görünce nefesinin altından küfretti. "Ben olsam bu noktada iner ve koşardım. Bence sen daha hızlı koşarsın."

Choo Co La Tah onların yorumlarını anlayışla karşıladı. "Şimdi, şimdi, beyler. Her şey yolunda. Bakın, daha iyiye gidiyorum." Sonunda kamyonun sesi çıkmadan ya da dişliler gıcırdamadan bir vites attı.

Abigail takipçilerinin gözlerinin akını görünce irkildi. "Neredeyse arka kapımıza varmak üzereler."

"Affedersin, sevgilim." Jess onun kucağından kayarak camı indirdi.

Ona ne yaptığını sormaya başladı ama o daha soramadan adam elini Sasha'ya doğru uzattı.

"Silah."

Sasha onu bir ameliyat asistanı gibi teslim etti.

Jess bir bacağını kucağına dayayarak kapıya yaslandı. Onları kovalayanlara ateş etmeye başlarken kalçasını hafifçe karnına bastırdı. Hızlı ateş

Her hareketinde kaslarının kasıldığını hissederken kulaklarında çınladı. Daha fazla eğildi.

Choo Co La Tah, yolda terk edilmiş bir arabadan kaçınmak için direksiyonu kırdı.

Hareket Jess'i o kadar hızlı devirdi ki dengesini kaybetti ve öne, pencereye doğru düştü. Sokağa düşeceğinden korkan Abigail onu yerinde tutmak için etrafına sarıldı.

Jess bir an nefes alamadı. Kaydışı ve yan tarafını kapıya çarptığı zaman kaburgaları zedelenmişti. Abigail'in ona öyle sıkı sarıldığından bahsetmeye gerek bile yoktu, maviye dönmediğine şaşırmişti.

Ama acıyı umursamadı. O kadar iyi hissettiriyordu ki, acı çekmeye hazırdı.

Ne yazık ki bu şekilde ateş edemiyordu. "Tatlım?"

Ona doğru baktı.

"Kolumu geri

istiyorum."

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Özür dilerim." Çabucak bıraktı ama kollarını adamın beline dolayarak onu kendisine sabitledi.

Kalbi, onu güvende tutmak için ona tutunarak yaptığı görüntüyle çarptı. Onu o kadar çok öpmek istiyordu ki dudaklarının tadını alabiliyordu.

Önce onu koruması gerekiyordu. Görev yerine dönerek, Choo Co La Tah onu takip edenleri avlamaya başladı.

Sonunda hızlı gidiyorlardı ve kamyonla takipçileri arasına biraz mesafe koymuşlardı.

Rüzgâr etrafını sararken Jess ateş etmeye devam etti. Bir tsi-nook hayal kırıklığı içinde çığlık attı. Evet, bu doğru. Ağla, bebeğim, ağla. Eve, babanın yanına git ve ona başarısız olduğunu söyle. Bırak kıcını tekmelesin.

"Jess?"

Abigail'in gömleğini sertçe çekiştirdiğini hissetti. Taksiye geri dönerek kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Choo Co La Tah boğazını temizledikten sonra en sakin ses tonuyla sordu: "Birini nasıl durduracağınızı biliyor olamazsınız.

"Bu cihazları alır mıydınız?"

Oh lütfen, hayır...

Eminim yanlış duymuştur. "Yine mi geldin?"

Choo Co La Tah fren pedalına sonuna kadar bastı. Yüksek bir ses yankılandı.

Hiçbir şey olmadı. Kamyon en ufak bir yavaşlama göstermedi. Jess'in midesi ayaklarına kadar indi.

Kollarını dev direksiyon simidinin üzerine açmış, Choo Co La Tah, parmak eklemleri beyazlayacak kadar sıkı bir kavramayla tutundu. "Söylediğim için üzgünüm ama küçük bir sorun var gibi görünüyor. Gördüğünüz gibi, frene bastığımda tepki vermiyor."

Ve Ateş Vadisi Otoyolu'na doğru yapmaları gereken neredeyse doksan derecelik bir dönüşe yaklaşıyorlardı.

Jess seçeneklerini değerlendirdi. "Düz gitmeye devam edin. Rampayı çıkmaya çalışmayın."

"Ve yine söylüyorum, küçük bir sorunumuz var." Jess bir sonraki kelimededen korkuyordu.

"Öyle mi?"

Abigail sertçe yutkunduktan sonra yolun aşağısını işaret etti. "Yolu kapatan iki kamyon var."

Kahretsin.

Ve çok hızlı gidiyorlardı. Kamyonlara çarpmamızı söylediler ama biri benzin taşıyordu. Roma mumu gibi yükseliyorlardı.

Neden, Tanrım, neden?

Sasha öne doğru eğildi. "Tekrar frene bas."

Choo Co La Tah itaat etti. Yüksek bir sssshhhh sesi kabini doldururken hava ona geri üfledi. "Korkarım kötü durumdalar, evlat."

"Evet, ama sanırım ne olduğunu biliyorum." Sasha döşeme tahtasına atladı ve yumruğuyla vurmaya başladı. "Hadi, seni küçük piç. Çalış." Eliyle frene vurdu.

Daha önce olduğu gibi, hiçbir şey olmadı.

Sasha boğazının altından hırladı. "İzlemesi için kurdu gönder Onlar," diye alay etti falsetto bir sesle. Burun delikleri alevlendi. "Yemin ederim Z, eğer yaşarsam o lanet olası keçi sakalını suratından söküp alacağım ve tıraş kremi buzdolabına koyacağım." Jess'le bakışlarını kilitledi. "Hemen döneceğim."

Korku gözlerini karartırken Abigail dudağını ısırды. "Nereye gidiyor?"

Jess omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

"Ah canım..."

Sırtı ön cama dönük olduğu için Jess kadim ruhu neyin alarma geçirdiğine bakmak istemiyordu. Abigail'e bakmayı tercih ederdi.

Ama bu zorlama çok büyüktü.

Döndü, sonra da kendini dinlemiş olmayı diledi. Ay Carumba! Hurdaya dönmüş kamyonlara çok yaklaşmışlardı. Biri bayılmış gibi yan yatmış, diğeri ise otoyolda yan yatmıştı. Onlardan kaçmanın yolu yoktu.

Yakacağız.

Birdenbire, Choo Co La Tah'ın ayaklarının altındaki döşemeye bir şey sertçe çarptı.

"Frene bas!" Sasha'nın boğuk bağıırışı Jess'in süper işitme yeteneğiyle bile zar zor duyulabiliyordu.

Choo Co La Tah frene bastı ve herkes nefesini tutup dua etti.

Hiçbir şey olmadı. Jess kalbinin durduğunu hissetti. kaza yapacaklardı. Kendisi için endişelenmiyordu. Hayatta kalacaktı.

Abigail olmayabilir.

"Tekrar!" Sasha bağırdı.

Choo Co La Tah itaat etti. Jess yaklaşmakta olan çarpışmanın beklentisiyle gerildi.

Sonra, büyük bir şokla, kamyon nihayet yavaşlamaya başladı. Buna inanamadı. Sasha yüzünde gururlu bir sırıtışla kabine geri döndü.

Abigail başını koltuğa yasladı ve onun gülümsemesine karşılık verdi. Sasha'ya beşlik çaktı.

Ta ki Choo Co La Tah hiç yapmadığı bir şeyi yapıp küfür edene kadar. "Herkes beklesin."

Otoyoldan çıktıklarında Jess öne doğru savruldu ve bir polis görseydi muhtemelen onları tutuklatacak bir hızla çıkış rampasından aşağı uçu. Neyse ki etrafta beton bariyerler ya da önemli bir şey yoktu. Sadece, üzerinden geçtikleri banketten aşağıya düşecekleri konusunda uyarıcı küçük yol işaretleri vardı.

Lütfen bahşış vermeyin, lütfen bahşış vermeyin.

Ve Casino Smoke Shop Truck Stop'a girmeyin. Sahibi bunu kesinlikle takdir etmez. Bu şimdi en büyük endişesi haline geldi. Onlardan başka birini öldürmek.

Kamyon sanki takla atacakmış gibi sallandı ve sarsıldı. Ancak bir mucize eseri bu gerçekleşmedi ve birkaç saniye içinde Choo Co La Tah Vadiye doğru ilerlerken güvenli bir hıza yavaşladılar.

Sasha arkasına yaslandı ve güldü. "Pekâlâ millet. İtiraf edin. Kim altına sıçtı? Hadi itiraf edin. İtiraf edin." Elini kaldırdı. "Yaptığımı biliyorum ve bunu kabul edecek kadar kurdum."

Jess onu görmezden geldi. "İyi misin?" diye sordu Abigail'e. Abigail onun zevkine göre hâlâ biraz fazla solgundu.

"Sanırım Sasha'nın sorusunu sahipleneceğim. Beni kesinlikle listene ekle."

Jess güldü, sonra Sasha'ya baktı. "Ee Wolf, sen ne yaptın?"

"Pantolonumu kirletmeden önce mi sonra mı demek istiyorsun? Bu arada, eve gidebilecekken taksiyle geri geldiğim için övgü istiyorum." Sasha ayıldı. "Ayak vanası sıkışmıştı. Bu sık sık olmaz. Ama az önce gördüğünüz gibi olabilir. Şanslıysanız kabinden geri çıkarabilirsiniz. Açıkçası, bu gecenin dehşeti göz önüne alındığında, ben şanslıydım, bu yüzden saatte 90 mil hızla lanet şeyin altına girip altından çıkarmak zorunda kaldım. Bir daha asla hızla giden bir aracın altında öyle asılı kalmak istemiyorum. Yemin ederim dokuz hayatımdan sekizini kaybettim."

"Kedi benzetmelerinin seninle ne ilgisi var?"

"Uzun, gerçekten sıkıcı olmayan bir hikaye. Her neyse, ne olduğunu bildiğim için mutluyum."

Etkileyici, ama...

"Nereden bildin?"

"Video oyunları," dedi Sasha gururla. "Onların zaman kaybı olduğu asla söylenemez. Ama onlar için kadeh kaldırıyor olurduk.

daha iyi parçalar ya da ters çevrilmiş ve kanama. Ve bahsetmişken, muhtemelen bunun sahibi için bir not bırakmak isteriz

Böylece tamir ettirebilirler. Kötü bakım yüzünden bir insanın zarar görmesini istemiyoruz."

Choo Co La Tah yan aynayı kontrol etti. "Hayal ve tebrik duygularını bölmek istemem ama hala arkamızda bizi takip eden dostlarımız var."

Jess onların ısrarı karşısında uzun bir nefes verdi. "Bir kasa C-4 için neler vermezdim." Ve sonra en kötü şey oldu.

Silahını çağırmanın acısı vurdu.

Jess elini alnına bastırıp koltukta iki büklüm olunca Abigail'in nefesi kesildi. "Jess?"

"Sorun yok," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "İyi olacağım."

Bu sözlerle rağmen içini bir korku kapladı. "İyi görünmüyorsun."

Burnundan kan akmaya başladı.

Kadın gözlerini açtı. "Tatlım?"

Sasha küçük bir el havlusu çıkardı ve ona doğru fırlattı.

Jess onu burnuna tuttu ve başını geriye doğru eğdi. Dehşete kapılan Abigail elini onun saçlarında gezdirdi. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı.

"Pekala, oğlum. Şimdi arka yoldayız..." Choo Co La Tah nefesinin altında bir şeyler söylemeye başlar. Önce hafif bir tonda, sonra kreşendo şeklinde. Çılgın bir dans gibi gittikçe daha yüksek sesle. Akapella ve ahenkli, tek kelimesini bile anlayamıyordu. Sadece sesin güzelliğini.

O konuşurken, dışarıdaki toprak girdap gibi dönmeye ve küçük hortumlar gibi yükselmeye başladı.

Abigail gördükleri karşısında şaşkına döndü. Birkaç saniye içinde etraflarını bir toz bulutu sarmıştı. Tek sorun, görüş alanlarının sınırlı olmasıydı.

"Bunu neden daha önce yapmadın?" Sasha sordu. "Bize gerçekten yardımcı olabileceksen?"

Jess hızla kanla ıslanmaya başlayan havluyu kaydırđı.
"Vadi'ye yakın olması gerekiyordu ki
kum."

Ve bu sadece herhangi bir kum değildi. Öfkeli bir yumruk
şeklinde yükseliyor ve karaya vurmuş bir tsunami gibi
düşmanlarına doğru ilerliyordu. Onların çığlıklarını
duyabiliyordu.
kum püskürtüp üzerlerine

yağdırdı. Evet, bu acıtmış olmalı.

Birkaç dakika içinde dönen kumlar yatışmış ve yolda
onlardan başka kimse kalmamıştı.

Abigail o anı rahatlamak için kullandı ve bu sefer
rahatlamanın birkaç düzensiz kalp atışından biraz daha
uzun sürmesini umdu. Küçük bir molaya ihtiyacı vardı.
Hepsinin vardı. Bu inanılmaz, kesintisiz bir yolculuk
olmuştu.

Jess, Abigail'in gözleri yarı kapalı bir şekilde arkasına
yaslanırken narin yüz hatlarındaki rahatlamayı izledi.
Taksinin ışığı yüzüne gölgeler düşürüyordu. Acı içinde nefes
almaya çalışırken yumuşak elleri saçlarını okşadı
kafatasına vuruyordu. Bu gücün ona neden zarar verdiği
hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunun için Artemis'i yenmek
istiyordu.

Ama Abigail tarafından şefkatle kucaklanmak anlamına
geliyorsa, acı çekmeye hazırđı.

İssız çöl yolunda ilerlerken kimse konuşmadı. Hayatta
oldukları ve bunun için savaşmak zorunda olmadıkları için
hepsi çok rahatlamıştı. Sessizlik onları çok ihtiyaç
duydıkları
sükunet. Sadece motorun ve asfaltta yuvarlanan lastiklerin

sesi onlara ulaşıyordu.

Ama çok geçmeden Vadiye ulaştılar - saatlerdir korktuğu bir şeydi bu. Choo Co La Tah etrafı tarayabilmek için daha da yavaşladı.

"Ne arıyorsun?" Jess sordu. "İzimizi işaretleyen hyğ."

Abigail otoyolun her iki yanında sıralanan toprak ve kaya yarıklarına ve çukurlara baktı. Vadiye daha önce hiç gitmemişti. Geceleri rktcyd. İskelet halindeki çalılar ve aaıklar kötü ruhlar gibi yerden yükseliyordu. Hatta bir parçası onların kendisini izlediğini hissetti.

"Hissediyor musun?"

Choo Co La Tah'a bir göz attı. "Neyi hissetmek?"

"Manitou mu? Herkesin ve her şeyin içinden akan yeryüzü enerjisi. Acımızı ve sevincimizi hissedebilen canlı bir yaratıktır. Olduğumuz her şey ondan beslenir ve biz öldükten sonra yeryüzünde kalıcı bir etki bırakır."

Sasha doğrulup oturdu. "Yani hayalet gibi bir şey mi?"

Gülümseyerek başını salladı. "Açıklaması zor. Bunu hissetmelisin."

Abigail denedi ama hissettiği tek şey Jess'in başının kucağındaki ağırlığı ve tüm bu olanlar yüzünden onu hâlâ kırbaçlayan vicdanının ağırlığıydı.

Choo Co La Tah'ın sözleri de ona yardımcı olmadı. Aksine, kendisini daha da kötü hissetmesine neden oldu. Kalıcı izlenimi, masum insanlar üzerinde oynanan dört veba ve anlatılmamış dehşet oldu.

Bir yanı umursamayacak kadar sapkın olmayı diliyordu.
Ama ne yazık ki umursuyordu.

Choo Co La Tah yolun kenarına çekip kamyonu park etti.

Jess yavaşça doğrulup

oturdu. "Daha iyi

misin?"

Adam havluyu indirdi ve kadın irkildi. Adam hala
oldukça kötü kanıyor. "Sasha? Burnumu sarmak için
peçeteye ihtiyacım var."

Kurt ona şüpheli bir bakış attı. "Bu hijyenik açıdan uygun
mu?"

"Sasha..."

"Tamam, ama burnuna toksik şok girerse, dostum, seni
uyardığımı unutma." Avucunu yukarı kaldırdı ve bir kutu
Kleenex belirdi.

Jess birkaç tane çıkardı ve burun deliklerine sıkıştırdı.
Abigail'e mahcup bir gülümseme verdi. "Seksi, değil mi?"

"Oh evet, bebeğim. Şu anda o kadar ateşlisin ki, tavuk
olsaydım haşlanmış yumurta yumurtlardım."

Sasha gülerek geri çekildi.

Jess elindeki mendil kutusunu ona fırlattı. "En azından ben
kendi kasıklarımı yalamıyorum."

"Hey!" Sasha tersledi. "Bu çok kaba. Ve kayıtlara geçsin
diye söylüyorum, bilmiyorum. Hayvan formlarımızda tam
bilişsel işlevlere sahibiz ve bu konuda söyleyeceklerim bu
kadar. Reddediyorum

senin kötü yalanların." Tekrar ayağa kalktı ve Jess'e güldü. "Yemin ederim ki

Bu arada, gerçekten aynada kendini kontrol etmen gerekiyor."

"Gerçekten yapmayacağım." Bir erkeğin kendisi hakkında bilmesine gerek olmayan bazı şeyler vardı. Aşık olduğu bir kadına ne kadar aptal görüldüğü de bunlardan biriydi. Hayal gücü yeterince kötüydü. Tanrı korusun, gerçek, kafasındaki görüntüden daha kötü olabilirdi.

Bu darbeden sonra kendini toparlayamazdı.

Diğerleri aşağı inerken Sasha taksiden dışarı fırladı.

Jess silahını aldığından emin oldu.

Ren gökyüzünden inip insan formuna dönerken karavanın arkasında buluştular.

Abigail bunu nasıl yaptığından çok etkilenmişti. Bir saniye önce bir kuştı ve sonra, dikkat etmediğinizde kolayca gözden kaçabilecek küçük bir ışık parıltısından sonra tekrar insan oldu.

Ren başını Choo Co La Tah'a doğru salladı. "Güzel sürüş. I Dürüst olmak gerekirse öldüğünüzü düşünmüştüm, özellikle de o rampaya warp hızıyla çıktığınızda."

Sasha homurdandı. "Biz de öyle. Çılgılık atarken orada olmadığınıza şükredin."

Abigail ellerini kollarında gezdirerek ani bir ürpertiye kovmaya çalıştı. "Peki şimdi ne yapacağız?"

Choo Co La Tah uğursuz bakışlarıyla onu kıstırdı. "Biz kutsal kayayı bulacağız ve sen de kurbanını vereceksin."

BÖLÜM 16

Abigail yükselen korkularını bastırmak için derin bir nefes aldı. Buraya bunu yapmak için gelmişti. Hayatını dünya için takas etmek.

Bunu yapabilirsin.

Hayır, yapamam. Yapamam. Ölmek istemiyorum. Artık yaşamak için gerçek bir sebebi vardı. Her kalp atışına tutunmak istedi. Her nefese. Çünkü her biri daha önce hiç olmadığı kadar anlamlıydı. Bir süre sonra Ömür boyu bir şey, herhangi bir şey, özel bir şey beklemek, Jess ile geçirilen her saniye olağanüstü bir maceraydı. Keşif... Onu.

En çok da kendisi. Var olduğunu hiç bilmediği yepyeni bir yönünü öğrenmişti. Merak duygusunu ortaya çıkarmış ve ona en küçük şeylerde bile mucizeler göstermişti ve bunu bırakmak istemiyordu. Bu kadar çabuk değil.

Bir gün daha, lütfen...

Panik, çelik pençelerini cesaretine geçirdi ve onu bırakmadı.

Jess'in karanlık bakışlarıyla karşılaşana kadar. Bu bakışlar sinirlerini yatıştırdı. Evet, burnu selpakla dolu aptal bir çocuğa benziyordu. Yine de bu durum, rüzgârda savrulan koyu renk saçlarının usulca gözlerinin içine düşmesiyle ne kadar muhteşem olduğunu azaltmıyordu. O keskin elmacık kemikleri ve ağzı uyuşana kadar dişleyebileceği yumuşak dudakları. O sert ben-buradayım-seni-tekmelemek-için-ve-bunu-saymak-için-varım havasından.

Sadece Jess Kleenex'i seksi yapabilir.

Bu da basit bir gerçeği ortaya çıkardı. Dünyayı kurtarmak için ölmeyeceğim.

Ama onun için ölebilirdi.

Onun aptallığının bedelini ödemeyi hak etmiyordu. Hayatında yeterince acı çekmişti. Fedakârlık yapma sırası ondaydı. Büyümek ve yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmek. Evet, ona yalan söylenmişti ama onu kandırmalarına izin vermişti. Suçlayacak başka kimse yoktu.

Masum bir adamı tüm bunların içine sürüklemişti... Doğru, o gece odasında adamın yüzünü görmüştü ama içindeki kadın artık adamı tanıyordu ve onun babasını hiç düşünmeden öldürebilseydi, Sundown annesine asla zarar veremezdi.

Öyle bir şey değil. Ve kesinlikle bir çocuğu öldürmek için aramasına imkan yoktu. Öldürücüydü ama asla kasıtlı olarak zalim değildi.

Jess masumdu ve kesinlikle değildi. Yaptığı şey için cezalandırılmayı hak ediyordu.

Tüm vücudu korkudan titriyordu, ama yine de buna izin vermeyi reddetti.

Bunu herkes bilir. İkiyüzlü olmak istemezdi. Çenesini kaldırarak Choo Co La Tah'a başıyla selam verdi. "Bana nerede ihtiyacınız var?"

"Beni takip et, canım."

Bir adım öne çıktı.

Jess onun sözünü kesti. "Bunu yapmamıza gerek yok. Coyote'yle savaşıabilirim. Onu yenme yeteneğimiz var."

Sasha histerik bir şekilde güldü. "Sen aklını mı kaçırdın? Merhaba? Son iki gündür neredeydin? Hangi berbat gözlükle bakıyorsan onu istiyorum. Çünkü benim durduğum yerden bakınca, mahallenin her yerinde kışımıza tekme yiyoruz. Birkaç merdiven çıkıp tekrar iniyoruz."

Jess kurda öldürücü bir bakış fırlatırken büyük bir öfke dolu ses çıkardı. "Henüz ölmedik."

"Henüz" önemli bir kelime. Eğer engel olan tek şey buysa, seni öldürür ve bu işi bitiririm. Ren? Bana bıçağını ver."

Ren başını salladı. "Bu onların kararı."

Sasha tiksintiyle dudağını büktü. "Oh, işte bu kadar. Kovuldun, dostum. Takım oyuncusu olmayı öğrenene kadar adamdan defol."

Abigail onun tiradını görmezden geldi. Şu anda dikkatini çeken tek kişi Sundown'dı. "Sorun yok Jess. Ben hazırım."

"Ben değilim." O karanlık gözler, anlamaya bile başlayamadığı duygularla onu kavuruyordu. Her şeye rağmen onun için bir şey ifade ediyor olabilir miydi?

Bunu ummaya cesaret edebilir mi?

Adamın kollarına girdi ve onu kendine doğru çekti, birlikte bir gece daha geçirmeyi diledi. Bunun için her şeyimi verirdim.

Ama böyle olması gerekmiyordu. Ve sadece bunun için bile ağlamak istedi.

Jess ona tutunurken nefes alamıyordu ve acı onu parçalara ayırıyordu. Vücudunun her santimi Jess'in vücuduna baskı yapıyor, Jess'in daha önce hiçbir şeye açlık duymadığı bir şekilde ona açlık duymasına neden oluyordu.

Onu daha yeni bulmuşken şimdi nasıl kaybedebilirdi? Ona karşı hislerinin derinliği hiç mantıklı gelmiyordu. Onu ilk gördüğü andan itibaren kelimenin tam anlamıyla aklını başından almıştı ve onu sürekli dengesizleştiriyordu.

Onu bir daha göremeyeceği düşüncesinin içini kavurduğu acıyı inkâr etmek mümkün değildi. Onu kaybetme fikri bile onu sersemletiyordu.

Gitmesine izin veremezdi.

Bunu değil. Onu değil.

Sevdiğim başka bir kadını kaybedecek kadar güçlü değilim. Evet, vahşi bir dayak yiyebilir ve gözünü bile kırpmaz. Yürüyebilir. Lucifer'in iblisleri onu her adımda kırbaçlarken cehennemin içinden geçip şeytanla alay etti.

Ama onsuz yaşamak onu yıkacaktı. Kaybetmek kadar kötü Matilda canını yakmıştı ama bu çok daha kötüydü. Sevdiği kadını kaybetmekle kalmayacaktı.

Gerçek yüzünü gören tek kadını kaybedecekti. Gerçek hislerini bilen tek kişiyi. Hiç kimseye karşı bu kadar dürüst olmamıştı.

Kendisi bile.

Gitmene izin veremem....

Abigail ellerini adamın kaslı sırtında gezdirdi ve hayatının sonuna kadar beklediği tek kişiyle kurduğu bu son bağı tadını çıkardı.

tüm hayatım boyunca tanışmak için.

Her parçasıyla sevdiği adam.

Onu sıkıca kavradıktan sonra kendini bırakmaya ve geri adım atmaya zorladı. Ön cebine uzanıp saatini çıkarırken adam ona bakıyordu. Saati açıp baktı
Onu sonsuza dek değiştiren yüz. Onu kendinden kurtaran ve ruhunu ona geri veren yüz.

İntikamını almak için ruhunu sattığı kadın.

Eğer bir saati olsaydı, saatinde taşıyacağı yüz onunkiydi.

Kalp hastası ve yorgun bir halde saati kapatıp avucuna koydu, sonra da parmaklarını saatin etrafına doladı. Adamın elini dudaklarına götürerek teninin derin erkeksi kokusunu içine çekti, sonra da yaralı parmak eklemlerini öptü. Hayatının ne kadar zor geçtiğinin ve bunun için ne kadar mücadele ettiğinin kalıcı bir hatırlatıcısıydı. "Sen her zaman Matilda'ya ait olacaksın Jess. Bunu şimdi anlıyorum." Tıpkı Jess'in ona annesiyle olan ilişkisi hakkında anlattıklarını anladığı gibi.

Aşık olmak, birini sevmekten çok farklıydı. Aşık olduğunuzda, bu sizi tüketirdi. Sizi yutar.

Ve seni delicesine mutlu etti.

Onun için yaptığı şey buydu.

Oğlumuzu iyi bak, Matilda. Onun sevgisi için seninle kavga etmeyeceğim.

Onu sadece kısa bir süre tanıyacak kadar şanslıydı.

Gözyaşlarını tutarak onun etrafından dolaştı ve Choo Co La Tah'ın onu beklediği karanlık zemine tırmandı.

Geriye bakma. Kendine işkence etme. Ama elinde değildi. Onu son bir kez daha görmeliydi.

Boğazı düğümlendi, döndüğünde o karanlık gözlerin hiç dalgalanmadığını gördü. Adamın yüzündeki acı dolu ifade içini yaktı ve her kötü şeyi çalabilmeyi dilemesine neden oldu.
ve onun yerine sadece mutluluğu koy.

Birbirlerine bakarlarken zaman durmuş gibiydi. Kalbi bile durmuş gibiydi.

"Abigail..." Jess ilerlemeye başladı ama Ren onu durdurdu. "Bunu tek başına yapmak zorunda, penyo."

O tanıdık tik, adamın zayıf çenesine çarptı. Adamın kendisiyle giriştiği savaşı izledi. Yaşadığı kararsızlığı. Sonunda Ren'i kenara itti ve tepeye doğru koşarak onun durduğu yere geldi.

Kadının elini avucunun içine aldı ve saatini avucuna yerleştirdi. Dokunuşundan dolayı hâlâ sıcaktı.

Kadın kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"

"Artık yalnız kalmanı istemiyorum." Parmaklarını saatin etrafına doladı ve tıpkı onun elini öptüğü gibi elini öptü.

Bu sözler ve bu tek hareket onu dize getirdi. Onun cephesini paramparça ettiler ve hıçkırıklara boğuldu. Adamın ne dediğini tam olarak anlamıştı. Ona en değerli varlığını veriyordu.

Onu seviyordu.

Ve bu onu daha da çok ağlattı. "Lanet olsun sana Jess," diye nefes aldı, diğerlerinin önünde zayıflığını küçümseyerek. "Senden nefret ediyorum."

Yavaş Güneyli ses tonu kadar onun bir parçası olan o büyüleyici sırıttışı parladı. "Biliyorum... ben de." Onun elini kendi eliyle kavradı.

Beni bırakma.

"Abigail? Gitmeliyiz."

Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Ona söylemek istediği çok şey vardı. Anlatacak çok şey.

Seni seviyorum. Böyle üç küçük kelime nasıl olur da boğazına düğümlenebilirdi?

Jess haklıydı. Birlikte yaşaması en zor kelimeler, söylemeniz gerekirken söylemediklerinizdi.

Cesaretini toplayarak oradan uzaklaştı ve Choo Co La Tah'a gitti.

Jess onun manzaranın içinde kayboluşunu izlerken nefes alamıyordu. Gitmesine nasıl izin verdin?

Görev. Onur. Bütün gece boyunca "asil" nedenler bulabilirdi. Ama hiçbirini bunu katlanılabilir kılmıyordu.

Dünyayı kurtarmak için bir hayat. Bu adil bir takastı. Tek sorun, bir hayatın onun için tüm dünya haline gelmiş olmasıydı.

Ve onu ölüme göndermişti.

Tek başına.

* * *

Abigail Jess'in saatini kalbine bastırdı ve Choo Co La Tah'ın peşinden tepelerin arasından doğadan başka bir şey tarafından oyulmuş gibi görünen bir mağaraya girerken onu orada tuttu. Karanlık onları bütünüyle yuttuğunda Ellerini üç kez birbirine vurdu ve sonuncusunda avuçlarının arasında bir ateş tutuştu. Kollarını iki yana açtı, Işığın ellerinin arasında yayılmasına izin verdi. Işık büyüdü, üzerlerindeki toprak tavana doğru uzandı. Ateşte yanan maviler, yeşiller, kırmızılar ve turuncular gözleri okşayan bir melodi gibi onu büyülüyordu.

Sonra odanın etrafına yayıldı, orada olduğunu bile bilmediği aplikleri aydınlattı. Canlı bir varlık, mum ışığı sayısız petroglifin hareket ediyormuş gibi görünmesini sağlayacak şekilde duvarlarda dans ediyordu.

En batıdaki resim dikkatini çekti. Bufalo derisi giymiş bir adam, bir kadının elini tutuyordu. kelebek kanatları. Ama onu büyüleyen şey kanatların tasarımıydı.

Bunu daha önce de görmüştü.

Nerede görmüştü?

Choo Co La Tah onun arkasında durmak için hareket etti. "Zihnini aç, Abigail. Korkma."

Sesindeki bir şey onun duygularını uyuşturdu. Birden göz kapakları ağırlaştı. O kadar ağırdı ki, onları açık tutmak zordu.

Uyanık kal.

Yapamadı. İradesi dışında göz kapakları kapandı ve görüntüler göz kapaklarının arkasında oynamaya devam etti.

Küçük bir göletin yanında koşup bir şeyler ararken yüzünde serin bir rüzgâr esti.

Hayır, birini arıyordu.

"Neredesin?" diye yüksek sesle fısıldadı.

Kimse görünmeyince endişeden çılgına döndü. O neredeydi? Bir şey mi olmuştu? O hiç geç kalmazdı. Dehşet vücudunun her yerini kaplamıştı. Eğer o gitmişse ne yapacaktı?

"Seni asla terk etmem, kıymetlim."

Kulağında yankılanan derin sese güldü. "Bunu bana yapmaman gerektiğini biliyorsun."

Hafif bıyıklı yanağını onun pürüzsüz yanağına yasladı, sonra da onu kollarıyla sardı. Ahh... Bütün gün özlemine çektiği şey buydu. Gülümseyerek onun kendisini sallamasına izin verdi ve dalgaların denizin kenarlarına vuruşunu dinlediler. Havuz ve kuşlar birbirlerine serenat yapıyor.

Adam onun boynunu öptü. "Ona henüz

söylemedin mi?"

Bu soru mutluluğunu bir hüznün okuyla delip geçti. "Hayır. Buna cesaret edemem."

"O zaman onunla evlenecek misin?"

"Hayır," dedi çenesini nazlı bir şekilde eğerek. "Bunu yapamam."

Kollarını onun etrafında sıktı. "Bunlar senin tek iki seçeneğin."

Ama o daha iyi biliyordu. Üçüncü bir seçenek daha vardı. "Birlikte kaçabiliriz." Adamın ellerini tenine yaklaştırdı. "Sadece ikimiz. Özgür oluruz ve hiç kimse-"

"Sorumluluklarım var." Sesi hançer gibi keskinleşti. "Onlara sırtımı dönmemi mi istiyorsun?"

"Evet," diye dürüstçe cevap

verdi. Adam dişlerini sıktı.

"Hayır."

Bu söz onu, sadece onun için çarpan kalbinin derinliklerinde yaraladı. "Beni sevmiyor musun?"

"Tabii ki biliyorum."

Adamın kollarında döndü, böylece adam onun çaresizliğini kendi gözleriyle görebildi. "O zaman benimle gel. Şimdi. Bugün."

Onun baş döndürücü oyunculuğunu izlerken gözleri sıcaklıkla parladı ve bu, ses tonundaki öfkeyi almayı başardı. "Yapamam." Kızın çenesini nazikçe okşadı. "Ona bizden bahsetmelisin."

Kendisini en az karşısındakini sevdiği kadar seven adamı düşündükçe suçluluk duygusu göğsüne saplanıyordu. Kendisi için ne kadar önemli olduğunu bir gün içinde kanıtlamış bir adam. hiç kimsenin yapmadığı şekilde.

Neden onu sevemiyorum? Sevseydi her şey çok daha kolay olurdu, denemişti de. Gerçekten denedi.

Ne yazık ki, kalp kendi melodisini çaldı ve kafanın ona söylemeye çalıştıklarına sağır oldu.

"Bu onu mahvedecek ve bu yapmak istediğim son şey. Bana o kadar çok şey verdi ve o kadar nazik davrandı ki..."

Adamın kara gözlerinden öfke fıskırdı. "O zaman evlen onunla."

Bu sözler ona bir tokat gibi çarptı. Ve o bunları hak etmemiştir. "Eğer ciddi değilsen bunu söylememelisin. Ya dediğini yaparsam?"

Burun delikleri alevlendi. "Kalbini söküp ona yedirirdim."

Şimdi onu korkutuyordu. Ona gösterdiği gerçek adam bu muydu, çünkü aşkı onu Rahat mı? "Sana neler oluyor?"

"Sevdiğim kadının aklı başına gelmiyor. Hepsi bu."

Sahip olduğu tüm içgüdüleri onun sözlerini reddederken başını salladı. "Başka bir şey daha var. Sen ... farklısın."

"Ben her zamanki gibiyim."

Ama o daha iyi biliyordu. Savunmasını fetheden ve başka hiçbir erkeğin sahip olamadığı bir şeyi kuşatan adam bu değildi. "Görevin seni yozlaştırıyor mu?"

Alay etti. "Ben bundan daha güçlüyüm."

Herkesin bir zayıflığı vardı. Herkesin. "Kibrin nereden geliyor?" Bunu anlamamıştı.

"Gerçek küstahlık değildir."

Kadın ona bakakaldı. "Kimsin sen?"

"Ben senin sevdiğin adamım."

Ve bu sözler onu en çok inciten şeydi. "Sen beni seven adam değil misin?"

"Tabii ki."

İnkâr edercesine başını salladı. "Hayır, söylediğin bu değildi. Senin için en önemli olan emri oraya koydun. Tek önemsendiğin kendin."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Yapmak zorunda değilsin." Gözlerinden yaşlar akmaya başladı, ta ki görüşü sefalet içinde boğulana kadar.

"Sözlerin sana ihanet ediyor düşünceler." Kadın onu terk etmeye çalıştı ama adam onu durdurdu. Serbest kalmaya çalıştı. "Bırak beni!"

"Mantıklı olmayı öğrenene kadar olmaz."

Öğrenmek mi? Derse ihtiyacı olan bir bebek değildi. O yetişkin bir kadındı. Bunu görmemeye nasıl cüret eder? "Değişen ben değilim. İçinde daha önce olmayan karanlık bir şey var."

Alay etti. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun." Ama o

biliyordu ve bu bilgi onun içinde acıyla çarpıyordu.

Eğildi, gözleri buz gibi ve yabancıydı. "Eğer beni seviyorsan, ona söyleyeceksin."

Neden aşkını kanıtlamak zorundaydı? Bunu kendi gözleriyle görmesi yeterli değil miydi?

Kolunu adamın elinden kurtardı. "Gitmeliyim."

Adam onun uzaklaşmasını izlerken konuşmadı.

Bir gölge kendini onunkinden ayırdı ve duvardan sıyrıldı. Bir erkek kadar dolgun olan gölge, ona doğru yürüdü. omzunun arkasında durup kulağına fısıldadı. "Sana söylemiştim."

Öyle değil mi? Kadınlar her zaman kararsızdır. Hiçbir erkek bir kadını sonsuza dek tatmin edemez."

"Kelebek farklıdır. O her şeyiyle iyi." "Ve sen değilsin."

Hayır, değildi. O bir savaşçıydı ve derisi sayamayacağı kadar çok kez kanla yıkandı. Öyle olmadı. merhamet ya da sabır göstermesi için para ödedi. Bunu yapmaması gerekiyordu.

Şefinin sağ kolu olarak, çok sayıda masum insanı katletmişti. Bu onun işiydi. Ama artık barış içinde olduklarına göre, o kaybolmuştu.

Ta ki Kelebek'i görene kadar. O vahşiyi evcilleştirmişti onun içinde. Ocağın önünde oturup onun nazik davranışlarını izlemek onu mutlu ediyordu. Bunu anlamıyordu. Ama o yanında olduğu sürece, eline bıçak ya da mızrak almak istemiyordu.

Sadece onu memnun etmek istiyordu.

Görüntü kaybolurken Abigail gözlerini kırptırdı. Görüntü tamamen kaybolduğunda, hâlâ duvarın önünde durduğunu ve arkasında Choo Co La Tah'ın olduğunu fark etti.

"Artık biliyorsun," dedi sessizce.

Şaşkınlıkla dönüp onun nazik bakışlarıyla karşılaştı. "Neyi bilmek?" "Gerçekte kim olduğunu. Jess'in kim olduğunu."

Daha fazla görüntü, kısa devre yapan bir flaşörün onu delirtmeye çalışması gibi zihninde yanıp söndü. O kadar hızlı geliyorlardı ki onları zar zor görebiliyordu ama yine de bir şekilde zihni hepsini kaydediyordu. "Anlamıyorum."

Ellerini her iki kolunun üzerine koydu. "Sen Kelebek'sin, Jess de Bufalo. Barış ve savaş. Bir olması gereken iki yarım."

İnkâr edercesine başını salladı. "Ne içiyordun ya da çekiyordun ya da içine çekiyordun?"

"Buradaki bağlantıyı hissetmiyor musun?"

Garip bir şekilde, biliyordu. Ama bu onu daha da korkuttu.

Choo Co La Tah onun hâlâ gerçeğe hazır olmadığını fark edince iç çekti. Tüm bu yüzyıllar boyunca onu saklamış ve lanetten kurtulmanın bir yolunu bulmasını beklemişti. Ve o hâlâ bağlıydı.

Ne yazık.

Belki bir sonraki hayatında...

"Gel." Odanın ortasında, parıldayan sarkıt kümesinin altında bir yatak gibi duran kayaya doğru işaret etti. Bu yaşamında güçlüydü. Daha önce hiç olmadığı kadar güçlü. Onun gözlerinde bin yıldır beklediği isyanı gördü.

Bunu bastırdı ve sonra itaat etmeye gitti. Öyle olsa bile, itaatinin varlığının her parçasına aykırı olduğu açıktı. Dışlerini iyice sıktı, yukarı tırmandı ve soğuk taş levhaya sırtını yasladı.

Choo Co La Tah ikisini de temizlemek için kutsal nefesi çağırırken ilahi söylemeye başladı.

Abigail onun şarkısını dinledi ama zihninde Jess'in bir görüntüsünü canlandırırken kendinden geçti. Onu tekrar arabada gördüğünde yüzüne bir gülümseme yayıldı. O hissettikçe

Onun vücuduna dokunuşunu hatırladı. Cep saatini avuçlarının içine aldı ve karnının üzerinde tuttu.

"Choo Co La Tah?" Onun törenini bölmekten nefret ediyordu ama bunun yapılması gerekiyordu.

"Evet?"

"Ben öldükten sonra Jess'in saatini ona geri verir misin lütfen?"

"Neden?"

Başparmağını oymalı parşömenin üzerinde gezdirdi. "Buna bayılıyor."

"Senin için önemli olan tek şey onun mutluluğu mu?"

"Hayır. Ama onun pişmanlık duymasını istemiyorum. Benim hakkımda değil."

Başını ona doğru eğdi, sonra ilahilerine geri döndü.

Abigail ilk başta sabırlıydı, ancak uzadıkça sinirleri yıpranmaya başladı. Neden onu şimdiden öldüremiyordu? İşkence de bunun bir parçası mıydı?

Sapık.

Adam hiç ara vermeden başka bir ilahiye başladığında, kadın bütün terbiyesini kaybetti.

"Choo? Gerçekten mi? Bütün bunlar gerekli mi?"

Hecelerin ortasında durakladı. "O halde ölmeye

hazırsın?" Oh ... işte bu.

Ona bakmak için başını çevirdi. "İki numaralı kapının arkasındakini alabilir miyim?"

Aslında güldü. "Sen zaten seçtin."

"Biliyorum." Sertçe yutkundu ve gözlerini kapattı. "Ben hazırım."

Choo Co La Tah'ın omzunun yanında durmak için hareket ettiğini hissetti. Deriye sürtünen metalin hafif fısıltısı, bıçağını çektiğini anlamasını sağladı. Kendini destekleyerek Jess'in yüzünü ve kendini onun kollarında hayal etti.

Hayır, kumsalda. Alev almadan gün ışığına çıkamayacağı için biraz zordu ama çocukken sahili çok severdi. Apollitlerin de ipeksi kumlarla aynı kendiliğinden yanma sorunu olduğu için, annesi onu dördüncü yaş gününde oraya götürdüğünden beri kumsala gitmemişti.

Ama şimdi oradaydı. Speedo giymiş Jess.

Şaka yapıyorum. Bu onun için bile çok cesur bir bakıştı. Belki bir ...

Çırılçıplak. Evet, çıplak. En çok bunu seviyordu. İkisi, annesinin çok sevdiği eski bir film olan "Buradan Sonsuzluğa" filmindeki gibi sörfte uzanmışlardı.

Soğuk ve keskin bir şey boğazına dokundu. Gerilerek, hayatını sona erdirecek kesik için kendini hazırladı.

"Yaşamak için benimle savaşmak

istemiyor musun?" Jess'e tutun.

Çıplak. Kumsalda. Çıplak.

"Cevap ver bana, Abigail. Yaşamak istiyor musun?"

"Tabii ki biliyorum." Bu nasıl bir soruydu böyle?

"O zaman neden benimle dövüşmüyorsun?"

Abigail cevap vermedi. Jess'in yüzüne tutunmak zorundaydı, yoksa her şeyiyle onunla savaşıacaktı.

"Neden dövüşmüyorsun?"

Ona ters ters bakmak için gözlerini açtı. "Anlamıyor musun? Hayatımı kurtarıyorum."

"Anlayamadım. Bunu dünyayı kurtarmak için mi yapıyorsun?" Başını salladı. "Bunu Jess'i kurtarmak için yapıyorum."

"Onun için boğazını kesebilir miyim?" Bıçağı kadının boynuna dayadı. O kadar yakındı ki, kendini kesmeden yutkunamıyordu. Bu sefer gözlerini açık tuttu.

Siktir et. Eğer onu öldürecekse, bunu ona bakarak yapabilirdi.

"Evet."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılırken bakışları hemen yumuşadı. "Doğru cevap bu." Bıçağı çekti.

Kafası tamamen karışmış bir halde, kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Fedakârlığını yaptın. Artık kalkabilirsin."

Hâlâ anlamamıştı. "Ölmek zorundayım. Değil mi?"

"Tüm fedakârlıklar ölüm içermez, çocuğum. Enapay'ın dediği gibi, fedakarlıkların en asili kalbini açıp

Tamamen başka bir kişiye ve onlara seni öldürecek hançeri ver.... Jess için ölmeye hazırdın. Cesurca. Bunu kanıtladın. Bu Ruh'un görmesi ve yatışması için yeterli."

İnanılmaz bir şekilde ona baktı. "Çık dışarı." Gerçekten bu kadar kolay olabilir miydi?

"Korkarım dışarı çıkmak yok, canım. Şimdi tek yapmamız gereken adağını sunmak ve ardından onları korumak için o kavanozların yerini belirlemek."

Birden ayağa fırladı. "Gerçekten ölmek zorunda değil miyim?"

"Bütün gece bunu mu yapacağız? Redundancy'de rezervasyon yaptırayım mı?"

Güldü. Ta ki bakışları onun omzunun üzerinden geçip...

Gözlerinin onu tekrar görmesi ve sonra ne olduğunu anlaması bir an sürdü....

Çocukken duvarında gördüğü o tanıdık gölge. Buffalo'ya fısıldayan.

Ve o tek bir uyarı sesi bile çıkaramadan saldırdı.

BÖLÜM 17

Jess kafesteki steroidli bir puma gibi bir ileri bir geri volta atıyordu. Ne zaman Abigail'in peşinden gitmeye başlasa, Ren kolundan tutup onu durduruyordu.

Piç kurusu kışına öyle bir tekme yemek üzereydi ki, ölümsüz hayatının geri kalanında ayakkabı derisi geçirecekti.

Jess tekrar mağaraya doğru

gitmeye başladı. Ren onun önünü

kesti. "Yapamazsın."

"Bull. Saçmalık. Yapamayacağım şey onu terk etmek. Anlamıyor musun?"

Ren acı acı güldü. "Evet, tahmin edebileceğinden çok daha iyi anlıyorum. İstemenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum.

O kadar kötü bir şey ki, tadını alabiliyorsunuz ve gönüllü olarak başka birine gitmesini izlemek zorunda kalıyorsunuz ve sonra her ikisine de en iyisini dileyip bunu kastetmeye çalışıyorsunuz. Masanıza oturduklarında ve siz gülümsemek zorunda kalırken, safranın acı tadını biliyorum. her dokunduklarında ya da sevgi alışverişinde- Doymuş bakışlar. Bana işkenceden bahsetme Jess. Bunun kitabını ben yazdım."

Bu, Ren'in daha önce onunla hiç paylaşmadığı bir şeydi. Arkadaşının daha önce böyle bir şey yaşadığından haberi yoktu.

böyle bir deneyim. Ren geçmişi hakkında hiç konuşmazdı. Jess, Ren'in neden bir Karanlık Avcısı olduğunu bile bilmiyordu.

Kendi geçmişi yüzünden, başkalarının geçmişine burnunu sokmayı hiç istememişti. Ona ne söyleyeceklerini düşündü.

bilmesini istiyordu ve eğer gönüllü olmuyorlarsa,
muhtemelen bunun gerçekten iyi bir nedeni vardı.

Burnunu bu işe sokmak onun haddine değil.

Jess saygıyla başını eğdi. "Özür dilerim, Ren."

Ren'in yüzünde "Hiçbir fikrin yok" der gibi bir ifade vardı.

Mağaranın bulunduğu tepeden şiddetli bir savaş çılgılığı yükseldi. Choo Co La Tah'inkine benzeyen bir ses. Jess'in yüreğini kötü bir his kapladı.

Lütfen yanılmama izin verin.

Ren uçmak için bir kuşa dönüşürken ve Sasha kurt formunu alırken, o olabildiğince hızlı bir şekilde kırmızı topraklı tepeye doğru koştu.

Jess, Choo Co La Tah'ın özel mağarasına ulaştığında, hâlâ kurt formunda olan Sasha bir çakalla dövüşüyordu ve Ren ortalıkta görünmüyordu.

Abigail de öyle.

Bu onu hiç mutlu etmedi. Ölmüş müydü?

İçinden acı akarken dişlerini sıktı. Bu Ruhunu Artemis'e sattığı gece hissettiği aynı acılı, ıssız duygu.

Abigail gitmişti.

Lütfen ölme.

"Jess?" Choo Co La Tah'ın sesi onu içinde bulundukları duruma geri çekti. Bir saldırının ortasındaydılar ve hayatta kalmak istiyorlarsa odaklanmak zorundaydı. Altı çakal cesedi, tehlikede olan her şeyin korkunç bir hatırlatıcısı olarak yakınlarda yatıyordu. Kan duvarlara sıçramış ve yerde, cesetlerin altında birikmişti.

Choo Co La Tah ona doğru bir adım attı, sonra ayağı kaydı ve kana bulanmış zemine düştü.

Ayağa kalkmadı.

Jess küçük bir yarığın içinde yan yatmış olan yaşlı adama doğru koştu. Yaralarını hızlıca gözden geçirdiğinde hâlâ hayatta olmasının bir mucize olduğunu gördü.

Coyote devamlı oynuyordu. Ama görünüşe göre, Choo Co La Tah da öyle.

Jess, yaralarının boyutunu görebilmek için onu nazikçe çevirmek üzere uzandı. Yaralar oldukça büyüktü. Çakallar onu fena halde parçalamıştı. "Ne olmuş?"

Sertçe yutkundu. "Üzerimize atladılar."

"Bize mi?"

Choo Co La Tah boğazını temizledi. "Ben ayini tamamlayamadan Abigail'i aldılar. Şafak sökmeden sunuyu yapmalıyız... yoksa."

İncil'deki oranlarda cehennem üzerlerine yağacaktı. Kibirli komşuları çok kızacaktı. Zaten onu en iyi gününde bile sevmezlerdi. Umursadığından değil.

"Onu nereye götürdüklerini biliyor musun?"

Choo Co La Tah kanayan alnını ovuştururken Jess yarayı tedavi etmeye çalıştı. "Büyük olasılıkla Çakal'ın ininde... ve Onu orada öldüremezsiz Jess. Onu buraya, Vadiye getirmeliyiz."

Jess etrafına bakındığında Sasha'nın oyun arkadaşını yendiğini gördü. "Ren nerede?"

"Coyote ve Abigail'in peşinden gitti. Onları bulmalısın Jess. Onları geri getir."

"Merak etme. Başarısız olmayacağım." Umut etti.

* * *

Abigail ellerini ve ayaklarını birbirine bağlayan iplere karşı çok mücadele etti, ama ipler hiç gevşemedi. Jess'in de dediği gibi, Noel kazı gibi bağlanmış ve giydirilmişti.

Ve tamamen karanlıkta. Keşke nerede olduğunu bilseydi.

Sonra içinde bulunduğu şeyin diğer tarafından gelen derin bir ses duydu.

"Onunla sonra ilgileneceğim," diye homurdandı bir adam, tanıdık gelen ama tanımlayamadığı bir sesle.

Bir saniye sonra kapı açıldı ve dost bir yüzle karşılaşınca içi rahatladı. Ve burada tehlikede olduğunu düşünmüştü.

Tanrı'ya şükür.

Ona gülümsedi. "Ren. Seni görmek çok güzel. Ne olduğuna inanamayacaksın."

Ona karşı dudaklarını kıvrırarak mutlu selamını susturdu. "O bok parçası gibi mi görünüyorum?"

Tamam... Belli ki Ren'i kötü bir şeyle eş tutuyordu. Bu da garipti, çünkü neredeyse birbirlerine benziyorlardı. Aynı siyah saçlar, koyu gözler. Zarif yüz hatları. Ama şimdi bahsetti, bir fark vardı.

Ren deli değildi. Bu adam deliydi.

Çoklu kişilik bozukluğu mu vardı? "Sen bir
şekil değiştirici misin?" diye tekrar denedi.

"Aptal mısın? Tabii ki öyleyim."

Onu tanıması gerekiyormuş gibi davranıyor ama Ren
olmadığını iddia ediyordu. Neyle karşı karşıyaydı? "Oyun mu
oynuyoruz?"

Onu kendine doğru çekti. "Ben oyun oynamam. Asla."

Psikopattı. Bu kategoriyi alır ve onunla koşardı.

Ve birkaç kalp atışı sonra daha da garipleşti.
üzerine eğildi ve elini saçlarının arasından geçirdi. Bir avuç
aldı ve koklayabilmek için burnuna götürdü. "Çok güzel."

Perv Be Gone'ım nerede? Onunla karşılaşacağını bilseydi,
fazladan getirirdi.

Dudaklarını onun alnına değdirdi. Ona dokunduğu anda
zihninde parlak bir görüntü belirdi.

Kelebeği tekrar gördü ve bu sefer ... ile konuşuyordu.

Ren mi?

"Seninle evlenemem, Coyote."

Bu isim ona bir kamyon gibi çarptı. Tam bir dakika boyunca
nefes alamadı.

Coyote, Ren'in aynısı mıydı? WTF? Ren neden bu gerçekten bahsetmemişti? Böyle bir şey biraz önemli olmaz mıydı?

Özellikle de savaşta oldukları için.

Bu düşünce kanını dondururken hemen arkasından bir başkası geldi. Ren, Coyote için çalışan bir casus muydu?

Çok mantıklıydı. Coyote'nin onları bulup durmasına ve Ren'in ortadan kaybolmasına şaşmamalı. Muhtemelen her uçuğunda doğruca kardeşine gidiyordu.

Bilen tek kişi oydu. Diğerlerinin de bilmesine izin vermeden ölemem.

Ve hala geçmişin görüntüleri zihninde oynuyordu....

Coyote'nin yakışıklı yüzü, Kelebek'in ondan ayrılmasından dolayı eşit oranda korku ve acının bir karışımıydı. Nefes alıp verirken başını inkâr edercesine salladı. "Anlamıyorum. Her şeyden çok seni seviyorum. Neden beni terk etmek isteyesin ki?"

Kalbinde ağır bir suçluluk duygusu vardı. Yapmak istediği son şey onu incitmekti. "Ben başka birini seviyorum."

Coyote onunla yüzleşmek için ayağa fırladı. "Hayır. Bu mümkün değil."

Elbette mümkündü. Zaten olmuştu. O ağlamaya başladı. "Çok üzgünüm Cy. Bunun olmasını hiç istememiştim. Seninle evlenmek istiyordum ama sonra tanıştık ve... ve... eskisi gibi olamadım. Lütfen bizim için mutlu ol." Gözyaşları arasında gülümsemesi hülyalı bir hal aldı. "Beni hiç kimsenin anlamadığı bir şekilde anlıyor. Kendimi çok canlı hissediyorum ve tek yapmam gereken onu düşünmek."

Coyote'nin yüzü öfkesinden kıpkırmızı kesildi ve bir an için ona gerçekten vurabileceğini düşündü.

Kızım, ık oradan. Bu, Freddy Krueger'in ya da başka bir hortlağın dışarı fırladığı ve talihsiz kurbanı öldürdüğü kısımdı.

Kelebek neden kendini savunmuyordu?

akal onun yüzüne alaycı bir ifadeyle baktı. "Bunu asla istemedim olur mu?" Onun ses tonuyla alay etti. "Söylediğin yalan bu mu, seni fahişe? Onunla nerede tanıştın? Seni koruduğum için bir yıl boyunca işkence grmemden önce mi sonra mı?"

Suçluluk duygusu onu parçalara ayırdı. O haklıydı. Onun için çok acı çekmişti.

Ama bunu yüzüne vurmak yanlıştı ve o da bunu biliyordu. "zr dilerim. Özür dilerim. Seni incitmek istememiştim. Lütfen anla. Zamanla anlayacağını biliyorum."

Döndü ve zeminde kapıya doğru yürüdü.

"Seni geri kazanacağım Kelebek!" diye bağırdı arkasından. "İzle beni. Göreceksin. Sen benimsin. şimdi ve daima."

Ne pislik ama...

"şşşt," diye fısıldadı Coyote ona, alnını ovarken ve geçmişe dair hayalleri dağılırken. Alnının çizgisini takip etti. Tylerini diken diken eden bir şey.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu ona.

"Verdiğin sözü yerine getirmeni."

Abigail gözlerini büyüttü. "Ben hiçbir şey için söz vermedim."

Ona şeytani bir sırtıma yaptı. "Her zaman sorun yaşadın Verdiğiniz sözleri hatırlamak. Sözünü tutmak. Ama bu sefer değil. Bana borçlusun. Ve ben bunu tahsil etmeye niyetliyim."

Evet, ona ödeyeceği bir şey vardı. Ama adamın bundan hoşlanmayacağına bahse girebilirdi.

Kesinlikle hoşuna gitmezdi.

Ondan uzaklaşırken, bir şey duymuş gibi başını eğdi. Onu tekrar karanlığa itti ve geri çekildi, ardından kapıyı kapattı.

Bu doğru. Kaç, Coyote, kaç. Choo Co La Tah ya da Coyote ne düşünürse düşünsün, o Kelebek değildi. O Abigail Yager'dı. Ve pes etmedi, teslim olmadı.

Evet, çocukluğunu Apollit ebeveynlerine korkuyla boyun eğerek geçirmişti. Ama onlar öldüğünde bu sona ermişti. O günden sonra, kimseye boyun eğmeyi reddeden iddialı bir kadın olarak yeniden doğmuştu.

"Abby?"

Kafasının içinde dünyanın en harika sesini duyunca tiradını durdurdu.

"Gün batımı mı?"

"Evet. İyi misin, bebeğim?"

Artık kesinlikle öyleydi. "Sana düşüncelerimden uzak durmanı söylemedim mi?"

"Beni sonra dövebilirsin. Sadece çıplak yap."

Tehlikeye ve bağlı olmasına rağmen onun esprilerine güldü.

Ta ki Ren'in onunla birlikte olabileceğini hatırlayana kadar.
"Jess, dinle. Aramızda bir casus var."

"Ne?"

"Bu doğru. Coyote'nin Ren'in kardeşi olduğunu
biliyor muydun?" "Hayır. İmkânı yok. Bu mümkün
değil."

"Bu kesinlikle mümkün ve son derece ürkütücü. Gözün
Ren'in üzerinde olsun. Ne yaparsanız yapın, ona arkanızı
dönmeyin."

"Tamam. Güvenli bir yerde misin?"

Simsiyah hapishanesinde etrafına göz gezdirdi. "Buna
gerçekten cevap veremem. Hiç ışık almayan küçük bir
odada bağlıyım."

"Pekala. Sasha seni takip ediyor. Oraya varana kadar
burada, kafanın içinde seninle birlikte kalacağım... eğer
senin için de uygunsa tabii. Rahatsız etmek istemem."

Tehlikeye rağmen bu sözler onu gülümsetti. "Teşekkür
ederim, Jess."

"Bana teşekkür etmene gerek yok Abby. Sen söyle, ben her
zaman senin için geleceğim. Ne olursa olsun."

Bu söz onu boğdu ve gözlerini yaşarttı. Hayatında hiç böyle
bir güvenceye sahip olmamıştı.

Kurt ya da Hannah'yla bile. Üçünün en büyüğü olarak,
onların kendisine güvenmesine izin vermişti. Tam tersi
değil.

Ona en yakın olan kişi Jonah'tı. Ama o bile güvenilir değildi.

Seni seviyorum, Jess.

Bunu ona söyleyebilmeyi ne kadar isterdi. Ama söyleyemeyeceğini biliyordu. O her zaman bir Kara-Avcı olacaktı ve evlenemezlerdi.

"Hala benimle misin, Abby?"

"Ben buradayım. Şafağa kaç saat kaldı?" "İki saatten az."

Ouch. Zamanları tükeniyordu. Choo Co La Tah törenini bitirmesi ve kanını Toprak Ana'ya sunması gerekiyordu.

"Şu anda neredesiniz?" diye sordu. "Benim paramla sana yeterince yakın değilim." "Ne kadar yakın olabilir ki?"

"Senin yanında."

"Benimle böyle konuşmaya devam edersen kovboy, bu gece şansın yaver gidebilir."

"Bu gece zaten şanslıydım."

"Mmm, yani sen bir gecelik bir adamsın, ha?"

Adam onun kafasının içinde güldü. "Ah, şekerim, ben öyle demedim. Aygır bütün gece sürecektir bir gezintiye asla aldırılmaz, özellikle de vahşi bir gezintiye."

"Aygır mı? Ne kadar da egon varmış."

"Doğru olduğunda ego değildir."

Bu cümleyi duyunca tüyleri diken diken oldu. Buffalo'nun Kelebek için kullandığı cümlenin aynısıydı.

Bu doğru olabilir mi?

Bu düşüncenin peşinden gidemeden, kapısının dışında garip bir ses duydu. Coyote geri mi geliyordu?

Kapı kırılarak açılmadan bir saniye önce büyük bir şey kapıya sertçe çarptı. Tamamen içgüdüsel olarak tepki vererek yeni gelene saldırdı ve onu alt etmek için yeterli olacağını umarak sahip olduğu her şeyle tekmeledi.

Doğruca yere düştü ve büyük bir acı içinde omuzları üzerinde ileri geri yuvarlandı. Yüksek sesli bir inilti kulaklarını doldurdu. Kasıklarını tekrar tekmelemek için hamle yaptı.

"Abigail!" diye tersledi, onun meşhur fındıkkıran darbesini engellemek için kolunu kaldırdı. "Dur!"

Kiminle karşı karşıya olduğundan emin olamayınca bakışlarını adama dikti. "Sen Ren misin yoksa Coyote mi?"

Karganın bedenine girdi. Ama bu uzun sürmedi. Bir kalp atışı sonra erkek formuna geri döndü.

Kabul etmek gerekir ki, hâlâ biraz acemiydi... ve kendini avuçluyordu. Ama yine Ren'di. Ve inliyordu.

"Oh, hadi ama, seni koca bebek. Sana o kadar sert

vurmadım." "Tamamen katılmıyorum. Lanet bir katır

gibi tekmeliyorsun ve ben

"Yemin ederim, iki testisim de boğazıma yapıştı." O elini kasıklarına bastırırken uzun bir nefes verdi. Sonra yavaşça ayağa kalktı. Dudağını ısırarak

Ayağa kalkıp ona öfkeyle bakmadan önce birkaç şiddetli acı sesi duydu.

Adamın niyetinden emin olamayarak geri çekildi. Kardeşi için onu öldürecek miydi?

"Neyin var senin?"

Abigail tereddüt etti. "Ben iyiyim. Senin neyin var?"

"Taşaklarım tekme attın."

İşte bu vardı. Bir de diğer mesele vardı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni kurtarmaya çalışıyordum ama bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum. Ve lanet olsun, hala giyiniksin. Sınırsız erişimle neler yapabileceğini görmekten nefret ediyorum."

Muhtemel hikaye. Onu kurtarmaya gelmesini kim sorgulayabilirdi ki? Ama o kadar da aptal değildi. "Nerede olduğumu nasıl bildin?"

"Çakallardan birini buraya kadar takip ettim." Cebinden bir bıçak çıkardı ve ona doğru bir adım attı.

Abigail korkuyla geri çekildi. "Jess gelene kadar beklemeyi tercih ederim."

Dinlemedi. Onun yerine bağlarını kesip yere düşmelerine izin verdi. "Bekleyecek vaktimiz yok.... İyi olduğuna emin misin? Doberman fabrikasındaki bir kedi kadar ürkeksin."

Tereddüt etti. Onu evine mi götürüyordu?

Yoksa çok daha uğursuz bir yere mi?

"Abigail?"

"Seninle gelmek istemiyorum."

Sanki kadın ona tokat atmış gibi geri çekildi.

"Mahremiyetin konusunda endişelenmene gerek yok. Sana ihanet etmeyeceğim."

"Endişelendiğim şey bu değil." "Ne o zaman?"

"Sadakatin. Benimle Coyote hakkında konuşmak ve neden tıpkı sana benzediğini açıklamak ister misin?"

Yakalandı. Yüzünün her yerinde yazıyordu. Kafasında dönen dişlileri neredeyse görebiliyordu.

"Evet," diye suçladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Düşündüğün gibi değil."

"Sanırım kardeşinle işbirliği yapıp hepimizi Bok Deresi'ne sattın. Kürekler ekstra."

"Ben yapmadım. Savaşçı ve Kapı hakkında anlattığım hikayeyi hatırlıyor musun?"

"Öyle mi?"

"Ben savaşçıydım."

Zihni bu bilgiyle çalkalandı. "Hayır."

Başını salladı. "Kardeşim bugün bile benden nefret ediyor ve onu suçlamıyorum. Kontrolden çıkmıştım."

"Ama neden?"

"Sana nedenini söyledim. Kıskançlık. Tüm hayatımı Coyote'nin gölgesinde yaşayarak geçirdim. Diğerleri ona akın etti. Çoğunlukla da bu durumdan memnundum."

Ren dişlerini sıktı. "Seni getirdiği güne kadar eve." Sanki acısı hâlâ dayanılamayacak kadar fazlaymış gibi yüzünü buruşturdu. "Daha önce hiç bu kadar güzel bir kadın görmemiştim. Halkımız için kelekler umudun sembolüdür. Eğer kelekleri yakalarsanız Bir tanesini elinize alın ve ona hayallerinizi fısıldayın, dileğinizin gerçekleşmesi için onları gökyüzüne taşıyacaktır."

Arkasından alaycı bir alkış koptu. Ren döndüğünde Coyote'yi orada buldu.

"Güzel, kardeşim. Hâlâ onun yatağına girmeye çalışıyorsun, ha?" Abigail Ren'in yüz ifadesindeki acıyı fark etti.

"Onu bir kenara bıraktım, Coyote. Senin de aynısını yapma zamanın geldi."

Coyote başını salladı. "Hayır. Kelek bana ait. Onu ben yakaladım. Onu evcilleştirdim. En önemlisi de onu korudum."

"O bir mülk değil."

Kötü kötü gülümsedi. "Evet, öyle. O benim en değerli varlığım."

Şimdi söyledikleri sözler Abigail'in başını döndürdü. zihninin hala tanımlayamadığı bir zamana ve yere geri dönmesine neden oldu.

Ren ve Çakal'ı bir çayırda gördü, tıpkı şimdiki gibi kavga ediyorlardı. Konu bile aynıydı.

Çakal Ren'le alay etti. "Bunların hepsi senin suçun. Sen ve senin küçük kıskançlığın. Neden benim adıma mutlu

olamadın?

Sadece bir kez. Neden? Bizi yalnız bıraksaydın, bunların hiçbiri olmazdı. Grizzly olmazdı. Ruh. Muhafızlara gerek yok ve o-" Coyote elindeki bıçakla yeri işaret etti. "-buraya asla gelmezdi."

Ren cevap vermedi. Bakışları Coyote'nin ellerindeki kırmızıya sabitlenmişti. Oradan yere doğru gitti.

Buffalo bir kan gölünün içinde ölü yatıyordu.

Ren yüzünü buruşturdu. "Bunu nasıl yapabildin? O bir Muhafızdı." Ve benim dünyadaki en iyi arkadaşımdı. Sorgusuz sualsiz onun yanında duran tek kişiydi.

Kötülük bedenini ele geçirdiğinde ve ona isteyerek hizmet ettiğinde bile Buffalo onun yanında kalmıştı. Onu korudu.

Şimdi Ren'in öz kardeşi tarafından

öldürüldü. Zalimliğim onu delirtti....

Coyote, Buffalo'nun sırtına tükürdü. "O bir piçti ve onun kalbini benden çaldı."

Suçluluk duygusu ve üzüntü onu parçalara ayırırken Ren başını yavaşça salladı. "Kalpler asla çalınamaz Cy. Sadece verilebilirler."

Coyote onunla alay etti. "Yanılıyorsun! Bu senin kıskançlığından kaynaklanıyor."

Ama öyle değildi. Ren bunu kovmayı öğrenmişti.

Artık çok geçti. Hayatındaki iyi olan her şeyi yok etmişti.

Her şeyi.

Midesi bulanarak Buffalo'nun yanına gitti ve yanına diz çökerek bedeninin üzerine küçük bir dua fısıldadı.

Tiz bir çığlık yankılandı. Ren başını kaldırdığında Kelebek'in Buffalo'suna doğru koştuğunu gördü. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve kendini onun üzerine atıyordu.

"Neden? Neden? Neden beni bu kadar incittin?"

Coyote dudağını büktü. "Kalbimi parçaladın."

"Ve sen de benimkini öldürdün." Kendini Buffalo'nun üzerine bıraktı ve ağladı.

Ren ayağa kalktı ve kardeşiyle yüzleşirken onu yas tutması için orada bıraktı.

Bu onun hatasıydı. Kelebek'in acısını tanrılara ve ruhlara haykırmasına izin verilirse ne olacağını düşünmedi. Kayıp Buffalo'su için feryat edip çığlık atmasına.

Ama artık çok geçti. Uğuldayan bir rüzgâr ormanın içinden çığlık çığlığa geliyor, beyaz sığır derisiyle kaplı bedenlerinin etrafında dans ediyordu. Bu rüzgârlar birleşerek, en korkulan yaratığı duyurmak için borularını üfleyen iki trompetçiyi oluşturdu.

İntikamcı Ruh. Sadece haksızlığa uğramış bir kadının çığlıklarıyla çağrılabilen bir şey. Ona zarar verenlerden intikam almak.

Biçimi bulanıktı, tamamen beyaza bürünmüştü. Saçları, iskelet özelliklerini kaplayan yarı saydam derisi. Tüyleri ve geyik derisi. Bu renkten ayrılan tek şey boynundaki koyu mavi boncuk işlemesiydi.

"Neden çağrıldım?" diye sordu.

Kelebek yukarı baktı. Güzel yüzü kederle buruşmuştu, artık yaşlı ve bitkin görünüyordu. Bakışları öfkesiyle onları delip geçerken saçları vücudunun etrafında uçuşuyordu.

"Çakal kalbimi öldürdü. Bu yüzden aldığı şeyin bedeli olarak onunkini istiyorum."

İntikamcı Ruh onun önünde eğildi. Sonra adamlara doğru döndü. Yüzü yaşlı ve zayıf bir adamdan tel tel saçları nihai kötülüğün yüzüne dönüştü. Ağzını açtı ve ağzı yere düşerek yüz hatlarını çarpıttı ve uzattı. Abigail dehşet içinde titredi.

Ağzından, sırtında yalnız bir hayalet savaşçıyla dev bir kartal uçu. Savaşçı mızrağını kaldırdı.

Ren savaşçıya yer açmak için geri çekildi.

Toprak Ana'nın elbisesinin dokusunu sarsan uyumsuz bir intikam çılgılığıyla mızrağını Coyote'nin kalbine doğru fırlattı.

Bir an, Ren yolun dışında duruyordu. Bir saniye sonra ise odanın öbür ucunda, Coyote'nin bir kalp atışı önce bulunduğu yerdeydi. Aklını toplayıp hareket edemedi, mızrak göğsünün ortasına doğru uçarak kalbini deldi. Mızrağın gücü onu ayaklarından kaldırdı ve bir ağaca sabitledi.

Nefes almak için soluk soluğa kalırken acı vücudunda patladı. Kan tadı ağzını doldurdu. Gözleri karardı.

Ölüyordu.

Savaşçı kartalını geri çevirdi ve İntikamcı Ruh'un ağzına doğru uçu. Geldikleri kadar çabuk gitmişlerdi.

Nefes almakta zorlanan Ren gözlerini kardeşine dikti.
"İsteseydin sana hayatımı verirdim."

"Bana istediğimi almayı sen öğrettin." Coyote aralarındaki mesafeyi kapattı ve Ren'in boğazından Koruyucu mührünü taşıyan kemik kolyeyi kaptı. Ren'in kemerindeki, en güçlü büyülerini sakladığı keseyi çözdü. "Ve ben de senin Gardiyanlığını istiyorum."

"Sen seçilmedin."

"Ve sen de değildin." Coyote mızrağı yakaladı ve daha da derine sapladı. Ren kendi kanında boğulurken zaferle güldü.

Son bir nefesle sessizliğe gömüldü.

Dikkatini Kelebek'e çevirdiğinde Çakal'ın yüzündeki gurur mide bulandırıcıydı. "Ben artık bir Gardiyanım. Beni tekrar sevebilirsin."

Tiksintiyle dudağını büktü. "Yaptıklarından sonra seni asla sevemem. Sen bir canavarsın."

Onu kolundan tutup kaldırdı. "Sen benimsin ve seni asla paylaşmayacağım. Düğünümüz için kendini hazırla."

"Hayır."

Adam kadının suratına bir tokat attı. "Benimle tartışamazsın, kadın. İtaat et." Adam onu öyle hızlı bıraktı ki, kadın Buffalo'nun vücuduna düştü ve gözyaşları tükenene kadar ağladı.

Hizmetçiler gelip onu Coyote için giydirdiklerinde hâlâ oradaydı.

Gün batımında onu almak için geri döndü. Ama onları bir araya getirecek törene başlayamadan, Bekçi çayırın ortasında belirdi. Karanlık gözleri öfke yayıyordu.

"İki Muhafızı öldürmekten sorumlu olan kişinin hayatını talep etmek için buradayım."

Coyote dehşet içinde soluk soluğa kaldı. Hayatını kurtarabilecek bir numara düşünmeye çalışırken zihni dönüp duruyordu. Kardeşinin büyüğü güçlü olsa da yeterli değildi.

Bekçi, intikam vaat eden kararlı adımlarla odayı geçti. Kemerinden Adalet Hançerini çıkardı ve hiç tereddüt etmeden, böylesi bir kargaşa ve sefaletle neden olan kişinin kalbine sapladı.

Kelebek, kan elbisesini ıslatıp saç örgülerinin üzerinden akarken sendeleyerek geri çekildi. Acısını göstermek yerine rahatlayarak iç çekti. Coyote'ye dönerken dudaklarından kan akıyordu. "Artık aşkımın yanında olacağım. Sonsuza dek onun kollarında." Yere çöktü ve yüzünde mutluluk dolu bir ifadeyle öldü.

Coyote kekeledi. "Anlamıyorum."

Bekçi omuz silkti. "Sen bir araçtın. Sebep Kelebek'ti. O doğmamış olsaydı, harekete geçmezdin."

"Hayır, hayır, hayır, hayır. Bu doğru değil. Böyle değildi bitmesi gerekiyordu." Ellerini saçlarında gezdirerek gerçek aşkının yanına gitti ve onu son bir kez kollarına aldı. O kadar küçük ve hafifti ki. Kanı düğün kıyafetlerini lekeledi ve onu kaybettiği için ağladı.

Ve bu onun kaybıydı.

Diğer tarafta onu beklemiyor olacaktı. Şimdi beklemeyecekti. Bu bilginin acısı onu parçaladı. Buffalo'yu karşılayacaktı.

Başını geriye atarak öfkeyle çığlık attı. Hayır, bu şekilde bitmeyecekti. O iyi bir adamdı. Terbiyeli. Ve teker teker hepsi onu öldürmüştü. Kardeşini, Buffalo'yu ve Kelebek'i.

Hayatını mahvetmişlerdi. Onların mutlu bir sonsuzluk yaşamalarına izin vermesine imkan yoktu. Ona yaptıkları işkenceden sonra olmazdı. Kesesine uzandı ve oradaki en güçlü elementleri çağırdı.

"Seni lanetliyorum, Buffalo. Binlerce hayat yaşayacaksın ve hiçbirinde mutlu olamayacaksın. Bu dünyada yürüyeceksin, ihanete uğrayacaksın.

Sana bakan herkes tarafından. Evim dediğiniz tek bir yer olmayacak. Hiçbir insan hayatında. Ve asla benim Kelebeğime sahip olamayacaksın." Büyüsünü avucundan havaya üfledi.

Böylece bunu yapacak olan ruhlara taşınabilecekti.

Sonra Kelebek'in dingin güzelliğine baktı. Çok nazik. Çok tatlı. Onu lanetleme düşüncesi onu derinden yaraladı.

Ama onu küçümsemişti.

"Bana yaptıkların yüzünden sevdiğin kişiyle asla evlenemeyeceksin. O her zaman seninle birleşmek için çıktığı yolda ölecek ve sen hayatını tekrar tekrar onun yasını tutarak geçireceksin. Huzur yok. Beni kabul edene kadar olmaz. Ve eğer başka biriyle evlenirsen, o sana asla güvenmeyecek. Hiçbir evlilikte mutlu olamayacaksın. İnsan olduğun sürece değil.

"İçindeki kanı." Elini kesesine attı ve son büyüsünü de çekip rüzgâra gönderdi.

"Ne yaptığının farkında mısın?"

Çakal, Choo Co La Tah'ın yaklaşmasıyla başını kaldırıp baktı. "Hesabı kapattım."

Choo Co La Tah güldü. "Böyle bir büyü her zaman onu kullanan kişiye geri döner."

"Nasıl yani?"

Gökyüzünü ve ağaçları işaret etti. "Yasayı biliyorsunuz. Zarar verme, ama bugün burada çok zarar verdin."

"Önce bana zarar verdiler."

Choo Co La Tah içini çekti. "Ve nihai ölümünüzün tohumlarını ektiniz. İki kişiyi birlikte lanetlediğinizde, onları birbirine bağlarsınız. Bu birleşik güçle, lanetlerini bozma ve seni öldürme yeteneğine sahip olacaklar."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Kibir. Hem köylüler hem de krallar arasında bir numaralı ölüm nedenidir. Keskin bıçağına dikkat edin. Çoğu zaman, en çok onu kullanan kişiyi yaralar."

Coyote Gardiyan'ın sözlerini duymazdan geldi. Onlarla ilgilenmiyordu. O asla acı çekmezdi.

Ama o bunu sağlayacaktı.

* * *

Abigail, etraflarındaki her şeyi tam olarak anlayarak trans halinden çıktı.

Ren ve Coyote artık tam bir dövüş modundaydı ve kimsenin işi değilmiş gibi birbirlerine giriyorlardı. Sırayla Coyote'nin ininin tünellerinde birbirlerini yumrukluyorlardı. Daha önce hiç bu kadar kanlı bir dövüş görmemişti, ki yıllardır katıldığı dövüşlerin sayısı düşünülduğünde bu çok şey ifade ediyordu.

Etrafına bakınarak Ren'e yardım edebilecek bir silah aradı.

Ne yazık ki öyle bir şey yoktu. Ama kibirli bir kavgacılık rakibi alt edebiliyorsa...

Kimin kazanacağı belli değildi. Kesinlikle yakın olacaktı. Ama hangi tarafı tuttuğunu biliyordu.

Bastır, Red Sox.

"Abigail?"

"Buradayım, Jess."

"Biz de

buradayız."

İşte bu, günlerdir duyduğu en iyi haberdı. Ren ve Çakal'ı vuruşmalarıyla baş başa bırakarak açıklığa doğru koştu. En azından oraya doğru gittiğini umuyordu.

Bir patlama yankılanarak her yere kaya parçaları saçtığında doğru yöne gittiğini anladı.

Evet, çocukları gelmişti. Büyük bir giriş yapmayı onlara bırakın.

Jess'in üzerine atılmak için koştu.

Jess onun yumuşak kıvrımlarını sert vücuduna bastırırken gülümsedi. Ve onu öptüğünde, ona sıkıca sarıldı. Ta ki burada olmaması gereken bir şey hissedene kadar.

Geri çekilerek dinlemek için başını eğdi.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Burada Daimonlar var."

Kaşlarını çattı. "Hayır. Neden olsun ki?"

"Bilmiyorum. Ama hissedebiliyorum. Sanki yakınlarda bir yuva varmış gibi."

Ama bu hiç mantıklı gelmedi. Daimonlar neden Coyote ile burada olsunlar ki?

Tabii...

"Coyote bir düzenbazdır."

Jess de kendisiyle aynı şeyi fark edince lanet okudu. Nasıl bu kadar aptal olabilmişlerdi?

Bu bir tuzaktı ve onlar da tuzağa düşmüşlerdi.

BÖLÜM 18

Bu kadar ironik olmasaydı Jess gülerdi. Güçlerinden biri de ne zaman pusuya düşürüleceğini bilme yeteneğiydi. Ve içinde bulundukları sığınak psişik güçler. Son birkaç gündür birbirlerini tükettikleri için Ren ve onun şu anda buna ihtiyaçları yoktu.

En iyi ihtimalle, güçleri sadece yarı hızda çalışıyordu. Ve öyle olmasalardı da fark etmezdi. Yine de bunun içine doğru yürürdü.

Basit bir sebepten dolayı.

Abigail'e ulaşmaya ve onun güvende olduğundan emin olmaya o kadar odaklanmıştı ki diğer her şeyi görmezden gelmişti.

Oh, şey ...

Öl ve öğren.

Kızın yüzünü kavrayıp gözlerindeki ışıltıyı içine çekerek alnını kızınkine yasladı ve bir süre düşündü. Teninin tatlı kokusunu içine çekti. Evet, bu ona güç veriyordu.

"Çocuklar?" Sasha yanlarından seslendi. "Ruh halinize buzlu su dökmek istemem ama burada bir durum var ve başınızı kaldırıp hazırlanmak ya da hapşırma falan isteyebilirsiniz. Sadece söylüyorum."

Jess'in başını kaldırmasına gerek yoktu. Her bir çift gözü üzerinde hissedebiliyordu. Üçü de bir mağaranın derinliklerindeki büyük, yuvarlak bir odanın ortasında duruyorlardı. Bozulmamış beyaz ve siyahla süslenmiş, etraflarındaki duvarlar ona bir

Saray. İnsan olduğu günlerde gerçek hayatta görmeyi hiç düşünmediğı türden bir yerdi.

Her şey değışti. Her zaman iyi yönde değıl, her zaman kötü yönde de değıl.

Sasha solunda, Abigail ise önünde duruyordu. Yaraları nedeniyle Choo Co La Tah yanlarında değıldi ve Ren tamamen ortadan kaybolmuş gibiydi.

Tekrar.

Onlara doğru gelen altı Daimon vardı. Üçü sağında, dördü solunda. Ve bir sürü de arka tünelde.

Ah, kahretsin, daha kötü

ihtimalleri de vardı. Ve bu

daha düdü.

Abigail bir saniye daha durup onu rahatsız eden o karanlık gözlere baktı. Parmak uçlarında yükselerek onun nefis burnunun ucunu öptü. "Benim için geldiğın için teşekkür ederim."

"Benim için zevk."

Ona sıkıca sarıldı. "Ve eğer başaramazsak Yaşıyorum... Seni seviyorum, Jess Brady. Sadece bunu bilmeni istedim."

Jess, dünyasını ateşe veren başka bir çift dudaktan duymayı hiç düşünmediğı sözler karşısında kalbinin kabardığını hissetti. "Ben de seni seviyorum."

Gülümsedi.

Ta ki Sasha "Saldırıyorlar" diye havlayana kadar.

Jess bir saniye daha kızın teninin onunkine değmesinin

tadını çıkardı. "Kalbe nişan al."

Anladığını belirtmek için başını eğerek beline uzandı ve kılıfının arka kısmındaki iki silahı çıkardı. Öndekileri çekti.

Senkronize bir şekilde döndüler ve düşmanlarına ateş açtılar. İlk vurduğu takla attı ve ayaklarının dibine düştü. Patlamamıştı, bu yüzden bunu ölmediği ya da yeni tür ölüm makinelerinden biri.

Daimonlar her yönden üzerlerine geliyordu. Bu ona Alien video oyununu hatırlattı. Ne kadar çok ateş ederse, o kadar çok büyüyorlardı. Tek fark? Daimonlar tavandan düşmüyordu.

Henüz.

İleride hangi gücü geliştireceklerini kim bilebilirdi ki? Ne zaman yarı yarıya çözsse, yeni bir şey keşfediyorlardı; güçlerini artırmak için gallu yemek gibi. Bunu kim düşünmüştü ki?

Muhtemelen bir tavuğun kış bölgesinden yumurta çıkardığını gören ve "Hey, millet, sanırım ben kızartıp yiyeceğim. Bana şans dile. Eğer bundan hasta olursam, biri doktor çağırsın."

Abigail son mermisini ateşledi ve Daimonlardan birini havaya uçurdu. Ciddi bir vicdan krizi yaşıyordu. Bir hafta önce savunmak için ölebileceği insanları öldürmekle ilgili. Ama onları öldürmezse onu öldürmeye bu kadar kararlı olmaları, bunu yapmasını biraz daha kolaylaştırdı.

Sağına döndü ve Jess'in dövüştüğünü görünce dondu kaldı. Tüfeğinden bir el ateş etti, ardından dipçiği kullanarak bir diğerini savurdu. Zarif bir kavisle dönerek ateş etti tekrar yeni bir hedefe yöneldi, sonra eğildi, yerde kayarak

Silahın dipçığıyle vurduğu ve ardından bıçakladığı başka bir kötü adama ulaşmak için dizlerinin üzerine çöktü. O kadar hızlı hareket ediyordu ki O daha bir şey yapmadan iki adım önüne geçmişti bile.

İnanılmaz.

Balta kullanan başka bir Daimon saldırdı. Tamamen Sakin... acayip derecede sakin, Jess başını salıncaktan geriye doğru eğerek baltanın boğazından uçup gitmesine izin verdi. Yine de o kadar yakındı ki, salınımı yanlış değerlendirmedeği konusunda kendine nasıl güvenebileceğini bilmiyordu.

Tanrıya şükür yapmadı. Yoksa şu anda kafasını kaldırıyor olurdu.

Cephaneleri azaldıkça ve Daimon'lar gelmeye devam ettikçe, Jess kendini kurt formundaki Sasha ile onun arasına koydu. Onun içindeki vahşi koruyucuyu seviyordu.

Yine de bir ninja gibi dövüştü. Son derece etkilenmişti. Ve doğruyu söylemek gerekirse, dövüştüklerinde ona karşı kendini koruyabildiğine şaşırılmıştı. Şimdiye kadar onun ne kadar başarılı olduğunu fark etmemişti.

Bu çocuğun çılgın yetenekleri vardı.

Kısa sürede mermileri tükendi ve Daimon'ları olabildiğince sert bir şekilde döverken mağaranın arka kısmına doğru çekiliyorlardı.

Jess silahlarını yeniden doldurma yeteneğini gerçekten özlemeye başlamıştı. Ve onları yaratmayı. Lanet olsun tükenmiş güçlerine. Bu işleri kolaylaştıracaktı, özellikle de Coyote'nin burada silah olarak kullanılabilecek hiçbir şeyi olmadığı için.

Piç kurusu.

"Onları öldürdüğünüzde insan ruhlarının serbest kaldığını duyabiliyor musunuz?" Abigail sordu.

"Hayır."

Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, öyle olduğu anlaşıyordu.
"Bu konuda iyi misin?"

Başını salladı. "Hayır," dedi, başını sallamasına karşı çıkarak. "Ben Annemin ruhunun bir Daimon tarafından alınıp tüketildiği gerçeğini düşünüyorum. Kimse onunkini serbest bırakmadı."

"Özür dilerim."

"Senin suçun değil."

Belki, ama yine de onun için üzülüyordu.

Sasha'nın güçleri de onunkiler gibi damper tarafından sınırlandırılmıştı. Elleri arkalarında savaşıyorlardı ve Daimonların hepsi tam psişik kapasitelerindeydi.

Daha fazla Daimon ortaya çıktıkça Abigail paniklemeye başladı. Hamamböcekleri gibi ürüyorlardı. "Öleceğiz, değil mi?"

"Umarım değildir. Bilgisayarımda No Ordinary Family'nin henüz izleme fırsatı bulamadığım bir bölümü daha var. Kaçırırsam çok yazık olur. Böyle bir şey olursa onları incitmek zorunda kalabilirim."

Başını ona doğru salladı. "Hiç de haklı değilsin." Ama onun bu yönünü seviyordu.

Mağarada geri geri ilerliyorlardı ve gidecek yerleri hızla tükeniyordu.

Sonuna geldiklerinde küçük bir daire oluşturdular.

Sasha iç çekti. "Demek bu kadar, ha? Böyle çıkacağımı düşünmemiştim." Etrafındaki aşırı yeşil mağara duvarlarına baktı. "En azından gittiğimizde nane gibi taze olacağız."

"Psst!"

Sasha bir daire çizerek döndü ve sesin kaynağını aradı.

Jess, Abigail'e kaşlarını çattı.

"Ben yapmadım."

Sasha'ya baktılar. "Ne yani? Garip bir ses çıkıyor ve sen köpeği mi suçluyorsun? Bu doğru değil. Bir bakmışsın gaz saldırısı için de beni suçluyorlar. Bunu ben yapmadım."

"Psst! Abby!"

Abigail, Hannah'nın sesini tanıyınca dondu kaldı. Arkasını döndüğünde kız kardeşini duvardaki küçük bir delikte buldu. Tamamen siyah giyinmiş, Casus Bebek Barbie'ye benziyordu. Eğer amaç onu vahşi göstermekse, fena halde başarısız olmuştu. Hannah çok ufak tefek, çok sarışın ve çok tatlı görünüyordu. Ondan korkuyordum.

"Burada ne yapıyorsun, H?"

"Kıçınızı kurtarıyorum. Gel

hadi."

Abigail hiç tereddüt etmeden onu takip etti.

Hannah fısıltıyla, "Sesinizi alçak tutun," diye uyardı. "Bazı Daimonların kulakları gerçekten çok iyi işitir ve duvarlar incedir."

"Ren'in nerede olduğunu biliyor musun?" Jess sordu.

Başını salladı. "Onu gece yarısı kurban etmeyi planlıyorlar. Şu anda Coyote ona işkence ediyor."

Abigail kaşlarını çattı. Hannah burada evindeymiş gibi davranıyordu. ve her şeyin programını biliyordu. Hepsinden iyisi, bu gizli geçidi biliyordu. "Anlamıyorum. Coyote'yle nasıl tanıştınız?"

"Jonah."

Bu beklenmedik yanıt onu o kadar ürküttü ki gerçekten tökezledi. "Ne?"

"Jonah'ın bizim için bir tedavi bulmak amacıyla yaptığı tüm o araştırmaları hatırlıyor musun?"

Abigail başını salladı. Jonah'la tanışan herkes bu hikâyeyi bilirdi. Yerel Nevada kabilelerinden birinin dağlarda her hastalığı tedavi edebilen ve birinin DNA'sını mükemmel bir yapıya dönüştürebilen bir serum sakladığını söyleyen belirsiz bir metin bulmuştu.

Jonah bunu, Apollo'nun onlara verdiği fizyolojik zararı onaracağı anlamına almıştı. onları lanetledi.

Hem o hem de Hannah bunun bir yük olduğunu düşünmüştü ama Jonah ısrar etmişti ve yıllarca çöle gece yolculukları yaparak onu aramıştı.

"Jonah serumu bulamadı. Coyote'yi buldu ve ona efsanenin gerçek olduğunu, eğer Coyote'nin serumu bulmasına yardım ederse

içindeki iki kavanozu Coyote paylaşacaktı. Hala onu arıyorlardı ki..." Abigail'e sert bir bakış fırlattı. "Jonah öldü. Her neyse, onlarca yıldır birlikte çalışıyorlar. Coyote Kurt'ü arayıp bir Kara-Avcı'yı öldürmek için Daimon'ları toplamasını istediğinde biz de geldik."

Abigail'in kalbi durdu. "Biz mi?"

"Kurt'le birlikte Gallu kanı aldım. İnsanları öldürmek istemiyorum Abby, ama ölmek de istemiyorum. Kimsenin bir iblisi özlemeyeceğini düşündüm."

Onun şefkati ve insanlığı için minnettar olan Abigail ona sarıldı. "Seni seviyorum, küçük kardeşim."

"Ben de seni seviyorum. Bu yüzden seni öldürmelerine izin veremezdim. Düşmanla birlikte olsan bile." Hannah ceketinden küçük bir kutu çıkardı ve üzerindeki bir düğmeye bastı.

Jess rahat bir nefes aldı. Damperi kapatmıştı.

Hannah başını öne eğdi. "Bir aile üyesi için diğerine ihanet etmişim gibi hissediyorum."

Abigail başını salladı. "Kurt'e ihanet etmedin. Ölmemi istemiyor, değil mi?"

"Bilmiyorum. Çok öfkeli ve anlaşılması zor biri. Özellikle de Jonah söz konusu olduğunda. İkisinin ne kadar yakın olduğunu biliyorsun. Ama ben böyle yaşamak istemiyorum. Nefret etmek çok fazla enerji harcıyor. Başkasının hayatı için endişelenmektense kendi hayatıma devam etmeyi tercih ederim."

Jess boğazını temizledi. "Böldüğüm için üzgünüm ama Ren'i bulmamız gerekiyor."

"Muhtemelen alt odadadır."

Abigail bunun üzerine kaşlarını çattı. Hannah hiç düşünmeden cevap vermişti. "Burada ne kadar zaman geçirdin?"

"Çok fazla. Coyote..." Hannah sanki onun için doğru sıfatı arıyormuş gibi durakladı.

"Ne?" Abigail sordu.

Çocukken yaptığı gibi kıvrandı. ailesinin onu cezalandırabileceğini düşündüğü bir şey yapmıştı. "Sana bir şey söylersem benden nefret etmeyeceğine söz ver."

Abigail korkudan donakaldı. Şimdi yanlış olan neydi? "Bana neyi anlatacaksın?"

"Önce bana söz ver."

Bu aptal oyunları her oynadığında küçük kız kardeşinin boynunu sıkabilirdi. "Pekâlâ, söz veriyorum. Söz veriyorum."

Hannah dudaklarını yaladı ve endişeyle etrafına bakındı. "Aileni öldüren kişi Coyote'ydi."

Bu haber ona fırtına rüzgârlarının şiddetiyle çarptı ve onu sersemletti. "Ne?"

Başını salladı. "Annemi istiyordu ama annem onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Çeşitli kılıklara girerek annemi görmeye gitmiş ve onu baştan çıkarmaya çalışmış. Ne yaparsa yapsın, ona bakmazdı. Görünüşe göre son seferinde söylememesi gereken bir şey söylemiş ve adam da bu yüzden onları öldürmüş."

Abigail şaşkına dönmüştü. Bunu inkâr edebilirdi ama şimdi her şey anlam kazanmıştı. Odasındaki Jess değildi. Derisini giyen Coyote'ydi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Jonah. Biz çıkarken bir gece sarhoş oldu ve bana her şeyi anlattı. Bunu yaptığında Coyote ile birlikteydi."

Tıpkı evinde gördüğü gibiydi. Bu yüzden ses ona çok tanıdık gelmişti.

"Öğrendiğimde sana söylemeliydim ama Kurt ve diğerleri seni kötü Karanlık Avcıları öldürmek için kendi kişisel Terminatörleri haline getirme fikrine aşıktı. Tek konuştukları buydu. Seni düşmanlarımıza karşı mükemmel bir silah olarak görüyorlardı."

Üzücü olan şey, onun da öyle olmasıydı.

Ve Abigail buna ne diyeceğini bilemedi. İçinde ham duygular savaşıyordu. Öfke, nefret, ihanet. Ve hatta rahatlama. En azından sonunda ailesinin öldüğü gece hakkındaki gerçeği biliyordu.

"Teşekkür ederim,

Hannah." "Kızgın değil

misin?"

"Sana değil." Kurt ve diğerlerini öldürebilirdi.

En çok da Coyote'nin kanını istiyordu. Bu ihtiyaç o kadar güçlüydü ki içinde bir volkan gibi kabarıyordu.

"Hey, Jess?"

Jess dikkatini Sasha'ya çevirdi. "Evet?"

Abigail'i işaret etti.

Jess ona doğru baktı, sonra onun neye benzediğini görünce gerçekten sıçradı.

Vay anasını. Şu anda zar zor insan gibi görünüyordu.

Aslında, üçü de onun gözlerini görünce bir adım geri çekildi. Sadece kırmızı değillerdi. Turuncu çizgileri vardı.

İçlerinden bağlanmış.

Dişleri uzamıştı ve etrafında iş için açık olduğunu söyleyen şeytani bir aura vardı.

Jess ona yavaşça yaklaştı. Ani bir hareket onu korkutabilirdi. "Bebeğim?"

Abigail onun daha fazla yaklaşmasını engellemek için elini göğsüne koydu. "Bu sefer olmaz, Jess." Sesi sanki üzerinde yankı vardı. "Coyote'nin kanını istiyorum ve durdurulmayacağım."

Normalde onu durdururdu zaten. Ama ne oldu biliyor musun?

İntikam kötüdür. Ve bu çok gecikmişti. Eğer o Coyote'nin kafasını koparıp onunla basketbol oynamak isteseydi, fileyi getirirdi.

"Arkandayım Abs."

Sasha yüzünü buruşturdu. "Onu geri almamı da sağlayacaksın, değil mi?"

Kurda alaycı bir bakış attı. "Yaşamak mı istiyorsun?"

"Bazı günler." Sasha uzun, yorgun bir inilti çıkardı. "Tamam. Beni öldürse bile takip edeceğim ve öldürmese iyi olur."

Abigail alt odaya doğru ilerlemeye başladığında Hannah da onlarla birlikte gitmek için sıraya girdi.

Abigail onun Sasha'nın arkasından sinsice yaklaştığını fark eder etmez onu durdurdu. "Bu sefer oturmanı istiyorum."

Hannah kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Eğer biri sizi bir Kara Avcısına yardım ederken

görürse..." "Kız kardeşime yardım ediyorum."

Abigail bu tekliften çok etkilendi. Ama Hannah'nın ne tür tepkilerle yüzleşmek zorunda kalacağını çok iyi biliyordu. Herkesten. "Bu şekilde görmeyecekler, bunu sen de biliyorsun."

Hayatını cehenneme çevirebilirler ve hatta onu toplumlarından bile kovabilirlerdi.

Hannah içini çekti. "İyi. Kendine iyi bak." En sevdikleri kız filmi Pretty Woman'dan bir replikti bu.

Abigail ona tekrar sarıldı. "Kendine iyi bak." Sonra kız kardeşini bir kenara bıraktı ve onun hâlâ yabancı ve ürkütücü olan kısmına erişti.

İblis.

Jess, Sasha'yla ihtiyatlı bir şekilde yüzünü buruşturdu. İçindeki eski kafalı kovboy, böylesine küçük bir kadına böylesine tehlikeli bir konuda liderlik vermekten hoşlanmıyordu. Onun işi sevdiği kadını korumaktı. Onu ateş hattına atmak değil.

Ama bunu yüksek sesle söylerse, kızın oğlanları mücevher niyetine alacağını ve şovenist tavırlarının bedelini ona sonsuza kadar ödeteceğini biliyordu. Bu yüzden diline hakim oldu ama kız söz konusu olduğunda daha da dikkatli davrandı.

Eğer biri onun için gelirse, ona hesap

vereceklerdi. Ve bunun için onları deşecekti.

Bunu nasıl yaptığını bilmiyordu ama sanki yıllardır burada yaşıyormuş gibi doğruca Coyote'nin Ren'i tuttuğu yere gitti.

Jess, Ren'in tutulduğu hücreyi görünce yüzünü buruşturdu. metal bir çubuğa bağlanmıştı. Coyote onu Tesla bobinlerinin içine koymuştu ve bu bobinler Renegade'e şok üstüne şok gönderiyordu.

Evet, ölümsüz olmanın dezavantajı buydu. Biri size işkence etmek isterse, bundan kaçmak için ölemezsiniz.

Jess, Abigail'e planının ne olduğunu sormak için ağzını açtı ama buna fırsat bulamadı. Öfkeli kadın hışımla Coyote'nin çalışma alanına girdi ve kadim varlığı boğazından yakaladı. Coyote dövüşmek için hamle yaptığında, kadın ona öyle sert bir ters vuruş yaptı ki duvara çarptı.

Hatırlat da onu kızdırmayayım.

Jess, Ren'in hücreesindeki elektriği kapatmak ve elektrik çarpmasının acısını durdurmak için acele etti.

Sasha santralden ve odadan uzaklaştı. "Beni şok etme dostum." Bunun Varlık Avcıları için gerçekten kötü sonuçları oldu.

"Ren'i kontrol et."

Sasha homurdandı. "Elektrik kúpünde mi? Ne tür bir psikopatsın sen?"

"Sasha..."

Tamamen köpek dişlerinden oluşan bir meydan okuma hareketiyle dişlerini gösterdi. "Tamam. şok oldum, ayakkabılarını giymeden önce kontrol etmeye başlasan iyi edersin." Uymaya gitti.

Jess, Abigail'in Coyote ile yerleri paspaslamasını izlemek için koştu.

"Annemi nasıl öldürebilirsin? Seni piç kurusu!" Adamın kafasını defalarca yere vurdu.

Coyote onu döndürdü ve uçurdu. "Sadece beni sevmesini istedim."

"Yani o öldürmediği halde sen mi öldürdün? Bu aşk değil. Bu hastalıklı bir şey."

Coyote onu odanın içinde tekmeledi. "Sakın bana ders vermeye kalkma. Onun ruhunun senin olduğunu sanıyordum. Senin. Bana ihanet eden sensin."

"Seni hiç hatırlamıyorum ve bunun için minnettarım."

Gözlerindeki öfke yakıcıydı. "Beni öldüremezsın."

Abigail, Sasha'nın Ren'e yardım ettiği yere doğru baktı. "İşkence benim için işe yarar. Ayrıca, zaten bir Muhafız öldürdüm. Başka ne olabilir ki?"

Laboratuvar masasını ona doğru itti.

Abigail topu yakaladı ve kafasına doğru uçurdu.

Jess onun bu gücü karşısında gözlerini büyüttü ama akıllıca davranarak bu duruma karışmadı.

"Sen bir hayvansın," diye hırladı. "Etrafındaki herkesi yok etmekten başka bir şey yapmadın."

"Ben mi?" Coyote öfkeyle sordu. "Ben hayvan değilim." Ren'e ters ters baktı. "O hayvan."

Abigail botundan bir bıçak çıkardı. "Evet, benim evim dediğim yerde kuduz hayvanları öldürürüz."

Yılan, Coyote koşarken aynı anda odaya girdi.

Abigail'in görebildiği tek şey annesinin katilinin kaçıyordu. Bir an bile düşünmeden bıçağını kaçan adamın sırtına fırlattı.

Bir saniye oradaydı.

Bir sonraki sefer, Snake ile yer değiştirdi, tıpkı daha önce yaptığı gibi. Ren'le işi bitmişti. Bıçağı doğrudan Snake'in kalbine saplandı.

Hayır! Hayır!

Yılan yere bakıp bıçağı görünce yüzünü buruşturdu göğsünden dışarı çıkıyordu. Nefes almakta zorlanıyordu, ona öyle üzgün ve acınası bir bakış attı ki, yüreği burkuldu.

"Çok özür dilerim."

Bilmediği bir dilde bir şeyler söyledi ve sonra yere çöktü.

Abigail, Jess bir adım gerisindeyken ona doğru koştu. "Ölme, Yılan. Sana yardım edebiliriz." Jess'e baktı. "Edemez miyiz?"

Ama artık çok geçti. Gözleri bulanıklaştı ve son nefesi onu terk etti.

Abigail yaşadığı dehşetin etkisiyle gözlerini kapadı. "Muhafızların ölümsüz olduğunu sanıyordum. Bir başkasını nasıl öldürebilirim?"

"Doğal sebeplerden ölmezler." Sadece doğal

olmayanlardan. Hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı.

Sasha Ren'i yanlarına getirdi. Ren yere yığıldı ve duvara yaslandı. "Bu senin hatan değildi Abigail.

Güven bana. Beni de aynı şekilde öldürdü. Coyote bir düzenbazdır. Onun işi bu."

Jess, intikam arzusu onu ele geçirince hırladı. "Onu bulacağız."

Ren başını salladı, "Hayır, yapmayacaksın. Bir süre için olmaz. Zamanın Sıfırlanmasına kadar olmaz. O şimdi saklanıyor olacak. Kelebeğini geri almanın bir yolunu arıyordur."

"Ona izin vermeyeceğim."

"Biliyorum ama bu onu denemekten alıkoymayacak." Ren elini elini cebine attı ve bir kolye çıkardı. Abigail'e uzattı.

Jess'in annesine öldüğü gün verdiği kolyeyi gördüğünde kalbi küt küt atmaya başladı. "Nereden aldın bunu?"

"Kavga ederken Coyote'nin boynundan kopardım. Geri istersin diye düşündüm."

Onu göğsüne bastırırken başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil derdim ama gerçekten öyleydi." Ren uzun bir nefes verdi ve gözlerini kapattı.

Jess küfretti.

Abigail neredeyse soramayacak kadar

korkuyordu. "Ne?" "Şafak söküyor," dedi Ren'le

senkronize bir şekilde.

Jess iç çekti. "Teklif için son tarihi kaçırdık."

Abigail bu korkunç sözleri duyunca inledi. "Şimdi ne yapacağız?"

Jess ve Ren onu üzecek şekilde gülmeye başladılar.

Jess onu kendine doğru çekti. "Her zaman yaptığımız şeyi yapıyoruz. Koruruz..."

"Ve dövüşürüz," diye bitirdi Ren. "Ama sadece biraz kestirdikten sonra, tercihen elektrikten ve gün ışığından uzakta."

Sasha onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Hadi, Kara-Avcı baş belası." Abigail'e baktı. "Seninkini alırsan ben de bunu alırım."

"Anlaştık."

Sasha ve Ren'in topallayarak onlardan uzaklaşmasını izledi. Sonra Jess'e döndü. "Bitti mi?"

"Şimdilik. İlk kıyametini durdurdun. Gurur duymalısın."

"Gurur duyamayacak kadar yorgunum."

Güldü. "Bu duyguyu bilirim." Cebinden telefonunu çıkardı ve yaverini aradı.

Abigail, Jess'in pazarlıklarını dinlerken sessizce durdu. alev almasına neden olmayacak bir şeyle onları eve bırakacaktı. Kulak misafiri olduğu kadarıyla, Andy Audi'sinin parçalanmasının yasını tuttuğu için onları herhangi bir yere taşımaya istekliydi.

Jess birkaç dakika kibarca sorduktan ve yaverini bedensel zarar vermekle tehdit ettikten sonra telefonu kapattı. "Andy birazdan burada olacak."

Evet, doğru... Andy'nin acele etmediğini görebiliyordu. ve yolun her santiminde homurdanıyorlardı. Onlar

Buraya gelmeden önce açlıktan ölmelerine izin vermediyse ne mutlu.

Jess'in bakışları onun yanından geçip arkasında çenesini gevşeten bir şey gördü.

Midesi korkuyla büzüştü. Bu sefer ne kadar kötü? Daha da önemlisi, kaç tane bilmem ne onlara saldırmak üzereydi?

Bir tura daha hazır değildi, dönüp baktı ki... Kendi çenesi de yere çarptı.

Bu Choo Co La Tah mıydı? Yaşlı adam gitmiş, yerine geçmişteki hayallerinde gördüğü daha genç versiyonu gelmişti. Onun ne kadar yakışıklı bir adam olduğunu daha önce fark etmemiş olması garipti. Uzun siyah saçlarını omuzlarına döküyor ve bir yırtıcı hayvanın havasıyla yürüyordu.

Bu, gençliğinin baharında bir savaşçıydı ve bu gerçek, her şişkin kasında ve en önemlisi, sizi bir kalp atışında öldürebileceğini söyleyen bir duruşta belirgindi.

Jess onu korumak istercesine aralarına girdi.

Choo Co La Tah gülümsedi. "Geri çekil, Jess. İkinize de zarar vermek için burada değilim." Niyetini kanıtlamak için ellerini iki yana açtı. "Yine de Kelebeğimize teşekkür etmek zorundayım."

Abigail kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Görünüşe göre korktuğumuz gibi son teslim tarihini kaçırmamışız. Daha önce bize saldırdıklarında ve sen beni koruduğunda

mağaranın zemininde biraz kanın var. Bu nedenle mühürler hala sağlam."

Ona minnettar mı yoksa kızgın mı olması gerektiğinden emin değildi. Bir gün, Choo Co La Tah'ın önemli ayrıntıları saklama eğilimi konusunda bir şeyler yapmaları gerekecekti. "Yapmam gereken teklif bu muydu?"

Başını salladı. "Aynı zamanda gençliğimi ve sağlığımı da geri getirdi. Bunun için hayatım, sana büyük bir minnet borcum var. Yüzyıllardır kendimi bu kadar güçlü hissetmemiştim."

Jess, kadim Muhafız'a saygıyla bakmak için ilerlerken kenara çekildi.

"Anlamıyorum," diye söylendi Jess. "Neden sen ve Yaşlı Ayı yaşlandınız da Yılan ya da Çakal yaşlanmadı?"

Choo Co La Tah kollarını indirdi. "Hizmet etmeyi seçtikleri Karanlık Olan'a teslim olmamak daha fazla enerji gerektiriyor. Onlarla savaşmanın ve görevlerimize sadık kalmanın bedeli ağır oluyor. Görevlerimizin sınırlı olmasının bir başka nedeni de bu. Vücudunuz yıpranmadan ve sizi savunmasız bırakmadan önce onları ancak bu kadar uzun süre zapt edebilirsiniz." Bakışlarını Yılan'ın yerde ölü yattığı yere çevirdi. Kara gözlerinin derinliklerinde acı titreşiyordu. "Sen her zaman bir aptaldın dostum. Hep yoldan çıktın ve bunun için gerçekten üzgünüm. Ruhun, bedeninin asla bulamadığı huzuru bulsun." Tekrar Abigail'e baktı. "Korkunu bir kenara bırakabilirsin, çocuğum. Buradan bile duyabiliyorum. Eskiler Yaşlı Ayı'nın ölümünden seni asla sorumlu tutmadılar, Yılan için de tutmayacaklar."

Adamın sözleri kafasını karıştırdı. "Anlamıyorum. Dedin ki-"

"Ben ima ettim, sen de ima ettin. Sen sadece Coyote'nin kendi amaçları için kullandığı bir araçtın. Eskiler olayın ötesine bakarak gerçek nedenselliği ve onu kimin başlattığını görebilirler.

hareket. Bunların hepsi Coyote'ye, onun eylemlerine ve açgözlülüğüne dayanıyor. Onu tuzağa düşürebilmek için seni ve Sundown'ı kullanarak onu vadiye çekmeye çalışıyordum. Sizi takip edeceğini biliyordum. Ama ne yazık ki yine kaçtı."

Jess, "Güneş battıktan sonra takip edebiliriz," diye önerdi.

Choo Co La Tah içini çekti. "Onu bulamayacağız. Bu konuda zekidir ve yaralarını sarmak ve bir sonraki hamlesini planlamak için toprağa gidecektir."

Abigail onun sözleriyle içinde bir umut kıpırtısı hissederken aklına başka bir fikir geldi. "Yılan öldüğüne göre denge yeniden sağlanmadı mı?"

"Teoride."

Bu işin asla o kadar kolay olmayacağını söyleyen ses tonunu umursamadı. "Teori mi?"

Choo Co La Tah en iyi cevabı nasıl vereceğini düşünüyormuş gibi bir süre sessiz kaldı. "Denge çok hassas bir şeydir. Bir yandan Coyote ve ben birbirimizi tutuyor olabiliriz ama hâlâ iki Gardiyanımız eksik. Kavanozlar açık değil ama Muhafızlarının ölümü yüzünden mühürleri zayıflamış durumda. Rüzgar Kahini şimdi kendini kurtarabilir ve sonra da Boz Ruh'un peşinden tek başına gidebilir. Eğer onunla birleşirse, Sasha'yı bile etkileyecek bir kıyamet cehennemi yağdırırlar."

Harika. Ama pes etmeye hazır değildi. "Peki ya Jess ve Ren? Onlar orijinal Muhafızlardı, değil mi? Onlar devreye girip Yaşlı Ayı ve Yılan'ın yerini alamazlar mı?"

Başını iki yana salladı. "Sıfırlama'ya kadar yeni Gardiyanların atanmasına izin verilmiyor."

Jess kaşlarını çattı. "Ren bana daha önce Coyote'nin eylemlerinin bunun hızlanmasına neden olduğunu söyledi."

"Gerçekten de öyle. Ve Karanlık Olan'ın önümüzdeki dönemde hüküm sürmesini engellemek için ona karşı güçlü durmamız gerekecek. döngüsü."

Jess inançla, "Ben hazırım," dedi.

Choo Co La Tah gülümsedi. "Bunu takdir etmekle birlikte, son bölümü yazmak size düşmez."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu artık Ren ve kardeşi arasında. Senin görevin Kelebek'i ele geçirip onu lekelemeden önce onu durdurmaktır. kan soyu. Sen bunu yaptın ve onun Yaşlı Ayı'nın büyüüne sahip çıkmasını engelledin."

Abigail'in kafası onun sözleriyle daha da karışmıştı. "Beni nasıl lekeledi?"

"Kelebek insanları ruhun koruyucularıydı. Çakal ve Karga ruhu örten ve onu kötülüğe çeviren Karanlık iken, onlar Işık'tan doğmuşlardı. Onlar, hepimiz gibi, Kelebek'e büyüü ve güzelliği nedeniyle çekilmiş olsalar da, Kelebek asla onların olmadı. Kelebek Kelebek ele geçirilebilir ama asla sahiplenilemez. Onun aşkı sadece seçtiği kişiye bahsedebileceği bir armağandır." Duvardaki, beyaz bir bufalonun etrafında bir kelebeğin uçtuğu petroglifleri işaret etti. "Bufalolar bilinen en güçlü savaşçılardı. Sezgisel. Arsız. Korkusuzdular. Onların görevi tüm insanları korumaktır, özellikle de ruhlarımızla görevli olanları. İşte bu yüzden ikiniz sonsuza dek birbirinize çekildiniz; kaderinizde iki soyu birleştirmek vardı. Ama ilk yaşamında, Kelebek Buffalo'nun yanında duramayacak kadar zayıftı. Kendisi için savaşmayı öğrenmek zorundaydı.

Ayağa kalkmak ve dünyaya korkmadığını göstermek için." Jess'e döndü. "Buffalo kibirli ve benmerkezciydi. Kelebek'i kendinden önce tutmayı ve onun kendisinin en önemli parçası olduğunu fark etmeyi öğrenmesi gerekiyordu." Durakladı. "İkiniz de bunu başardınız. Anlıyorsunuz ki, siz Tek başınıza ne kadar güçlü olursanız olun, birlikte çok daha güçlüsünüz. Birlikte durduğunuz sürece kimse sizi yıkamaz."

Abigail yutkundu. "Hâlâ lanetliyiz."

"Hem evet hem hayır. Siz ikiniz Çakal'ın kötülüğüyle yüzleştiniz ve artık içinizde insan kanı yok. Çakal'ın laneti sadece insan olduğunuz sürece geçerliydi."

Bu kararından ciddi şekilde pişmanlık duyuyordu. Keşke geri dönebilseydi... "Peki ya içimdeki iblis?"

"Sen kontrol ediyorsun ve Jess de sana yardım ediyor."

Kulağa olduğundan çok daha kolaymış gibi geliyordu. Şu anda bile içinde salyalarının aktığını hissedebiliyordu. Beslenmek istiyordu ve bu arzuyu inkâr etmek zordu. "Ama beslenmek istediğinde... O zaman ne yapacağım?"

"Kötülük çağırdığında hepimizin yapması gerekeni yapıyorsunuz. Onu yenerek boyun eğdiriyor ve üstüne çıkıyorsunuz. Başarmak için fazlasıyla güçlüsün. Bunu biliyorum."

Bu cevaptan hoşlandığından emin değildi.

Choo Co La Tah aralarındaki mesafeyi kapattı ve kızın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Buffalo halkının bir sözü vardır. Ne kadar rastgele görünürlerse görünsünler her şeyin bir amacı vardır.

Kader Ana her zaman bizi izliyor ve bize yardım etmek için çalışıyor." Jess'e baktı. "Annen kendi halkının sonuncusuydu.

Coyote'nin seni istediğini biliyordu ve bu yüzden sana

gerçekte kim olduğunu hiç söylemedi. Halkının gerçekte kim olduğunu.

Gerçek kabilenizi sizden sakladı ve babanızla evlendi, soyunun sizi gizleyeceğini ve size bir Kaderini gerçekleştirmek için savaşıma şansı." Ellerini sıkıca kavradı. "Öyle oldu ve annenin fedakârlığı sayesinde olman gereken şeye dönüştün. Bu yüzden o zamanlar gerçek Kelebeğinle evlenmeye çok yaklaştıydın. Ne yazık ki, yeterince başkalaşmamıştı. Matilda hâlâ senin yanında duramayacak kadar zayıftı." Jess'in eline uzandı. "Artık hazırsın."

Ellerini kendi ellerinin arasında birleştirdi. "Sizi yok etmek isteyen tüm düşmanlara rağmen, siz ikiniz birbirlerini yeniden buldular. Tsalagi'nin dediği gibi, gelecekteki yol, takip etmeyi seçtiğiniz yoldur. Yolculuk, ondan ne yaptığınızdır. İkiniz de bu yaşamda çok yol kat ettiniz.

daha öncekiler gibi. Biliyorum ki bu sefer hayat senin olacak. hayalini kurduğunuz." Ellerini sıktı ve sonra serbest bıraktı. "Şimdi gidip dinlenmeliyim. Karanlık ve Solgun Olan arasındaki savaş yaklaşıyor. Gelecek savaş için tüm gücümüze ihtiyacımız olacak." Bu sözleri söyledikten sonra ortadan kayboldu.

Abigail birkaç kalp atışı boyunca orada durdu ve olan her şey. Gelecekte ne olacağını bilmiyordu ve bu onu dehşete düşürüyordu. Tüm hayatını planlamış bir kadın için, izleyeceği net bir yol olmadan burada durmak korkutucuydu. O kadar çok kez yanlış yolu seçmişti ki artık içgüdülerine güvendiğinden emin değildi.

Ama Jess'e güveniyordu.

Birleştirdikleri ellerine baktı. Kimin aklına gelirdi ki? Düşmanını ararken en iyi arkadaşını bulmuştu. "Peki bu bizi nereye götürüyor?"

Jess uzun zamandır düşünmediği bir kelimeyle dondu kaldı.

Biz. İki birleşik varlık.

Yüzyılı aşkın bir süredir ilk kez yalnız değildi.

Parmaklarındaki kemiklerin ne kadar narin olduğuna baktı. Dokunuşunun onu ne kadar ısıttığına. Bir daha asla kaybetmek istemeyeceği bir histi bu. "Umarım bizi bir arada bırakır."

"İstediğin bu mu?"

"Kesinlikle." Bundan nasıl şüphe edebilirdi ki? "Evlen benimle Abigail ve bu sefer yemin ederim, lanet olsun ya da olmasın, o lanet mihraba varacağım. Zamanında orada olmak için şeytanı da yanımda sürüklesem bile."

Ona bir gülümseme sundu. "Seninle kesinlikle evleneceğim, Sundown Brady. Ve bu sefer, o mihraba gitmeni engellemeye çalışan herkesi öldüreceğim."

Eğildi ve ona hayatının en tatlı öpücüğünü verdi. Ve geri çektiğinde, dudakları hâlâ yanıyordu.

"Söyle bana..." diye fısıldadı. "Seni Artemis'in hizmetinden nasıl kurtaracağız?"

BÖLÜM 19

Bir hafta sonra

Yaşamanın en zor kısmı geçmişinizle barışmaktır. Hepsinden önemlisi, kendinle barışmaktır. Ash'in sözleri Jess'in zihninde, bu mükemmel ana ulaşmak için ne kadar zor bir yolculuk yaptığını hatırlatan ayık bir hatırlatma olarak asılı kaldı.

Böyle bir huzura sahip olacağını hiç düşünmemişti ama Abigail'in bütün gün birbirlerini keşfettikten sonra kanepesinde uyuklamasını izlerken, geçmişin artık onun için hiçbir önemi olmadığını biliyordu.

Sadece yarın oldu.

Gülümseyerek ona bir battaniye bulmak için ayağa kalktı.

Abigail, Jess uyuyor olmasına rağmen odadan çıktığı anda anlamıştı. Bu gücün nereden geldiğinden emin değildi. Ama oradaydı.

Ve burada onunla birlikte başka bir şeyin daha olduğunu bilmesini sağladı.

Ayağa fırladığında karşısında tanımadığı bir adam görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Yanağında bir Kara Avcının çift ok ve yay işaretini görene kadar saldırmaya başladı. Onlardan biriydi ve yine de ...

Kadının içindeki iblis, adamın içindeki iblisi tanıdı. Görüldüğünden çok daha fazlasıydı ve görüldüğü şey de acımasız bir yırtıcıydı. Koyu renk saçlarını geriye doğru taramıştı ve yakışıklı olarak tanımlanabilecek bir yüzü vardı. acımasızdı. Hiçbir yerinde merhamet, hatta şefkat bile yoktu.

"Nick? Burada ne işin var?"

Jess'in onlara katıldığını görmek için döndü.

O karanlık, korkutucu bakışlar Jess'inkilerle buluşmak için onunkilerden ayrıldı. "Bana ruhunu geri istediğin söylendi."

"Ash'in getireceğini düşünmüştüm."

Nick, Ash'in adını duyunca dudağını büktü ama onun hakkında hiçbir şey söylemedi. Sadece uzun siyah paltosunun içine uzanarak küçük bir tahta kutu çıkardı. Üstünü narin bir parşömen süslüyordu.

Önsöz söylemeden onu Abigail'e uzattı. "Onu geri getirmeye çalışmadan önce onu gerçekten sevdiğinden emin ol. Eğer başarısız olursan onu öldürürsün ve ikinci bir şansın olmaz."

İkisi de konuşamadan Nick ortadan kayboldu.

Abigail, Nick'in havada bıraktığı ani soğukluk karşısında ürperdi. "Bana mı öyle geliyor yoksa bu ürkütücü ve tuhaf mıydı?"

"Evet, Nick tam olarak... doğru değil. Türümüzün en genci ve sanırım henüz yerleşmedi."

Nick'in içinde hissettiği iblisten bahsetmeye başladı ama sonra vazgeçti. Eğer Nick istemiyorsa Başka biri bunu öğrenirse, bu yüzden onunla savaşa girebilirdi. İhtiyaçları olan son şey başka bir düşmandı. onlar için geliyor.

İçindekileri merak ederek kutuyu açtı. Siyah kadifeden bir yuvanın üzerinde parlayan kırmızı madalyon vardı. Jess'in ruhunu barındırıyordu. O kadar güzeldi ki içgüdüsel olarak ona dokunmak istedi. Ama Jess onu çoktan uyarmıştı.

derisini yakacak ve elinde Talon'un ki gibi bir yara izi bırakacaktı.

Jess onun önünde durmak için hareket etti. "Ne düşünüyorsun?"

Onun düşüncelerine burnunu sokmamasına gülümsedi. "Seni ne kadar çok sevdiğimi."

"Ben de seni seviyorum." Madalyonu görmek için kapağın üzerinden baktı. "Ruhumu bedenime geri döndürmek için beni öldürmen gerekecek."

"Biliyorum, ama..."

Kızın tereddütü karşısında kaşlarını kaldırdı. "Ama ne?"

"Bundan pek emin değilim. Dışarıda hâlâ ikimizin de peşinde olan bir Coyote var. Bunu içine koyarsam tekrar ölümlü olursun ve ölebilirsin."

"Artık ölebilirim."

Başını iki yana salladı. "O kadar kolay değil, bunu sen de biliyorsun." "Yine de güçlerime sahip olacağım."

Doğru, ama bunun yeterli olacağından emin değildi. Coyote'nin bir sonraki numarasının ne olacağı belli olmazdı. "Aynı şey değil. Bunu yapmak zorunda mıyız?"

"Hayır. Ruhumu geri aldım. Teknik olarak Artemis'in hizmetinden çıktım. Bildiğim kadarıyla, ruhuma tekrar sahip olduğumda onu geri getirmem gerektiğini söyleyen bir şey yok. Ama o olmadan bir aile kuramayız."

"Bizim zaten bir ailemiz var. Sen, ben... ve sinirli bir yaver."

O da buna güldü. "Evet, sanırım Andy bizim kötü huylu evlatlık oğlumuz."

Abigail kutuyu kapattı. İçinde hafiflemeyen kötü bir his vardı. Dışarıda bir şey daha vardı ve o onlar için gelecekti. "Seni kaybetme riskini almak istemiyorum Jess. Bir daha olmaz. Bunu bekleyelim."

Kutuyu onun elinden aldı. "Pekâlâ. Bekleyeceğiz."

Onun hakkında en çok sevdiği şeylerden biri de buydu. Kendi iradesini asla onunkine dayatmazdı. Aldıkları kararları bir takım olarak alırlardı. Birlikte.

Sol elinde duran sade evlilik yüzüğüne baktı. Kara Avcılar evlenemese de, altı gece önce kaçmışlardı. Ne de olsa burası Vegas'tı. Ve Sin'in kumarhanesinin içinde mükemmel bir ortam sağlayan küçük bir şapeli vardı. Zarek sağdıç, Hannah da nedime olmuştu. Kat, Sin, Sasha, Choo Co La Tah, Ren ve Andy de şahit olarak orada bulunmuştu.

Evet, aceleci davranmışlardı ama başlarına gelen onca şey düşünüldüğünde, en uygunu bu gibi görünüyordu. Ve ikisi de başka bir şeyin yanlış gitmesi riskini almak istememişti.

Carpe Noctem. Geceyi yakalayın. Yaptıkları tam olarak buydu.

"Onunla birlikte bir pırlanta istemediğine emin misin?" Jess nişan yüzüğünü reddettiğinden beri bu konuda onun başının etini yiyordu. Ama bu onun tarzı değildi.

"İhtiyacım olan her şeye sahibim ve o tam önümde duruyor."

Jess evlilik yemini olan bu sözlerin tadını çıkardı. Karşısında o varken bile, onun burada olduğuna ve sonunda birlikte olduklarına inanamıyordu. Onun olduğuna

Şimdi ona iade ettiği saatte taşıdığı yüz. "Hayatımın geri kalanını, ne kadar uzun olursa olsun, her zaman böyle hissetmeni sağlamak için harcayacağım."

İçinin en derin yerinde, Coyote'nin yine peşlerine düşeceğini hissediyordu. Yarının ne getireceğini bilmiyordu ama bugün ne tutacağını biliyordu.

Onunla.

İhtiyacı olan tek şey buydu.

BONUS SAHNE

New Orleans

16 Nisan

2011

Etrafları en yakın dostları ve arkadaşlarıyla çevriliyken kocasının kocaman, güçlü elini canı pahasına tuttu.

Soteria Parthenopaeus, evlerinin yatak odasında başını arkasındaki üst üste yığılmış yastıklara yasladı ve tüm gücüyle itti.

Ah, gah, acıttı.

Gerçekten çok acıttı!

Ve saatlerce durmamıştı, yoksa günler ya da haftalar mıydı? Doğumla ilgili komik bir şey, zamanın yavaşlamasına neden oldu. İnsan zamanındaki bir dakika, doğum yapan bir anne için üç saate eşitti. Belki daha fazla.

Evet, kesinlikle daha uzun.

Üçünün de kullandığı nefes alma tekniklerine geri döndü. (çünkü kocasının paranoyası bir tanesinin yeterince iyi olmayabileceğinden korkuyordu) ebelerinin ona öğrettikleri, ancak yaptığı tüm ıkınmalar kadar yararlıydı.

Ve nefes almak onu bir şey gibi hissettiriyordu. Uzun bir yarıştan sonra hiperventilasyon yapan bir köpek gibi. Baş dönmesinden bahsetmiyorum bile. En az kendisi kadar ter içinde kalmış olan kocasına baktı. Olay başladığından beri bir saniye bile yanından ayrılmamıştı. Uzun siyah saçları şık bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı ve dönen gümüş gözleri gurur ve sevgiyle ona bakıyordu.

Ona inanılmaz derecede tapıyor, seviyor ve tapıyordu, sırf gülümsemesini görmek için kırık camların üzerinde çıplak sürünebilirdi, ama şu anda on saatlik zorlu doğum sancılarının sancıları içinde, vücudunun en hassas kısmını bir kerpetenle tutmayı ve tamamen iyileşene kadar aletini sıkmayı gerçekten istiyordu.

doğumun ne kadar berbat olduğunu anladım. "Yemin ederim, şu anda karnımı deşen ve beni bıçaklayan bir çift iblis boynuzuysa Ash, doğduktan sonra seni döveceğim."

Çünkü kabul edin, kafadaki boynuzlar benim ailemden ya da genetik kodumdan gelmiyor.

Kadının tehdidine gülecek kadar cüretkârdı. Aklını mı kaçırmıştı? Her şeye gücü yeten on bir bin yıllık Atlantisli bir tanrı olması, ona acı çektiremeyeceği anlamına gelmiyordu. Hiç çektiremeyeceğinden değil ama yine de. En azından ondan korkuyormuş gibi davranabilirdi.

Yanağına bir öpücük kondurdu ve saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Her şey yolunda, Sota. Sana sahibim."

"Apostolos, yastıklarını daha yükseğe ayarla," diye çıkıştı kayınvalidesi kocasına. "Hiç rahat görünmüyor. Kızımın gereğinden fazla acı çekmesini istemiyorum. Bize neler çektirdiğiniz hakkında hiçbir fikriniz yok." Apollymi fiziksel olarak hapisane aleminden ayrılamasa da, astral projeksiyonu onsuz seyahat edebiliyordu. Ve bu Doğum başladığından beri Ash'in en büyük kızı Simi'nin yanında volta atıyordu.

Simi ileri geri yuvarlandı ve Ash'in sırtında döndü. tekerlekli masa sandalyesi. Neon pembe bir laboratuvar önlüğü ve siyah-beyaz çizgili tozluk giymiş, siyah dantelli ayağına kadar uzanan uyluk yüksekliğinde bağcıklı platform çizmeler giymişti. mini etekli, sevimli bir kızdı. Yüzü çoğunlukla siyah bir cerrahi maskeyle kaplıydı ve üzerinde pembe bir kafatası ve

sağ tarafında çapraz kemikler vardı. Parlayan kırmızı gözleri, simsiyah atkuyruğu saçları ve koyu mor göz kalemiyle vurgulanıyordu. Bebeğin doğumu yaklaştığı için o kadar heyecanlıydı ki, bir aydır bu şekilde giyiniyor ve Tory'nin her adımını izliyordu. Tory en ufak bir hıçkırık geçirdiğinde, Simi siyah bir beyzbol eldiveni çıkarıp, "Zamanı geldi mi? Eğer öyleyse Simi eldivenini yakalamak için hazırladı, çünkü bazen uçarak çıkıyorlar."

Simi yeniden abla olmak için sabırsızlanıyordu.

Ash'in Sin Nana ile evli olan diğer kızı Kat, pencere kenarındaki koltukta oturmuş, kucağında uyuyan kızını tutuyordu. Uzun, dökümlü mavi jarse elbisesi de kendisi gibi sakindi. "Büyükanne, lütfen. Her şey yolunda. Babam harika bir iş çıkarıyor. En azından sakın ve mantıklı olduğu ve etrafındaki doğum yapmayan herkese öfkelenmediği için onu kutluyorum. Ve henüz insanlara yıldırımlar atmaya başlamadı. Zavallı Damien'in hala yanık izi var."

Bu düşünce Soteria'nın aklına geldikçe gülmesine neden oluyordu. Sin, karısı söz konusu olduğunda çok sinirlenirdi.

Nefes kesici, sarışın ve iki tanrının kızının olması gerektiği gibi heykelsi olan Kat, Tory'ye gülümsedi. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Tory, Mia doğduğunda da onlar kadar kötüydüler. En azından Sin, Kish ve Damien etrafta koşturup durmuyor, başka hiçbir sebep yokken su kaynatmaya çalışmıyorlar.

Birisi Sin'e kocaların yapması gerektiğini söylemişti ve Sin suyu nasıl kaynatacağını bilmediği için diğer iki beceriksizi de mikro yönetime tabi tuttu. Onu öldürmek için bir araya gelmediklerine şaşırdım. ya da kumarhaneyi yakmak. Annemin kocamı öldürmeye çalışmasından ya da kimin doğumunun daha acı verici olduğu konusunda büyükannele kavga etmesinden bahsetmiyorum bile. Ya da," Simi'ye anlamlı bir bakış attı,

"Birisi annemin saçlarını ateşe verdi ve doğumu kutlamak için onu mangalda pişirmeye çalıştı."

Simi yuvarlanmayı bıraktı ve siyah cerrahi maskesini aşağı çekerek onlara gururlu ve dişli sırıtışını gösterdi. "Bu sonsuza kadar uzanan eski bir Charonte geleneği çünkü biz sonsuzdan bile önceye dayanan gerçekten eski bir iblis ırkıyız." Danger'ın gölgesinin ıslıl ıslıl parladığı yere baktı.

karşı köşede dururken, eski Kara Dişi

Pam ve Kim'e doğumda yardımcı oldu ve ona geleneği açıkladı. "Yeni bir bebek doğduğunda, herkesin sinirini bozan eski bir can sıkıcı aile üyesini öldürürsünüz, bu da hepimiz için düve-tanrıça olur çünkü

Onu seven tek kişi sensin, Akra-Kat. Annen olduğunu biliyorum ama bazen hayır, teşekkürler demelisin. Sen, gidip trafikte oynaması gereken ve bir buharlı silindir ya da otobüs gibi büyük bir şey tarafından ezilmesi gereken ya da gerçekten çok acı veren ve geri kalanımızı güldürecek başka bir şey olan kötü yaşlı bir düve tanrıçasısın."

Maskesini tekrar taktı. "Simi barbeküsünün de eğlenceli olacağından bahsetmiyorum bile, eğer biri, Akra-Kat, Simi'yi bundan alıkoymasaydı. Ben şahsen bunun bebek için muhteşem bir hediye olacağını düşünüyorum.

Mangalda düve-tanrıça Artemis. Nefis! Hayır.

daha iyi bir yemek. Yine de bebeğin hassas bir bünyesi var ve bu zavallı şeye hazımsızlık verebilir. Artemis kesinlikle Simi'ye hazımsızlık veriyor ve ben onu daha yemedim bile."

Kat, Tory'ye şaşkın bir bakış atarken abartılı bir iç çekti. "Mia'nın şu anda tek çocuk olmasının bir nedeni var. Aile dramı, birbirlerini görmeye tahammül edemeyen ve her zaman birbirlerini öldürmeye çalışan kan davalı tanrılar olduklarında yepyeni bir anlam kazanıyor. aynı oda."

Tory güldü, Kat'in ne kadar haklı olduğunu biliyordu. Xirena bu yüzden Alexian ve Urian'la birlikte alt kattaydı ve onu evire çevire yiyordu. Simi'nin ablası Apollymi'ye katlanamıyordu ve ikisi o kadar kötü kavga ediyorlardı ki Alexian doğuma kadar alt kattaki iblise bakıcılık yapmaya gönüllü olmuştu.

Tory kocaman ailesini, tuhaflıkları, dikenleri, dişleri, boynuzları ve her şeyiyle seviyordu. Tek dileği, kız kardeşi gibi olan kuzeni Geary'nin de burada olabilmesiydi. Ama Geary de doğum yapmak üzereydi ve bunun için yatak istirahatindeydi.

Sabırsızlanıyordu. Bebekleri ikiz gibi olacaktı.

Acheron nemli saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve şakaklarına masaj yapmaya başladı. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Daha fazla acı karnını yırtarken yüzünü buruşturdu. "Acıyı durdur."

Yanağını onunkine bastırdı ve nazikçe sıktı. "Yapamayacağımı biliyorsun."

Bebeğe ne yapabileceğinden veya bilmeden onu nasıl etkileyebileceğinden emin olmadıkları için, aile olarak birlikte karar vermişlerdi. ne olursa olsun bebeğin üzerinde.

Doğduğunda Acheron'a yapılanlardan sonra olmaz.

"İyi," diye nefes aldı. "Ama bir dahaki sefere doğum görevini sen yapacaksın. Ben orada oturup elini tutacağım."

Ve yine güldü.

Ona ters ters baktı. "Kendini koruma duygun yok, değil mi?"

"Pek sayılmaz."

"Akra-Tory, uslu durmazsa Akri'nin üzerinde kullanmak için barbekü sosumdan biraz ister misin?"

Tory yine güldü. "Sorun değil, Simi. Ben..." İçinde, kırık bir şişenin mide zarını kazıması gibi bir his uyandıran bir şey dönerken çığlık attı.

Ash'in beti benzi attı. "Tory? Bir sorun mu var?"

Cevap veremedi. Tek yapabildiği nefes almaya çalışmaktı.

Ash, baş ebeleri olan Tory'nin en yakın arkadaşı Kim'e baktı. O ve Tory'nin diğer en iyi arkadaşı Pam alçak sesle fısıldayarak konuşurken Kim'in yüz hatları gerilmişti.

"Neler oluyor?" Ash sordu.

Kim Danger'a döndü. "Tatlım, gidip Essie'yi Alt katta mı?" Esmerelda Deveraux aileden sayılabilecek bir başka arkadaşı. Kim bir tıp doktoru ve deneyimli bir ebeyken, Essie evde bebek doğurtma konusunda on iki yıllık ek deneyime sahip bir tıp doktoruydu.

Tehlike hemen gitti.

Acısı arttıkça Tory çığlık attı.

Paniği artan Acheron'un teni zeytinden benekli maviye döndü. "Cevap ver bana, Kim. Neler oluyor?" Oh evet. Tanrı'nın sesi çıktı. O kadar derin bir hırıltıydı ki odayı titretti.

Neyse ki Kim onun bir tanrı olduğunu biliyordu ve hiçbir şey için paniğe kapılmazdı. "Bilmiyorum tatlım. Daha önce hiç insan olmayan bir bebek doğurmamıştım. Bunun normal olup olmadığını bilmiyorum. Bu yüzden ikinci bir görüş istiyorum."

"Üçüncüye ne dersin?" Menyara, Essie ve Danger odaya dökülürken sordu.

Ash ayağa kalktı. "Bebeğe dokunma, Mennie."

Menyara onun endişesi karşısında kalçasını ve başını eğdi. Dökümlü turuncu bir etek ve krem rengi bir köylü bluzu giymiş olan Menyara'nın bukleleri çizgili kırmızı bir eşarpla yüzünden uzak tutuluyordu. "Şimdi bana bu tavırla gelmediğinizi biliyorum Bay Yüce ve Kudretli Atlantis Tanrısı. İnan bana, nasıl yapılacağını bildiğim bir şey varsa, o da insan olmayan bebekleri doğurmaktır. Bunu senin yaşı kışın doğmadan önce de yapıyordum."

"Erkekler-"

Elini kaldırarak onun sözünü kesti. "Beni bundan daha iyi tanıyorsun. Bebeğinize asla zarar verecek bir şey yapmam ve onu lanetleyecek ya da işaretleyecek değilim. Şimdi izin ver bir bakayım. ve neler olup bittiğine bakın."

Ash ayağa kalktı. "Özür dilerim, Mennie."

"Sorun yok. Nereden geldiğini ve stresli olduğunu biliyorum. Ama endişelenme. Biz halledeceğiz."

Ash, Tory'nin yanına döndü.

Tory tekrar onun elini tuttu ve daha fazla çığlık atmamak için elinden geleni yaptı. Zavallı bebeği. Ona hamile olduğunu söylediği andan itibaren dehşete kapılmıştı. O söylemedi ama kadın biliyordu. Çocukluğu çok şiddetli geçmişti ve

Onu yok etmek isteyenler tarafından öyle bir travmaya uğratılmıştı ki, bu travma on bir bin yılın bile hafifletemeyeceği yaralar bırakmıştı içinde.

Ve tüm bunların nedeni tanrıça teyzesinin onu doğururken tenine dokunmuş olmasıydı.

"Sorun yok bebeğim," dedi ona.

Ama yine de onun gözlerindeki korkuyu gördü. Seni kaybedemem, Sota. Kaybedemem. Bu sözleri ona ve sadece ona gönderdi.

Ona cevap vermek için verdiği güçleri kullanırken acısının içinden ona gülümsedi. Seni terk etmeye hiç niyetim yok. Asla.

"Bunu yapması mı gerekiyor?" Kim Menyara'ya sordu.

Menyara yutkundu. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Sorun ne?" Paniği artan Tory'nin kalbi hızla çarpıyordu. Menyara'nın böyle bir şey söylemesi ...

Çok kötüydü.

"Sezaryen yapmamız gerekiyor." Menyara, hazırlık yapmak için çabalayan diğerlerini yönlendirdi.

Ash bakmaya gitti, sonra geri çekildi.

Tory daha da panikledi. "Ne oldu?"

"Sakin ol," dedi Apollymi. "Bir şey yok."

Ama iyi değildi ve o da bunu biliyordu. Bu gerçek hepsinin yüzündeki dehşete kazınmıştı. Daha fazla acı onu bıçakladı.

Birkaç dakika içinde onu hazırladılar. Ama Essie kesiği yapmaya gittiğinde bıçak ikiye ayrıldı.

Oda sallanmaya başladı.

Bebek içinde yuvarlanırken Tory çığlık attı. Sanki hepsine kızgındı ve hincını ondan çıkarıyordu.

Ebeler umutsuzca birbirlerine baktılar. "Ne yapacağız?"

Tory'nin görüşü karardı. Kontrolsüzce titriyordu. "Bir şeyler yap!" Acheron bağırdı.

Essie yutkundu. "Ne yapacağımızı bilmiyoruz."

Bebek insan olmadığı için onu hastaneye götüremediler. Eğer babası gibi olsaydı ve benekli mavi teni ve boynuzlarıyla, açıklaması biraz zor olacaktı.

Apollymi, Menyara ve Acheron'a işaret etti. "Onu çıkarmak için güçlerinizi kullanın."

Ash'in rengi daha da soldu. "Ya bebeğe zarar verirse?"

"Tanrı aşkına çocuğum. Bebek asla terk edilmeyecek yalnız ve korumasız." Kalabalık odayı işaret etti. "Burada onun için hayatını feda etmeyecek tek bir varlık bile yok. O sen değilsin, Apostolos. Saklanmak zorunda değiliz onu."

Pam monitörlerden başını kaldırıp baktı. "Tory'nin kan basıncı çok yüksek. Onu sakinleştirmeliyiz yoksa felç geçirecek."

"Onu sakinleştirmek mi? Nasıl?"

Bebek tekrar hareket edince Tory ılık attı. Sanki onu ikiye ayırmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu.

Kim'in yüzü kızardı. "İkisini de kaybedeceğiz."

Ash bu sözleri duyunca nefes alamadı.

Son derece uzun yaşamı boyunca hiç bu kadar korkmamıştı. Karısını kaybedemezdi. Kaybedemezdi.

Yanlış yapmadığını umarak, bebeği çıkarmak için güçleriyle uzandı.

Odanın içinde şimşekler çaktı, sekerek her yere yayıldı. Patlamadan korunmak için eğilmek zorunda kaldı.

Tory daha da yüksek sesle bağırdı.

Ve bebek onun içinde kaldı.

"Bu hiç iyi değil," diye fısıldadı Menyara. Onu kenara çekti. "Bırak ben deneyeyim."

Bu kez yıldırım onu duvara çarptı.

Ash başını sallayan annesine baktı. "Hiç böyle bir şey görmemiştim."

Pam monitörleri onlara doğru çevirdi. "Daha fazla dayanamaz."

Ash, Tory'nin bakışlarıyla karşılaştı. Oradaki mutlak ıstırap ve dehşet onu bıçakladı. Ne yapacaklardı?

"Kalbi iflas ediyor."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Eğer kız bu yüzden, onun yüzünden ölürse, kendini asla affetmeyecekti.

"Annemi ara."

Ash, Kat'e kaşlarını çattı. "Ne?"

"O bir doğum tanrıçası. Apollo'yu kendi annesinden doğurduğunda sadece birkaç saatlikti. Ne yapacağını bilen biri varsa..."

Evet, ama aynı zamanda onun en büyük düşmanıydı. Birbirlerinden nefret ediyorlardı. Neden yardım etsin ki?

Ve sonra başka bir korku onu bıçakladı. Ya Artemis bunu yapıyor? Doğum sancısı çeken kadınları öldürdüğü biliniyordu. Ondan öç almak için Tory'yi öldürecek kadar nefret ediyor olabilir miydi?

Tabii ki yapardı. Tory

yine çığlık attı.

Ash yüzünü buruşturarak kendini evinden Olimpos Dağı'ndaki Artemis tapınağına ışınladı. Buraya gelmektense birçok kez olduğu gibi derisinin yüzülmesini tercih ederdi. Sadece Tory'nin hayatı için duyduğu korku onu bu nefret edilen yere getirebilirdi.

Kabul salonu tamamen boştu. "Artemis!" diye seslenerek yatak odasına doğru ilerledi. Eğer varsa Simi'yi onun üzerine salacaktı. Kader ve düzen lanetlensin.

Artemis kapıların önünde belirdi.

Ash tereddüt etti. Onda farklı bir şeyler vardı. Her zaman sahip olduğu kusursuz güzelliğe hâlâ sahipti. Uzun kıvrıkcık kızıl saçları ve yeşil gözleri ona ihanet ediyordu. Ama onda daha önce hiç olmayan bir dinginlik vardı.

"Sen iyi misin?" Gerçekten de endişeli görünmeyi başarmıştı.

"Tory..." Hayal bile edemeyeceği bir korku ve acı onu parçalara ayırırken adını söylerken boğuldu. "Başı dertte. Bebek gelmeyecek ve hayatta kalamaz. Yardıma ihtiyacım var."

Gözleri karardı. "Bana yaşattığın onca şeyden sonra bu konuda buraya gelmeye nasıl cüret edersin?"

Evet, tanıdığı ve nefret ettiği eski Artemis vardı. Kardeşi onun ayaklarının dibinde bağırsaklarını deşerken durup izlediğinden hiç bahsetmemişti. Ya da her zaman O izlerken dövülmüş ve aşağılanmıştı. Ama bunların hiçbirisi onun için önemli değildi.

Sadece Tory yaptı.

Gururunu yutarak bakışlarındaki nefreti sakladı. "Lütfen. Benden istediğin bedel ne olursa olsun, ödeyeceğim. Ne olursa Artie. Sadece ölmesine izin verme."

"O, zavallı bir insan, senin için gerçekten bu kadar önemli mi?" "Onun için ölürüm."

Artemis gözlerinde yaşlar parlarken dudaklarını birbirine bastırdı. "Sen de beni bir zamanlar böyle sevmiştin."

Ve bu aşkın bedelini akla gelebilecek en vahşi yollarla ödemişti. "Lütfen Artemis. Eğer beni sevdiysen, bunu Tory'ye ödetme. Sana yanlış yapan benim. Ona değil."

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Hayatım için yalvarır mıydın hiç?"

"İnsan olduğum zaman. Evet."

Uzandı ve elini onun yanağına koydu. "Seni sevdim, Acheron. Bana verdiğin çocuktan başka hiçbir şeyi sevmemişim gibi. Ve benden nefret etmekte haklısın. Çünkü daha önce hiçbir şeyi sevmemiştim, ona nasıl bakacağımı bilmiyordum. Sana nasıl bakacağımı bilmiyordum." Başını kendi başına çekti ve kulağına usulca fısıldadı. "Özür dilerim." Dudaklarını onun yanağına yerleştirdi ve öptü.

Sonra ortadan kayboldu.

Ash odayı tarayarak onu bulmaya çalıştı. "Artemis?" Nereye gitmişti? Yatak odasının kapısını iterek açtı. "Artie?"

Hala cevap yok.

Özrü, yardım edemeyeceği için üzgün olduğu anlamına mı geliyordu? Dehşet içinde yırtıldı.

Ne yaptım ben?

Ash panik ve öfkesini bastırmaya çalışırken ellerini saçlarında gezdirdi. Pekâlâ, eğer Artemis bir sürtük olmak istiyorsa, karısını kurtarmak için başka bir yol bulabilirdi.

Gözlerini kapatarak eve gitti.

Ve tüm zamanların en şok edici şeyini görünce köşede donup kaldı.

Tory ile Artemis.

"İşte bu, Soteria. Rahat nefes al." Artemis bir elini Tory'nin alnına koymuş, diğer eliyle de karnını hafifçe ovuyordu. "Şimdi ne kadar sakin olduğunu görüyor musun?"

Tory başını salladı.

"O da sizin hissettiklerinizi hissediyor. İkinizi de korumaya çalışıyor." Artemis diğerlerine baktı. "Hepinizin gitmesi gerekiyor."

Kat yavaşça ayağa kalktı. "Anne..."

"Git, Katra. Bebek huzur istiyor." "Biz
aşağıda olacağız," dedi Menyara.

Ash tereddüt etti. "Ben de mi gideceğim?"

Artemis başını salladı. "Eğer gidersen, her zaman senden intikam almak için çocuğa bir şey yaptığımı düşüneceksin. Kal ve ona zarar vermediğimi bil."

Tory'deki tüm izleme cihazlarını teker teker çıkardı. Sonra Tory'nin yüzünü avucunun içine aldı.

"Yavaş ve kolay nefes alın, sonra ıkının. Sert değil ama nazikçe. Ona güvenli olduğunu ve burada olmasını istediğinizi söyleyin.
sevdim."

Dudaklarını yalayan Tory başını salladı ve emredileni yaptı.

"Tekrar."

Dördüncü seferden sonra Artemis ayağa kalktı. Sonra Ash'e doğru döndü. "Gel, Acheron. Oğlunu yeni hayatına ilk karşılayan sen ol."

Kadın haklıydı, adam hâlâ ondan şüpheleniyordu. Birlikte geçirdikleri yüzyıllar boyunca güvenebildiği tek şey, onun kendisine her şekilde zarar verme isteğiydi.

Ama dediğini yaptı. Tory'nin yanına gitti ve bir kez daha iterek oğlunu ellerinin arasına aldı.

Tam bir dakika boyunca, hayatında gördüğü en küçük, en mükemmel yaratığa bakarken nefes alamadı.

"Bu bir şirin mi?" Tory sordu.

Ash güldü. Doğal tanrı teninde mavi olduğu için, Tory onunla bir bebeği değil, bir şirini olacağı konusunda şakalaşıyordu. Artemis kordonu kesip mühürledikten sonra ve onu uyandırdı.

Simi'yi utandıracak bir feryat kopardı.

Artemis onu bir battaniyeye sardıktan sonra Tory'nin yanına götürdü. "Oğlunla tanış, Soteria."

Tory, şu anda bile tıpkı kocasına benzeyen minik bebeğe hayretle baktı. Her yönden mükemmeldi. Sarı tüylerle kaplı başının tepesinden minicik ayak parmaklarının altına kadar.

Artemis uzaklaşmaya başladı.

Tory onu durdurmak için elini tuttu. Duyguları içinde kabarmış, onu boğuyordu. "Teşekkür ederim Artemis. Teşekkür ederim."

Artemis ona gülümsedi. "Umarım Katra'nın bana verdiği mutluluk ve gurur kadar o da sana mutluluk ve gurur verir."

Ash yaklaştı. "Teşekkür ederim, Artie."

Başını ona doğru eğdi, sonra gitmek için hareket etti.

"Bir şey unutmuyor musun?"

Ash'in sorusu üzerine durakladı. "Ne?"

"Ödemen."

Artemis başını salladı. "Ona ilk dokunduğunda yüzündeki mutluluk yeterliydi. Keşke kızın doğduğunda yanında olsaydın ama bu benim hatamdı. Onunla bir ömür boyu neşe, kucaklaşma ve sevgi yaşadım ve sen tüm bunları benim aptallığım ve korkum yüzünden kaçırdın. Onun hayatı benim ikinize de hediyem. Umalım da gelecek hepimiz için geçmişte olduğundan çok daha nazik olsun." Ve sonra gitmişti.

Tory şaşkınlık içinde bakakaldı. "Ona ne yaptın?"

Ash başını salladı. "Benim etkim olduğunu sanmıyorum."

"O zaman kim? Çünkü bu, senin için üzerime gelen Artemis değil."

Ash omuz silkti. "Bilmiyorum. Nick'le takılıyordu."

"Nick mi? Nefret ettiğim Nick gibi mi?" Başını salladı.

"Whoa." Tory, tekmeleyip kıvranan oğluna baktı. O anda hissettiklerini tarif etmenin hiçbir yolu yoktu. Bu onun bebeğiydi. Onun ve Ash'in bir parçasıydı. Onların en iyi parçası.

Ash bebeğin minik elini serçe parmağının etrafına sarabilmesi için elini tuttu. "Peki ona ne isim vereceğiz?"

"Bob."

Ash, Zarek'in oğlu için kullandığı isme güldü çünkü Astrid'in seçtiği isimden nefret ediyordu. "Gerçekten mi?"

Gülümsemesi onun tüm dünyasını ateşe verdi. "Hayır. Sanırım ona Sebastos Eudorus adını vermek istiyorum."

Ash onun seçimi karşısında kaşlarını kaldırdı. "Nedenmiş o?"

"Sebastos, erkek olsaydım ailemin benim için seçtiği isimdi ve her zaman harika bir isim olacağını düşünmüşümdür. Oğlumun adı. Ve Eudorus çünkü o Hermes ve Polymele'nin oğluydu. Çocukken Artemis'in sandalyesinde onu kutlamak için dans etti. Büyüdüğünde, Akhilleus'un Myrmidon'larının en azılılarından ve en çok saygı görenlerinden biri oldu ve Homeros onun hakkında herkesten daha fazla satır yazdı. Ayrıca neşe armağanı anlamına geliyor ki o da öyle. Artemis'le sorunlarımız olsa da, o olmasaydı sen olmazdın ve ikimiz de bugün bu bebeğe sahip olamazdık."

Tüm bunları sadece karısı ezbere bilebilirdi. Ash güldü. "Sebastos Eudorus Parthenopaeus. Tüm bunları hecelemeyi öğrenmek zorunda kaldığında bizden gerçekten nefret edecek."

"Muhtemelen, ama sanırım ona Sebastian diyeceğim. Bu şekilde büyüyebilir ve tıpkı babası gibi ismiyle insanların kafasını karıştırabilir."

"Evet, Tory'yi Soteria'dan nasıl çıkardığını hâlâ çözebilmiş değilim." Eğildi ve onu nazikçe öptü. "Oğlum için teşekkür ederim."

Gözleri parlıyordu ve orada gördüğü sevgi onu şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. "Hayatım için teşekkür ederim."

Bütün gün onun güzel yüzüne bakabilirdi.

Yanağını hafifçe okşadı. "Muhtemelen gürleyen sürüyü aşağıdan içeri almalısın. Artemis'in bizi öldürmediğini bilsinler."

"Pekâlâ. Hazır olduğuna emin misin?"

"Kesinlikle. Karanlık Avcıların geri kalanının görmesi için Facebook'ta fotoğraf paylaşmaya başlamadan önce makyajlı olduğumdan emin olun."

Alay etti. "Güzel olmak için makyaja ihtiyacın yok."

"Seni bu kadar çok sevmemin bir nedeni de bu. Ama dünyanın geri kalanı bana gümüş rengi dönen gözlerle bakmıyor."

"Seni seviyorum, Tory. Bunu çok söylediğimi biliyorum ama..."

"Biliyorum bebeğim. Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum. Başımı kaldırıp seni evimde otururken her gördüğümde aklımdan ve kalbimden geçenleri bu kelimeler asla ifade edemez. Komik olan şu ki, ben her zaman evimin dolu olduğunu ve hayatımda hiçbir şeyin eksik olmadığını düşünürdüm. Sevdığım bir işim vardı. Ailem vardı. beni sevdi. Aklımı başımda tutacak iyi arkadaşlar. Bir insanın isteyebileceği her şey. Ve sonra çileden çıkarıcı, imkânsız bir adamla tanıştım ve bana orada olmadığını bilmediğim tek şeyi ekledi."

"Kirli çoraplar yerde mi?"

Güldü. "Hayır, kalbimin diğer kısmı. Uyumadan önce gördüğüm son yüz ve uyandığımda gördüğüm ilk yüz. Sen olduğun için çok mutluyum."

Bu sözler onu hem heyecanlandırmış hem de korkutmuştu. Bunun en büyük nedeni, sevginin bakımsız kaldığında derin bir nefrete dönüştüğünü ilk elden biliyor olmasıydı. "Ve umarım bu konudaki fikrini asla değiştirmezsin."

"Asla."

Aptalca ya da değil, ona inanıyordu. Ama kesin olarak

bildiği bir Şey vardı. Onsuz asla yaŐayamayacaktı.

YAZARIN NOTU

Tsalagi (Cherokee) kökenli bir kadın olarak, tüm Amerikan Yerlilerinin inançları ve efsaneleri beni her zaman büyülemiştir. Çocukken anlatılmamış saatler geçirdim. Kütüphaneyi taramak, aile tarihimin bu kısmıyla ilgili bana fikir verebilecek bulabildiğim her şeyi okumak ve her biri kelimeleriyle büyük bir sihir yaratan ailemin bana anlattığı sayısız hikayeyi dinlemek.

Üniversitede Karanlık Avcısı serisini ilk yazmaya başladığımda, önemli bir istisna dışında Yunan mitolojisini temel almaya karar verdim. Daimonlar. Ölümsüz olmayan lanetli vampir benzeri bir iblis ve kandan beslenmek yerine biraz daha... sağlam bir şeyden besleniyorlardı.

İnsan ruhu.

Atlantisliler, Apollitler ve Daimonlarla ilgili laneti ve mitosu kendi zihnimden yaratırken, atalarımın ödünç aldığı bir şey vardı. Tsi-noo (chenoo) efsanesinin bir parçası.

Ben çocukken, tsi-noo annemin uslu durmazsam beni tehdit ettiği bir öcüydü (Manitou'yu da kullanırdı, ama bu başka bir hikaye).

Bir Wabanaki efsanesine göre tsi-noo, kötü bir iblis tarafından ele geçirilmiş bir insan olarak hayata başlamış ya da kalbinin buza dönüşmesine neden olan korkunç bir suç (genellikle yamyamlık) işledi. Buz Yamyamı olarak da bilinen tsi-noo, hayatta kalmayı ve güçlenmeyi insanları, özellikle de ruhlarını tüketiyor. Bu yüzden annem bana geceleri dua etmemi ve uyurken Tanrı'dan ruhumu güvende tutmasını istememin şart olduğunu söylerdi. Eğer başarısız olursam

Bunu yapmak için biri yatağıma (ya da rüyalarım) girebilir ve onu benden çalabilirdi... çünkü herkes bir çocuğun ruhunun tsi-noo tarafından en çok arzulanan şey olduğunu biliyordu ve eğer dikkatli olmazsanız, ruhunuzu kolayca birine verebilirdiniz. Bu son kısmın tamamının annem tarafından korkudan uydurulduğundan oldukça eminim çünkü bu konuda doğrulayıcı bir hikaye bulamadım.

Ama küçük bir kızken, ruhumun çalınması ya da ruhumu hapsedebilme fikri beni büyülüyordu ve bir yetişkin olarak Daimon'larım için ödünç almaya karar verdim.

Ayrıca tsi-noo'nun yanı sıra diğer birkaç canavarı da bu kitaba dahil ettim. Bu çok uzun zamandır yapmak istediğim bir şeydi. Sunshine Runningwolf'u Serinin başlangıcında (yayınlanan ikinci Karanlık Avcısı romanı Night Embrace'in kahramanıydı). Kızılderili kökenli bir kadın olarak o da benim gibi soyunun her iki tarafına da değer veriyor. Ve o romanı tamamladığım andan itibaren köklerime dönmek ve onları daha fazla keşfetmek için yanıp tutuşuyorum.

Son olarak, bu kitapta, aileminkiler de dahil olmak üzere birçok farklı Kızılderili efsanesine ve inancına saygılarımı sunabildim ve onları daha kapsamlı bir şekilde keşfedebildim.

Bununla birlikte, bu kitabın amacı doğrultusunda kendi Kızılderili tarihimi de yarattım. Kullandığım orijinal kabileler/klanlar, yaratıcılar ve Koruyucular ile bazı canavarlar herhangi bir Kızılderili inanç sisteminden veya dininden alınmamıştır. Bu, saygıdan dolayı ve bilerek yapıldı.

Karma bir dini geçmişten gelen çok ruhani bir kişi olarak, aşağıdakilere derin ve kalıcı bir sevgi ve saygı duyuyorum

tüm dinler ve bakış açıları. Kimseye kasıtlı olarak hakaret etmem veya başka bir şekilde rencide etmem.

Zamansız Zaman, biraz ödünç almaktan kendimi alamadığım gerçek bir Cherokee inancı ve birlikte büyüdüğüm bir başka hikayeydi. Bununla birlikte, biraz değiştirdim ve bunu takip edecek olan 2012 Kara-Avcı romanında devam ettireceğim.

Başka bir panteona girmekten ne kadar keyif aldığımı anlatamam. Jess'in hikayesine başlamak için oturduğumda kalbimi yakalayacağını, beni güldüreceğini ve ağlatacağını biliyordum. İkisini de birçok kez yaptı.

Tüm kitaplarımda olduğu gibi, bu kitabımla da gurur duyuyorum. Umarım bu yolculuğu benimle birlikte yapmaktan keyif almışsınızdır. Şimdi kafamdaki seslere geri dönmeliyim, dua ediyorum ki asla beni yalnız bırakacak ve uzun yıllar boyunca bana şarkılarını söyleyecek.

Ama gitmeden önce, sizi amcamın bana Tsalagi dilinde söylemeyi öğrettiği ilk kelimelerle baş başa bırakmak istiyorum. Wa-do (wah doe). Teşekkür ederim.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

RETRIBUTION

Telif hakkı © 2011 Sherrilyn Kenyon'a

aittir. Tüm hakları saklıdır.

Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

ISBN: 978-0-312-54660-1

St. Martin's Press ciltli baskı / Ağustos 2011 St.

Martin's Paperbacks baskı / Nisan 2012

St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayımlanmaktadır.

eISBN 9781429987608

İlk e-Kitap baskısı: Şubat 2014

e-Kitaplar iş veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi almak için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.